

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Segon període



Sèrie P - Número 11

Dijous, 9 de maig de 1996

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessions plenàries núms. 12 i 13, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 12

Informe

del síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995

Sessió núm. 13

Projecte de llei

de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances

Proposició de llei

del règim jurídic de les associacions (presa en consideració)

Proposició de llei

d'associacions de Catalunya (presa en consideració)

Proposició de llei

de l'associacionisme a Catalunya (presa en consideració)

Designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, i dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia

→

Í N D E X

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política associativa

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de regs

S U M A R I

Sessió núm 12

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts.

1. Informe del síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995 (Tram. 360-00001/05) (Punt únic de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> síndic de Greuges.	480
<i>Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Mayol i Beltran.	484
<i>Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ridao i Martín.	487
<i>Intervenció del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	490
<i>Intervenció del G. Socialista:</i> Sr. Oliart i Pons.	491
<i>Intervenció del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Bruguera i Bellmunt.	493

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia.

Sessió núm 13

La sessió s'obre a les dotze del migdia.

1. Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances (Tram. 200-00010/05) (Punt primer de l'ordre del dia.)

<i>Presentació del Projecte:</i> conseller d'Economia i Finances.	497
ADDICIÓ DE NOUS ARTICLES	
— Esmena del G. Socialista (núm. 1, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Carnicer i Vidal, juntament amb l'esmena núm. 2.	498
<i>Torn en contra:</i> Sr. Escudé i Pladellorens (CiU), que proposa una esmena transaccional.	499
<i>La secretària quarta llegeix l'esmena transaccional.</i>	500
ARTICLE 1	
— Esmena del G. Socialista (núm. 2, de modificació)	
<i>Debatuda abans (esmena núm. 1).</i>	
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Novella i Izquierdo.	500
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Huguet i Biosca.	501
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó.	502
— Text del Dictamen	
<i>Votació:</i> aprovat per unanimitat.	504

2. Presa en consideració de la Proposició de llei del règim jurídic de les associacions (Tram. 202-00016/05) (Punt segon de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Ferran i Serafini (S).	504
--	-----

3. Presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya (Tram. 202-00020/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sra. Mayol i Beltran (IC - EV).	507
---	-----

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de l'associacionisme a Catalunya (Tram. 202-00025/05) (Punt quart de l'ordre del dia.)

<i>Presentació:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC).	509
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Pujol i Folcrà.	511
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sra. Murillo i Cabré.	512
<i>Votació del punt segon:</i> rebutjat per 48 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	514
<i>Votació del punt tercer:</i> rebutjat per 50 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	514
<i>Votació del punt quart:</i> rebutjat per 50 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.	514

5. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres (Tram. 271-00001/05), i dels diputats que han de defensar

davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Lei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat (Tram. 271-00002/05) (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

El secretari primer llegeix l'article 140 del Reglament, relatiu al tràmit que se substancia.

514

Votació del punt cinquè: són elegits el Sr. Escudé i Pladellorens per 50 vots, el Sr. Guitart i Domènech per 27 vots i el Sr. Pujol i Folcrà per 14 vots.

515

Votació del punt sisè: són elegits el Sr. Ferrer i Roca per 50 vots, el Sr. Dalmau i Ribalta per 25 vots i el Sr. Fuentes i Navarro per 8 vots.

515

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts.

6. Preguntes (Punt divuitè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre l'augment del nombre de llits previst per a l'ampliació de la residència assistida de Feixa Llarga, a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (Tram. 310-00076/05)

El president n'anuncia el decaïment.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a l'ampliació de la residència assistida de Feixa Llarga, a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès) (Tram. 310-00077/05)

El president n'anuncia el decaïment.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre una denúncia pública presentada per la Federació d'Associacions de Veïns dels Habitatges Socials i de Benestar de Catalunya sobre els abocaments il·legals provinents de la neteja de camions d'una empresa de transports de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat) (Tram. 310-00078/05)

El president n'anuncia la retirada.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a evitar els abocaments provinents de la neteja de camions d'una empresa de transports de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat) (Tram. 310-00079/05)

El president n'anuncia la retirada.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre l'enquesta dels sindicats de policia pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra (Tram. 310-00012/05)

El president n'anuncia la retirada.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre el retard en la percepció d'honoraris sofert pels lletrats adscrits al torn d'ofici (Tram. 310-000/05)

El president n'anuncia la retirada.

516

Pregunta al Consell Executiu sobre la gestió i la regulació del riu Segre per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre (Tram. 310-00024/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC).

516

Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

517

Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (ERC).

517

Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

517

Pregunta al Consell Executiu sobre la problemàtica policial de Badia (Vallès Occidental) (Tram. 310-00069/05)

Formulació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

517

Resposta: conseller de Governació.

518

Repregunta: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

518

Segona resposta: conseller de Governació.

518

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) intervé per contradiccions i el conseller de Governació li respon.

519

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la reunió del Comitè d'Enllaç entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya s'ha fet al Palau de la Generalitat (Tram. 310-00072/05)

Formulació: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV).

519

Resposta: conseller de la Presidència. 519
Repregunta: Sra. Mayol i Beltran (IC-EV). 519
Segona resposta: conseller de la Presidència. 519

— Preguntes al Consell Executiu sobre les actuacions dutes a terme per a assegurar la repetició de les anàlisis serològiques efectuades amb el test IMX –HIV1-HIV2– del laboratori Abbot (Tram. 310-00081/05) i sobre el nombre i el tipus de determinacions serològiques efectuades a Catalunya amb el reactiu IMX –HIV1-HIV2– del laboratori Abbot (Tram. 310-00082/05)

Formulació: Sra. Geli i Fàbrega (S). 520
Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 520
Repregunta: Sra. Geli i Fàbrega (S). 520
Segona resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 520
La Sra. Figueras i Siñol (S) intervé per una qüestió d'ordre. 521

— Pregunta al Consell Executiu sobre la coordinació entre la policia autonòmica i la Guàrdia Civil a la comarca d'Osona (Tram. 310-00033/05)

Formulació: Sr. Morera i Tanyà (ERC). 521
Resposta: conseller de Governació. 521
Repregunta: Sr. Morera i Tanyà (ERC). 521
Segona resposta: conseller de Governació. 522

— Preguntes al Consell Executiu sobre les accions a emprendre per la Direcció General de Transports davant de Renfe o el MOPTMA pel que fa a la conservació de la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona (Tram. 310-00043/05), pel que fa a les inversions en la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona (Tram. 310-00044/05), pel que fa al flux de circulació de la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona (Tram. 310-00046/05), pel que fa a la velocitat mitjana dels trens de la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona (Tram. 310-00047/05) i pel que fa al pas del tren herbicida per la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona (Tram. 310-00048/05)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 522
Resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 522
Repregunta: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 523
Segona resposta: conseller de Política Territorial i Obres Públiques. 523
El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre. 524

— **7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat** (Tram. 302-00012/05) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Clotas i Cierco (S). 524
 — Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)
Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca. Tot seguit, proposa una esmena transaccional entre l'esmena del seu Grup i el text de la Moció. 525
Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sr. Fuentes i Navarro. 525
Posició del G. P. Popular: Sr. Ariza Irigoyen. 526
Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Camp i Batalla. 526
Posició del Grup presentant: Sr. Clotas i Cierco (S), que accepta l'esmena transaccional proposada. 527
Votació amb l'esmena transaccional incorporada: aprovada per unanimitat. 527

— **8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia** (Tram. 302-00013/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Ridao i Martín (ERC). 527

— **9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia** (Tram. 302-00017/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV). 529
 — Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació, a la Moció corresponent al punt setè de l'ordre del dia, i 1 i 2, de modificació, a la Moció corresponent al punt dotzè de l'ordre del dia)

<i>Torn a favor:</i> Sr. Orriols i Sendra.	530
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Vilardaga González.	531
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	531
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Ridao i Martín (ERC), que anuncia la presentació d'un text transaccional entre la Moció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, la Moció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya i les esmenes del G. P. de Convergència i Unió.	532
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	533
<i>El secretari primer llegeix el text transaccional.</i>	533
<i>Votació del text transaccional:</i> aprovat per unanimitat.	534
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó (Tram. 302-00014/05) (Punt novè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	534
— Esmenes del G. Socialista (núms. 1 i 2, de modificació; 3, de supressió; 4, de modificació, i 5, de supressió)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	535
— Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Riera i Gassiot.	536
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació i addició; 2, de modificació, i 3, de supressió)	
<i>Torn a favor:</i> Sra. Panyella i Balcells.	536
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Nadal i Aymerich.	538
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC), que anuncia la presentació d'un text transaccional entre el text de la Moció i les esmenes presentades.	539
<i>El secretari tercer llegeix el text transaccional.</i>	540
<i>Votació del text transaccional:</i> aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.	540
11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política associativa (Tram. 302-00015/05) (Punt desè de l'ordre del dia.)	
<i>El Sr. Ferran i Serafini (S) n'anuncia la retirada.</i>	540
12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals (Tram. 302-00016/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).	540
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1 i 2, de modificació; 3 i 4, de supressió, i 5, de modificació)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Salvatella i Suñer.	542
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Carod-Rovira.	543
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Francàs i Porti.	543
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Dalmau i Ribalta.	543
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Riera i Gassiot (IC-EV), que anuncia la retirada del punt 4 de la Moció.	544
<i>Votació dels punts 1, 2 i 5 de la Moció, amb les esmenes incorporades:</i> aprovats per unanimitat.	545
<i>Votació del punt 3 de la Moció:</i> rebutjat per 34 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.	545
13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya (Tram. 302-00018/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)	
<i>Presentació:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).	545
— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, d'addició)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Huguet i Biosca.	547
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sra. Montserrat i Culleré.	547
<i>Posició del G. Socialista:</i> Sr. Clotas i Cierco.	547
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Pont i Puntigam.	548
<i>Posició del Grup presentant:</i> Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV), que anuncia la retirada del punt 2 de la Moció.	548
<i>Votació del punt 1 de la Moció:</i> aprovat per unanimitat.	549

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya (Tram. 302-00019/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 549

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núms. 1, de modificació, i 2, de supressió)

Torn a favor: Sr. Pont i Puntigam. 550

— Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, de supressió)

Torn a favor: Sr. Huguet i Biosca. 551

Posició del G. P. Popular: Sra. Montserrat i Culleré. 552

Posició del G. Socialista: Sr. Carnicer i Vidal. 552

Posició del Grup presentant: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV). 553

Votació del text de la Moció amb les esmenes de G. P. de Convergència i Unió incorporades: aprovat per 74 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions. 554

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables (Tram. 302-00020/05) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Retirada per escrit.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de regs (Tram. 300-00044/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 554

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 555

Rèplica: Sr. Tugues i Boliart (ERC). 557

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 558

La sessió se suspèn a les nou del vespre i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 12

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Informe del síndic de Greuges al Parlament de Catalunya corresponent a l'any 1995. 360-00001/05. Síndic de Greuges, de la institució del Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe.

El president

Comença la sessió.

Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb el Reglament, l'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió és la presentació de l'Informe del síndic de Greuges al Parlament de Catalunya, corresponent a l'any 1995. D'acord amb l'article 144 del Reglament, es començarà amb la presentació de l'Informe per part de l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas, síndic de Greuges; seguidament, es prosseguirà amb les intervencions dels grups parlamentaris, per un temps de quinze minuts cadascun, per fixar la seva posició.

Té la paraula, doncs, l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas.

El síndic de Greuges (Sr. Anton Cañellas i Balcells)

Molt honorable president, il·lustres membres de la Mesa, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, comparec avui per presentar l'Informe que, relatiu a l'activitat del Síndic de Greuges durant l'any 1995, vaig lliurar al molt honorable president de la cambra el dia 6 de març i que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament* el dia 21 de març.

Fa aproximadament quatre setmanes, el 12 d'abril, vaig comparèixer davant la Comissió parlamentària del Síndic de Greuges per presentar aquest Informe de 1995, exercici en el qual hem iniciat 2.500 actuacions, 35 de les quals ho van ser d'ofici, és a dir, per decisió nostra, exercint l'habilitació que ens confereix la Llei reguladora de la institució, i la resta –per tant, la gran majoria de les 2.500– ho van ser a petició de part. L'Informe manté la divisió en dos llibres, el primer dels quals, columna vertebral d'aquest document, s'articula en tres parts: la primera, dedicada a l'exposició de les actuacions de la institució durant l'any 1995, que es presenta amb la narració de les actuacions més significatives de cada àmbit de treball, encapçalades per un tema que pretén presentar aquelles consideracions que les queixes il·lustren o exemplifiquen; la segona part presenta un seguit de conclusions derivades de la casuística atesa durant l'exercici; en la tercera, finalment, s'agrupen diversos annexos de contingut bàsicament estadístic.

En la compareixença en Comissió vaig intentar presentar l'Informe en la seva doble dimensió de memòria de les activitats institucionals durant l'any passat i d'eina per posar en relleu aquells problemes de caràcter general que afecten els poders públics i, particularment, les administracions públiques del nostre país, per tal que aquest Parlament pugui adoptar, si ho considera oportú, les mesures legislatives de control o d'impuls de l'acció de govern que condueixin a la seva solució. Així mateix, vaig respondre les qüestions que els grups parlamentaris van tenir per convenient formular-me. Feta ja aquesta presentació en la Comissió, i per tal de no repetir-me, tot seguit em referiré a unes qüestions d'abast general sobre l'actuació del Síndic de Greuges, algunes de les quals van ser plantejades per alguns grups parlamentaris en la compareixença esmentada.

En aquest sentit, diversos grups van mostrar la seva preocupació davant el fet que, any rere any, l'Informe constati que determinats greuges no es corregeixen o, per ser més exactes, que malgrat que se solucionen aproximadament més del 80% de les queixes en què el ciutadà tenia raó, d'aquest prou acceptable percentatge d'èxit no es deriva un canvi en el funcionament general de l'administració que ha motivat la queixa. Efectivament, succeeix que la solució d'un cas concret no impedeix que altres casos similars se'ns plantegin en el futur. No sempre és així: si repassem els informes que la institució que avui represento ha presentat en aquest Parlament des de l'any 1984, trobem nombrosos exemples en què s'ha eliminat la causa que generava una multiplicat de queixes concretes, i així aquestes queixes ja no es repeteixen. En aquest sentit, i per citar-ne algun, permetin-me que els en recordi alguns casos: la Llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 1990 va suprimir els requisits de residència en el territori espanyol, de nacionalitat espanyola i d'incompatibilitat absoluta de pensions per tal de poder gaudir de les pensions derivades de la Llei 18/84, del 20 de març, del personal contractat, eventual i interí al servei de la Generalitat en el període anterior a l'any 1939, tal com el síndic Rahola insistentment havia demanat. La Llei 37/84, del 22 d'octubre, aprovada per les Corts Generals, establia uns beneficis per als exmilitars de la República que molts dels eventuais beneficiaris no havien pogut assolir, atès que no els era dat acreditar documentalment el grau o càrrec obtingut en els cossos armats. Doncs bé, la Llei de pressupostos generals de l'Estat per a l'any 1989 autoritzà el Govern a regular els elements de prova en aquests procediments, i per un reglament posterior es va admetre la informació testifical i es van solucionar des d'aquell moment una pluralitat de casos particulars, tal com el Defensor del Poble havia recomanat, a petició del Síndic.

Els recordo aquestes actuacions de fa alguns anys per fer avinent que aquest interès del Síndic amb vista a esmenar les causes generadores de múltiples queixes concretes no és d'ara, sinó que ha estat una constant en la seva actuació; però si examinem els informes dels darrers tres anys, trobem d'altres exemples d'això mateix, de la solució de problemes generals susceptibles de produir múltiples queixes concretes. En diré alguns, i no és un repàs exhaustiu. En l'informe de l'any 93 els vaig donar compte d'una actuació d'ofici duta a terme

en constatar que hi havia un desfasament temporal important en l'inici de la percepció de la pensió no contributiva per a les persones que complien seixanta-cinc anys, que tenien dret a rebre-la i que fins aleshores percebien la renda mínima d'inserció. En aquell informe posava de manifest que el secretari general del Departament de Benestar Social havia dictat una instrucció als responsables de l'ICASS i del PIRMI, que establia una millor coordinació que havia de possibilitar donar solució al problema.

En l'Informe del 94 vaig comentar que havia fet el seguiment d'aquestes mesures i que funcionaven satisfactoriament. Igualment, en l'Informe del 94 relatàvem la solució de l'afer de la reclamació de quotes de règim especial de treballadors autònoms en no haver notificat formalment la baixa, solució que té lloc mitjançant la publicació d'un decret, el mes d'octubre del 94, que accepta les recomanacions formulades a instàncies nostres pel Defensor del Poble i que atorga als interessats la possibilitat de demostrar per qualsevol mitjà de prova admès en dret el cessament de l'activitat d'autònom.

En l'Informe del 95 –secció onzena, recomanacions i suggeriments generals–, comentem que el Departament de Sanitat i Seguretat Social ha acceptat el suggeriment relatiu a augmentar la informació de personal sanitari en relació amb les obligacions dels centres d'atenció de primària pel que fa a determinats drets i deures dels usuaris amb la finalitat de millorar la qualitat assistencial. En relació també amb el Departament de Sanitat, ens referim a la reordenació de l'atenció de diverses especialitats mèdiques, que posa fi a la situació anacrònica d'unió de les especialitats mèdiques de pneumologia i de cardiologia.

En aquest mateix Informe del 95, comentem el suggeriment al Departament d'Ensenyament en relació amb informació que donen els instituts de batxillerat als alumnes sobre la repetició dels estudis de COU, acceptat després d'haver-ho reiterat i que confiem que evitarà alguns problemes en relació amb les repeticions de curs, anul·lacions de matrícules, etcètera. També podem citar el suggeriment a la Universitat Politècnica de Catalunya, relatiu a la modificació dels impresos de matrícula de la Facultat d'Informàtica, que estalviaria alguns malentesos als alumnes.

Un camp on la nostra actuació sovint pretén estalviar queixes futures és el de les actuacions d'ofici. Aquestes actuacions estan orientades prioritàriament vers àmbits en què es donen unes circumstàncies que requereixen una especial atenció per part del síndic; així, persones amb llibertat limitada, com ara malalts mentals, discapacitats psíquics, presos, detinguts, o bé els infants i els estrangers que pertanyen a col·lectius d'una especial vulnerabilitat. Doncs bé, en el capítol que ressenyem aquestes actuacions, el dotzè, s'exposen recomanacions sobre la infraestructura, l'organització o les activitats de centres d'infants, els centres de discapacitats, les presons, els dipòsits municipals de detinguts, que, acceptades per les administracions, ja han suposat o implicaran en el futur una millora en les condicions de vida d'una pluralitat de persones.

És per tot això que podem afirmar que no només se solucionen coses, casos concrets, sinó que també s'esmenen les causes que els provoquen. Tot amb tot, s'ha de reconèixer que és cert que algunes solucions només arriben després d'insistir-hi reiteradament i que d'altres, fins ara, no s'han aconseguit. En l'Informe poden trobar alguns exemples com ara la repetició de problemes a l'inici de cada curs entre els diversos agents que participen en la comercialització de llibres de text o la manca de places d'educació infantil.

Voldria assenyalar que caldrà valorar la incidència real que el síndic ha tingut en l'adopció d'aquestes mesures i establir en quin grau la seva mediació ha estat determinant o senzillament coadjuvant per solucionar problemes, ja que no pretenem arrabassar a ningú –Parlament, Govern, Administracions– el protagonisme en l'adopció de mesures que prevenen greuges futurs o corregeixen els existents. En tot cas, les possibilitats d'èxit de les gestions del síndic passen per la col·laboració de les administracions.

Un exemple que fa palès que les ganes de trobar solucions n'aplanen el camí el tenen en una actuació exposada al capítol primer, que porta per títol «Administració general», relativa a expedients sancionadors per incompliment de diversos establiments del centre Mar-magnum del Port Vell de Barcelona, de les normes que fixen l'horari dels establiments comercials. En aquell cas, la diversa interpretació que de la normativa aplicable feien dues administracions –l'autoritat portuària de Barcelona i el Departament de Comerç– repercutien negativament sobre els particulars. La nostra intervenció, que va comptar amb la decidida i imaginativa col·laboració de les dues administracions, va possibilitar tancar el cas concret i evitar la seva reiteració futura.

Hi ha queixes, però, la solució de les quals no passa per modificacions normatives –les normes ja són respectuoses amb els drets i les llibertats dels ciutadans–; no passa tampoc per canvis interpretatius, car no se susciten dobles quan s'han d'interpretar i la interpretació que es fa ja respecta prou els drets dels ciutadans. En aquest punt coincideixo plenament amb l'observació d'algun grup parlamentari que deia que hi ha queixes de contingut recurrent. És per això que vaig intentar explicar quina era la queixa del ciutadà contra l'actuació de les administracions públiques que més es repetia. Com recordaven les il·lustres diputades i els il·lustres diputats que van assistir a la reunió en Comissió, vaig comentar que la principal causa de queixes era l'exercici abusiu de les facultats que l'Administració té conferides per gestionar l'interès general, és a dir, l'exercici de les prerrogatives administratives més enllà dels límits que legalment les condicionen.

Vaig posar alguns exemples; entre aquests els deia que en l'àmbit d'Administració general trobàvem casos com la lentitud a tramitar alguns expedients d'expropiació forçosa, de manera que el ciutadà no pot disposar dels béns del seu patrimoni i, en canvi, no rep la corresponent indemnització fins al cap de molt de temps. D'aquesta matèria, l'Informe relaciona casos concrets relatius al Departament de Política Territorial i Obres Públiques o bé l'Ajuntament de Barcelona, que s'han

solucionat, però, efectivament, tornem a rebre queixes molt similars contra aquestes i altres administracions.

És una qüestió recurrent la inexecució de les sentències que són desfavorables a l'Administració i que és recorreguda en cassació, malgrat que la interposició d'aquest recurs no suspengui la executabilitat de la sentència. En canvi, si la sentència en instància és favorable a l'Administració, s'executarà l'acte administratiu que el ciutadà va qüestionar malgrat que també aquest hagi utilitzat la via de recórrer en cassació. La suma de dos factors, el col·lapse de la jurisdicció contenciosa administrativa i les dificultats en què es troba el ciutadà en algunes ocasions per aconseguir l'execució de la sentència que li és favorable, dóna lloc a un resultat per al ciutadà a vegades un xic desesperat.

Una altra qüestió també iterada en altres anys com a queixa i que també palesa un abús de la posició predominant de l'Administració front als ciutadans és la relativa a la informació que se'ls ha de donar en tant que usuaris d'un servei públic. Deia que aquesta informació encara massa vegades és insuficient, els recordava alguns exemples de l'Informe i alhora reconeixia els esforços que estan duent a terme moltes administracions públiques per tal d'intentar millorar la informació al ciutadà. En aquest sentit hem observat progressos en l'àmbit de l'actuació tributària de l'Administració, i aprofito per destacar la receptivitat de les administracions locals a les nostres consideracions davant d'errades en matèria de gestió tributària; i respecte a alguns serveis públics, com el servei sanitari, amb la potenciació de les unitats d'atenció a l'usuari, que estan fent una gran tasca. Això demostra, en la nostra opinió, que no tot es redueix a una qüestió de recursos econòmics, sinó que l'adopció de determinades mesures organitzatives pot millorar i fins i tot substancialment l'eficàcia d'alguns serveis.

Ni l'Informe que se'ls ha lliurat és el millor informe possible del Síndic de Greuges –amb els recursos de què disposem és el millor que hem estat capaços de fer–, ni totes les actuacions de les administracions públiques del país són immillorables atesos els recursos de què disposen. Existeixen àmbits on es pot millorar, i per això en l'Informe els intentem assenyalar, i també hi ha àmbits on s'ha millorat i que, evidentment, no ho silenciï. En la mesura que un esforç de les administracions sostingut en el temps per donar al ciutadà una major informació en relació amb la gestió dels afers públics, s'ha traduït en una millora, amb la consegüent reducció de les reclamacions, és evident que allà on no s'ha millorat tal vegada és perquè encara no s'han pres les mesures escaients. Precisament quan parlem de determinar a adoptar cal recordar que a vegades també se'ns pregunta quines mesures s'haurien de prendre amb caràcter general per tal d'evitar aquests capteniments d'exercici abusiu de les pròpies competències o bé d'insuficient o de deficient informació.

Evidentment, és necessari que els governs que tenen la responsabilitat de dirigir les administracions tinguin entre les seves prioritats aconseguir aquests objectius. Sense aquest impuls polític poc es pot fer, però aquest impuls s'ha de traduir en accions concretes. D'entre les possibles, en l'Informe insistim en algunes com ara la

formació permanent del personal, la fixació d'objectius a assolir, l'establiment de sistemes d'avaluació dels resultats aconseguits en relació amb els objectius marcats i, finalment, l'adopció de mesures per corregir la desviació entre fites i realitzacions, tot intentant trencar inèrcies i aquell discurs que sustenta que no és possible funcionar millor.

Quant a la formació del personal, s'han fet i s'estan fent nombroses actuacions, però si ho recordem és perquè des de l'experiència del síndic entenem que la formació s'ha de potenciar, encara més, i ho diem conscients que la nostra perspectiva és parcial. A nosaltres, com moltes vegades he dit, ens arriben queixes, no felicitacions en relació a la gestió pública i, en conseqüència, la nostra percepció és esbiaixada en inici. Doncs bé, des d'aquesta particular talaia de receptor de queixes, ponderant el procés de la seva tramitació, pensem que en la funció pública cal potenciar el vector formació. D'altra banda pensem que s'ha d'aprofundir en part a través de la formació del personal, però també en la seva motivació i en l'adopció de mesures organitzatives escaients, en una cultura de servei públic que interioritzi la gestió de les administracions públiques un canvi en el rol del ciutadà. El ciutadà ha de ser més un usuari o client d'un servei públic i menys un administrat. Això no vol dir que hagi de deixar de ser ciutadà, ni oblidar els seus deures, ni ignorar les seves càrregues ciutadanes, ni que se li hagi de donar sempre la raó perquè es queixa. A vegades, alguns ciutadans també es queixen de nosaltres, unes amb raó i d'altres sense; senzillament vol dir que l'Administració i els seus agents són conscients i són conscients que és per al ciutadà que treballem, i que no és aquest qui ha de treballar per a nosaltres.

Això, si volem, té traduccions concretes. Així, podríem preguntar-nos quins avenços hem aconseguit en allò que diem «finestreta única» i quins ens queden per assolir quan es parla, per exemple, dels tràmits, gestions a fer i autoritzacions a obtenir per obrir un establiment industrial o comercial i si la complexitat actual està justificada o no ho està per l'interès general que l'Administració gestiona. En algunes d'aquestes qüestions ens referim al llibre segon de l'Informe d'enguany, quan fem una reflexió, certament modesta, sobre la privatització de l'activitat administrativa i la transparència en l'actuació de les administracions públiques. En aquesta part de l'Informe advoquem per l'adopció de les anomenades cartes de serveis públics, cartes dels ciutadans que podríem definir descriptivament com la relació de compromisos del prestador de servei amb l'usuari. Es tracta de vincular l'Administració a aconseguir uns objectius que en definitiva són els que la justifiquen i, en la mesura que es pugui, de vincular personalment els agents, autoritats i funcionaris que l'integren a la consecució d'aquests objectius.

En el llibre segon sobre això comentem tres qüestions: quin hauria de ser el grau de concreció de les cartes de serveis, qui fixa aquests objectius o estàndards de servei i, finalment, qui en pot supervisar el compliment. I això em permet un breu comentari sobre el paper a jugar pel Síndic de Greuges quan informa el Parlament, quan els informa a vostès, senyores diputades, senyors diputats.

Utilitzaré una imatge que, com a tal, com a imatge, s'ha d'agafar. Hi ha qui diu que el síndic, l'*ombudsman*, és com una mena de sismògraf que serveix per detectar aquells tremolors de baixa intensitat que no són fàcilment perceptibles a simple vista. Quan hi ha un terratrèmol de gran intensitat els sismògrafs no són necessaris, si de cas serveixen per enregistrar per a la història la magnitud del desastre; en canvi, davant de petits sismes, fruit de moviments tectònics, són l'únic instrument que els detecta i que, fins a cert punt, permet l'adopció de mesures preventives, mesures que no li pertoqueu al sismògraf, que, passant al nostre camp, tampoc li correspon al síndic.

Si volen un exemple concret, l'any 1991 el síndic va advertir dels problemes que podien venir de l'increment de l'import total dels rebuts pel consum de l'aigua a causa de la incorporació de diferents conceptes tributaris i de preus públics. L'any 1993 va esclatar un conflicte que encara no ha estat acabat i en el que nosaltres mateixos vam intentar davant de les peticions de totes les parts fer de mitjancers, cosa en què no vam reeixir suficientment, si bé és cert que algunes de les propostes que llavors vam formular i que no van ser acceptades van ser assumides uns mesos més tard.

És en la mateixa línia i amb la mateixa finalitat que l'any 1993 vam dedicar el llibre segon de l'Informe a una reflexió sobre la crisi econòmica i l'estat del benestar, tot defensant la seva reforma per tal de mantenir-lo substancialment, en un temps en què abundaven les veus que advocaven pel seu inevitable desmantellament. Igualment, l'any 1994 fèiem una referència a l'Any Internacional de la Tolerància. Nosaltres, el Síndic, no tenim mitjans per a apuntalar l'estat del benestar ni per a adoptar mesures de prou calat que promoguin la tolerància; tan sols podem contribuir a suscitar el debat que ha de possibilitar la definició per uns altres, en bona mesura per tots vostès, senyores diputades i senyors diputats, d'aquests determinis.

En exercici d'aquesta tasca de demanar la seva atenció sobre els problemes dels nostres conciutadans, permetin-me que insisteixi en les problemàtiques de l'exclusió laboral i l'exclusió social i la dels malalts mentals, comentades en el capítol sisè, de serveis socials, i que repeteixi que a Catalunya hi ha persones que pateixen situacions de pobresa. I dic això conscient de la seva sensibilitat per a afrontar-ho, de la feina que les administracions públiques del país estan fent per erradicar-la, però conscient també que l'esforç ha d'augmentar.

L'any 1995, quan ens referim a la privatització de l'activitat administrativa, en el llibre segon, fem algun comentari sobre allò que pot fer i allò que no pot fer el síndic. Resumint unes consideracions, ja de si molt resumides, diem que la decisió privatitzadora està exclosa de la fiscalització del síndic; però, en canvi, que sí que podem i que hem d'intervenir, amb independència de la modulació que aquesta intervenció hagi de tenir, davant la denúncia d'eventuals vulneracions de drets dels ciutadans que pugui provocar l'actuació d'aquests serveis, diguem-ne, privatitzats.

Per acabar, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, tres consideracions més: una relativa a

la col·laboració que les administracions públiques ens dispensen, i les altres dues en relació amb el mateix Informe. La col·laboració de les administracions amb el síndic és un element essencial, com ja he dit, per tal que puguem realitzar la tasca que institucionalment tenim confiada pel Parlament. Aquesta col·laboració, en general, és força intensa i satisfactòria, però a vegades es demora excessivament, circumstància que suposa un incompliment a un mandat legal, incompliment que el ciutadà que acudeix a nosaltres no entén ni pot entendre. És per això que en el proper Informe, de conformitat amb allò que disposa l'article 24 de la nostra Llei reguladora, afegirem una llista de totes les administracions que hagin demorat aquesta col·laboració. Naturalment, faig vots per tal que aquesta relació sigui al més breu possible.

D'altra banda, l'Informe és un document molt extens; és per això que ja en el primer mandat se li van incorporar unes reflexions, a la manera de conclusions. L'any 1993, en presentar el meu primer Informe, assenyalava que la possibilitat que el contrast d'arguments que acostumen a incorporar les preses de posició institucional es perdi, en intentar destil·lar en unes poques pàgines les conclusions concises, les actuacions de l'any, ens havia fet dubtar, fins poc abans de tancar la seva redacció, de mantenir l'apartat de conclusions. Vam optar per mantenir-lo, per considerar que, malgrat tots els riscos que comportava, podia tenir interès per als lectors, als quals demanàvem, però, que fossin conscients d'aquestes limitacions i que posessin en relació la conclusió que analitzaven amb les consideracions de què portava causa.

Tot i que des de l'any 1994 hem destinat una redacció més extensa, amb la pretensió que les conclusions puguin ser més matisades, és molt difícil que no tinguin un punt de contundència si no volem que quedin ambigües en excés. Tot i reiterar la necessitat de relacionar conclusions i consideracions que deriven, seguirem intentant de trobar el punt just que eviti de la nostra part generalitzacions que puguin ser inexactes.

La convicció que l'Informe hem d'intentar que sigui una eina útil per a tots vostès, senyores diputades, senyors diputats, ens ha determinat a procurar fer un seguiment en el temps de les actuacions, de tal manera que, si no les finalitzem un any, ens hi tornem a referir l'any següent. Així, podem citar els exemples de la dedicada a l'escolarització dels infants hospitalitzats, la relativa a l'assistència sanitària dels estrangers no comunitaris, la que instava a la regulació del dret d'admissió en els locals públics o bé la relativa a la manca de places universitàries. Igualment, amb la reiteració d'actuacions com ara les visites als centres de justícia juvenil o als centres penitenciaris, procurem anar-los informant de l'evolució de les seves condicions i de les seves necessitats. En conseqüència, analitzarem amb atenció les observacions que vulguin formular-nos per tal que l'Informe del Síndic compleixi la seva missió d'instrument per al treball d'aquest Parlament.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic.

Un cop l'excel·lentíssim senyor Anton Cañellas hagi sortit de l'hemicicle... (*el síndic s'absenta del Saló de Sessions*), per fixar la seva posició cada un dels grups, té en primer lloc la paraula, per un temps límit de quinze minuts, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en la intervenció del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds per posicionar-nos sobre l'Informe del síndic de Greuges de l'any 95 voldria, en primer lloc, remarcar la utilitat d'aquest Informe. És útil perquè ens apropa; és una forma d'anàlisi real sobre la situació de les ciutadanes i els ciutadans de Catalunya. Crec que és un instrument útil per a fer la nostra tasca, una tasca que necessita aquests ponts que lliguin el que és la tasca aquí, el dia a dia, amb el que és la vida quotidiana de la gent.

Dit això, voldria estructurar la meua intervenció en tres parts. Una primera part, de reflexió sobre dues qüestions prèvies que es desprenen de l'Informe del síndic. Una segona part, d'anàlisi de les tres qüestions que a parer del nostre Grup Parlamentari són les més destacables de l'Informe, bé per la profunditat amb què estan analitzades, bé per la preocupació que susciten en el nostre Grup Parlamentari. Són aquelles referides, en primer lloc, a la privatització de l'activitat administrativa i la transparència en l'actuació de les administracions públiques –aquesta és una part monogràfica que ocupa la reflexió del llibre segon, i és al mateix temps motiu de nombroses queixes reflectides en l'Informe primer–; la segona gran qüestió que voldríem abordar quant a aquestes preocupacions principals és la situació de les dones a les presons, i en tercer lloc, l'anàlisi i les recomanacions que deriven de les visites que el síndic i el seu equip han realitzat als centres d'atenció als menors. Per últim, hi hauria una tercera part referida a un conjunt de qüestions concretes, enormement punyents, que l'Informe posa sobre la taula.

Començant, doncs, per la primera part, voldria comentar aquestes dues qüestions prèvies. En primer lloc, posar de manifest les enormes dificultats que tenen les administracions per a donar a conèixer allò que fan i adrecen als ciutadans i ciutadanes, en definitiva, per a mantenir una relació fluida amb ells. Hi ha, senyores i senyors diputats, seriosos problemes de transmissió d'informació; una part gens menyspreable de les queixes que arriben al síndic es solucionen senzillament transmetent informació i aconseguint, òbviament, que la informació transmesa sigui la que veritablement es sollicita, la que es necessita, i que aquesta sigui compresa. No els canso amb el reguitzell d'exemples que els podria posar i que van des del subministrament de l'aigua fins a la Llei d'arrendaments urbans, passant per la situació de les famílies acollidores o per la voluntat d'accés a la pròpia història clínica. Manquen, ens manquen encara avui, els mètodes de transmissió d'informació útil per a la ciutadania, i manca, sobretot, un

major coneixement per part de la població de quins són els seus drets en relació amb la informació. Deixin-me dir, per acabar aquesta primera consideració, que tot el que els acabo de dir contrasta amb tantes campanyes institucionals, tan publicitàries i tan poc informatives. Aquesta manca d'informació..., també varem transmetre el dia de la Comissió al síndic, en nom del nostre Grup, que ens preocupava el fet que la seva figura, la seva feina, fos tan poc coneguda i, per tant, que hi hagués tan poca gent que accedís a aquestes queixes i, per tant, la necessitat d'incrementar la difusió del paper del síndic i de la seva tasca.

La segona consideració prèvia –també és preocupant per a nosaltres– té a veure amb el fet que de l'actuació del síndic sovint deriva la solució concreta a problemes concrets, però, en canvi, no es solucionen els problemes estructurals que han donat lloc a les queixes. És a dir, està bé –i ens n'hauríem de felicitar– que, quan hi ha una persona que s'adreça al síndic, se li solucioni el seu problema concret; per exemple, en relació amb les llistes d'espera per cataractes. Està bé que de la gestió del síndic derivi la solució del seu problema, però la funció del síndic no és només aquesta: la funció del síndic és que les raons estructurals que han donat lloc que hi hagués llistes d'espera de cataractes de nou mesos..., facin solucionar el seu funcionament. En aquest sentit, un exemple bo és el que acabo de posar, però n'hi ha d'altres igualment punyents, com per exemple la lentitud en la tramitació dels expedients del fons de garantia salarial; no pot ser que solucionem un exemple concret i que, en canvi, el funcionament continuï sent el mateix.

Entrant ja de ple en la segona part de la meua intervenció, voldria analitzar els continguts de l'Informe fent referència, com els deia, a tres especials qüestions. La primera té a veure amb la privatització de l'activitat administrativa i la transparència de les administracions. Ocupa, com els deia també, la reflexió monogràfica del llibre segon –que els l'aconsello–, però també és a dins de l'informe primer, especialment referit, llavors, a la sanitat. Jo els he de dir que, en un moment de necessitat de reduir la despesa de l'Administració, apareix amb força el discurs de la bondat de la privatització de la gestió. No cal que els digui l'actualitat d'aquest discurs: ara que acaba d'entrar un nou govern, del PP, la seva proposta primera i més cridanera –per dir-ho d'alguna forma– és, ràpidament, la privatització de totes les empreses públiques, amb el suport entusiasta, en aquest cas, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En aquest sentit, creiem del tot oportunes les reflexions que el síndic fa sobre aquestes qüestions, i que es poden sintetitzar les següents idees. Llegeixo part de l'Informe del Síndic; diu: «L'Administració no sols ha de perseguir l'interès general, sinó que ha de procurar assolir-lo eficaçment, i és per això que fa una recerca constant de sistemes organitzatius i de tècniques de gestió per a usar òptimament els recursos de què disposa. L'organització i la gestió privades són amb freqüència la font d'inspiració de reformes administratives que donen lloc al que hom anomena la “fugida del dret administratiu” per part de les administracions públiques.» Diu: «En aquesta línia, cal no perdre de vista que el que objectivament és una falca que minva l'eficàcia, per

exemple en la contractació, és alhora la contrapartida a un seguit de privilegis –disposició de recursos públics, potestat expropiatòria, etcètera– i que treure les traves, mantenir els privilegis, suposa crear un nou equilibri que ha de ser jutjat des dels valors que informen el nostre ordenament jurídic –llibertat, justícia, igualtat– i les seves concrecions en un seguit de drets dels ciutadans i correlatives obligacions dels poders públics.» Aquí els vull fer atenció especial al gran rebombori que s'ha armat en el món sanitari quan es va aprovar en el Congrés dels Diputats la Llei que feia referència a la contractació de l'Estat, les noves normes: es va dir que això era un increment de la despesa, etcètera. L'altre dia, en una entrevista amb un gerent del Consorci Hospitalari de Catalunya, em deia que ells tenen l'experiència que una bona gestió feta en relació amb això no incrementa la despesa i, en canvi, salvaguarda les garanties del sector públic, que són molt importants a l'hora de fer la contractació. En aquest sentit, els vull dir –i crec que és una reflexió molt oportuna, hi insisteixo, pel moment polític que vivim– que el síndic situa com a clau el que ara els he dit.

Tot amb tot, no ens podem estar de dir que, amb caràcter general, els experts en aquesta temàtica de la recerca de l'eficàcia en les relacions jurídiques de les administracions valoren de forma diferent l'elecció d'una forma privada quan es tracta de funcions públiques –la sanitat, el benestar, etcètera, l'educació, són funcions públiques– si comporten, especialment en l'exercici d'autoritat, que les crítiques són molt abundoses al fet que es faci la privatització, o bé –és a dir, «molt diferent», diu ell– en el cas de les activitats dirigides a posar béns al mercat, en el qual és comunament acceptat que el procediment administratiu, tal com està regulat, manca de l'agilitat necessària per a adoptar les mesures que en molts moments calen. Jo crec que això és molt útil en aquest Parlament, aquesta reflexió, perquè durant aquest any tinc la impressió que haurem de fer molts debats a l'entorn d'això. Per tant, pot ser útil la privatització en un determinat tipus d'empreses, però, en canvi, en les que han de fer pròpiament un servei públic, cal posar-hi molt, molt esment.

En aquest sentit, l'Informe fa referència, en la seva primera part, a la sanitat especialment. Jo també ho vull mencionar perquè ha estat preocupació del nostre Grup i ha estat motiu, fins i tot, d'un rebuig frontal a una reforma de la Llei. Diu: «L'eventual gestió privada dels centres d'atenció primària, com també els d'atenció hospitalària, entenem que no pot disminuir el nivell de prestacions i serveis assolit, ni tampoc la qualitat assistencial. Malgrat que la gestió privada dels CAP hagi d'augmentar la competitivitat i l'eficiència –termes i conceptes eminentment econòmics–, aquests no han de prevaldre sobre els medicoassistencials ni distòrcer les finalitats atribuïdes al Servei Català de la Salut.» Hauríem de recordar als poders públics sanitaris, com han fet algunes queixes, els deures d'avaluació, control, inspecció dels centres, per tal de preservar la qualitat assistencial i el dret inalienable a l'atenció integral de la salut dels ciutadans. Per tant, és una prevenció que el Síndic posa a un model de gestió que s'ha anat instaurant cada vegada més a la nostra sanitat.

La segona gran qüestió que voldríem plantejar és la situació de les presons, especialment pel que fa a les dones. El síndic planteja amb contundència la necessitat de construir un centre penitenciari per a dones. Valora positivament –i també ho vull dir– el plantejament educatiu de la presó de Wad-ras, però és difícil dur a terme un procés rehabilitador en les condicions físiques que en l'Informe s'assenyalen i que tot seguit els passo a llegir. Diu: «La infraestructura» –i es refereix a Wad-ras– «és, sens dubte, l'aspecte més negatiu d'aquest centre penitenciari; és un edifici molt antic i gens adequat arquitectònicament a la funció a què és destinat, i si bé darrerament s'ha canviat tota la instal·lació elèctrica, cal destacar-ne les principals deficiències següents...» Els asseguro que, quan vaig llegir-ho, vaig quedar bastant impressionada, perquè no ho coneixia. Diu: «La massificació a les cel·les, donat que, malgrat el reduït espai que les caracteritza, són ocupades, en la més gran majoria, per deu i fins i tot catorze internes, amb lliteres de dos llits. L'únic mobiliari existent en l'escàs espai que hi resta lliure són uns armariets compartits, que, clarament insuficients com són, obliguen que les internes hagin de tenir les seves pertinences en bosses de plàstic a terra. La ventilació és totalment deficient, tenint en compte que dins de l'edifici, a l'estiu, s'arriba fàcilment a una temperatura de quaranta-vuit graus, i si bé darrerament s'hi han instal·lat unes reixes perquè es puguin obrir unes finestres, encara hi ha moltes cel·les a les quals no s'han fet aquestes obres i, per tant, no tenen cap ventilació directa. La manca d'espai al recinte provoca conseqüències tan greus com que no es pugui fer progressar...» –en això els crido especialment l'atenció, perquè em sembla que és, fins i tot, la visualització de la no-concreció d'un dret que té qualsevol persona que està a la presó–, diu: «La manca d'espai del recinte provoca conseqüències tan greus com que no es pugui fer progressar de tercera a quarta fase moltes internes, perquè no hi ha prou cel·les per a instal·lar-les. Aquest problema tendeix a agreujar-se en el futur immediat, vist l'augment progressiu de la població femenina en el món penitenciari.» Diu: «Respecte a l'estat de conservació de l'interior del recinte, també és deficient, i n'és de ressaltar la necessitat de pintar les parets i rehabilitar compartiments inservibles pel simple deteriorament en llocs on es podrien establir tallers realitzats per les mateixes internes.» Aquesta situació ens sembla absolutament greu, i en un cas com és la presó de Lleida també s'hi fa esment dient que caldria millorar l'habitabilitat de les cel·les, principalment de les assignades a dones, atès que l'espai és molt reduït i dormen en lliteres de tres persones.

Això, això, aquest fet de l'habitabilitat de la presó de dones, també s'ajunta amb un altre problema que ja el nostre Grup Parlamentari havia plantejat a la Comissió de Justícia, i que té a veure que el síndic situa com a problema la preocupació –que, ja dic, va expressar el nostre Grup Parlamentari– que no hi ha separació, a Wad-ras, entre les dones adultes i les dones joves. El síndic insisteix en una cosa, i és que: «D'altra banda» –diu– «és necessari un esforç pressupostari per atendre adequadament la població reclusa femenina que, per poc conflictiva» –i aquest és un element que de vega-

des hem denunciat aquí-, «per poc conflictiva i per ésser històricament inferior en nombre a la masculina, pateix a hores d'ara una clara desigualtat que cal corregir.» Diu: «Concretament, ens referim a la massificació de les internes preventives a les cel·les, i al fet que no hi hagi cap tipus de separació de les recluses adultes de les menors.» He de dir, i ens sembla preocupant, que quan el senyor Ignasi Riera va plantejar aquesta qüestió a la Comissió de Justícia, la consellera de Justícia va dir que això no era veritat. El nostre Grup havia rebut aquesta informació, la va plantejar, i la consellera de Justícia va fer la següent resposta. Diu: «Jo penso que la informació no és correcta.» En aquest cas coincideixen les fonts d'informació del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds amb l'Informe del Síndic de Greuges. Per tant, comença a ser dubtós que això no sigui veritat. I per una altra banda, fa una altra reflexió, que jo també valoro com a preocupant, i és que diu: «La separació existeix en cel·les» –o sigui que el que passa és que la vida en comú es fa en les activitats, no?–, diu: «per tant, el problema, si és que hi hagués un problema, estaria en vint-i-una dones.» Què vol dir, això? Que quan són vint-i-una dones no és un problema i quan en són cinquanta, sí? On està, aquí, la valoració de l'individu quan està en una presó? I per l'altra, diu que ja veuran que aquest problema no existeix, etcètera. Jo els vull dir que per nosaltres és preocupant que l'Informe del Síndic faci referència, hi insisteixo, a una cosa que el nostre Grup ja havia denunciat.

La tercera qüestió a la qual ens voldríem referir –i vaig de pressa perquè se m'està acabant el temps– es refereix a l'anàlisi i les recomanacions que es deriven de les visites exhaustives que el síndic i el seu equip han fet als centres d'atenció als menors, aquells centres que acullen nenes i nens que, per raons diverses, no poden conviure amb la seva família. Hi ha un consens molt generalitzat que el centre, per bé que funcioni, quan és un centre d'institucionalització, és un mal recurs, diguem-ne. El que passa és que es té consciència que fa falta que existeixi. Però voldríem posar l'èmfasi en la necessitat de no institucionalitzar criatures i, per tant, com diu l'Informe del Síndic –i hi estem totalment d'acord–, fer un increment del suport a les famílies és millor, és més barat i, per altra banda, afavoreix la socialització de les criatures. En aquest sentit, jo els crido l'atenció –i passo de pressa, perquè ja se m'acaba el temps– en les recomanacions que fa el síndic en dues grans coses, en relació amb els menors: en la importància del treball i, per tant, un suggeriment de fer una campanya institucional que sensibilitzi l'empresariat d'aquest país perquè aculli els nens i les nenes que estan en centres institucionalitzats i que tenen enormes dificultats per trobar feina, i la segona qüestió que planteja, i és una preocupació jo crec que molt interessant, fa referència al tipus de formació, eminentment abstracta, que tant l'ESO com l'FP fan i, per tant, ell insisteix en la necessitat de potenciar una formació eminentment pràctica, implantant amb més força, de manera més decidida, els programes anomenats per la LOGSE «de garantia social». En aquesta línia –jo els volia llegir uns textos, però no tinc temps–, voldria entrar ja en l'última part de la meua intervenció, que la voldria de-

dicar ràpidament a fer algunes reflexions concretes, per nosaltres enormement preocupants.

Primera, en relació amb la immigració; ens preocupa que continuï succeint –i que el nostre Grup Parlamentari sigui receptor de crítiques en relació amb això– el tracte que rep la població immigrant per part de les forces i cossos de seguretat. Sovint socialment es parla que hi ha molta preocupació per les agressions de grups de joves i, en canvi, es té molta menys consciència que la vivència que tenen moltes persones immigrades és que els fa més por la policia que determinats grups juvenils, i això..., hem de ser receptors d'aquesta qüestió. En aquest sentit, també valorem l'aportació del Síndic quant a les dificultats d'integració de nenes i nens immigrants, i en aquest sentit valorem positivament l'estudi que sobre la qüestió el Síndic ha impulsat i que recentment va dir que ens plantejaria.

Segona qüestió concreta, la LAU. A banda dels desacords amb la Llei, que no és moment de comentar...

El president

Senyora Mayol, haurà d'acabar...

La Sra. Mayol i Beltran

Sí, acabo, senyor president. Dos minuts i acabo. Valorar la intervenció del síndic –que va fer a petició d'Iniciativa– per corregir una proposta de contractes que estava inclosa en una guia elaborada per la Generalitat i la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona, que lesionava drets fonamentals de les persones llogateres.

Tercera qüestió: les infraccions mediambientals. El síndic qualifica l'actuació de l'Administració de lenta i poc eficaç; posa exemples paradigmàtics en l'abocament dels residus tòxics i posa sobre la taula, també, la poca contundència de les sancions econòmiques, sovint ridícules.

La cinquena qüestió –no hi voldria passar per sobre, perquè crec que és molt important, i més en aquests moments– és la sinistralitat laboral; el síndic l'associa directament amb la precarietat. Vull fer esment del comunicat que va fer Comissions Obreres la setmana passada, amb motiu del Dia Internacional per la Salut i la Seguretat en el Treball, on es posa sobre la taula que a Catalunya han mort 208 persones l'any 95, i hi ha hagut 130.000 accidents de treball, 1.824 dels quals són profundament greus.

Voldria acabar, senyor president, amb dues qüestions. La primera, que em sembla també interessant, i és que potser ho trobem poc reflectit en l'Informe del Síndic quan parla de la situació de l'educació, és la queixa rebuda de moltes persones de manca de places públiques per a l'escolarització de nenes i nens. De la lectura de l'Informe del Síndic –i en això no estem d'acord, ens sembla preocupant– es trasllueix una lectura restrictiva del dret constitucional a l'elecció de centre. Aquest dret es redueix en l'actualitat a la possibilitat de creació de centres privats, però no contempla el dret d'elecció de centres públics. En aquest sentit, la manca de places públiques no es considera lesiva per a les famílies que manifesten la queixa; el dret, per tant,

queda reduït a tenir accés a l'educació, però no a l'elecció de centre públic. Els vull recordar el vot particular que feia, ja quan era membre del Tribunal Constitucional, el senyor Tomàs i Valiente, quan estava en desacord amb aquesta interpretació de la LOGSE, la interpretació que només es té dret a l'elecció d'un centre quan és privat, però quan és públic no tens dret a aquesta elecció.

I per últim, acabo amb una altra qüestió que el Síndic planteja amb contundència, que és la necessitat de l'existència d'un fons de garantia de pensions. Nosaltres insistim que Catalunya té competències per legislar sobre el fons de garantia de pensions, no cal que ho faci l'Estat, i en aquest moment hi ha dues proposicions no de llei, una d'Esquerra Republicana i una de nostra, que van en aquesta direcció. Creiem que, seguint les recomanacions del síndic, s'haurien d'aprovar.

Acabo, com he començat, agraïnt la benevolència del senyor president, i dient que considerem, des del Grup Parlamentari d'Iniciativa, un instrument molt útil l'Informe del Síndic per conèixer i connectar amb la població afectada pels problemes.

Gràcies.

El president

Gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo diria, en primer lloc, que he de sumar-me a moltes de les valoracions i llargues consideracions, també, de la il·lustre diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula i, per tant, procuraré evitar determinades coincidències i limitaré al màxim l'ús de la meua intervenció.

Ens correspon, un any més, debatre aquest Informe tramès pel Síndic de Greuges, de conformitat amb allò que estableix la Llei 14/84, de 20 de març, que regula la institució, Informe que va ser presentat –com s'ha dit també, i ha dit el mateix honorable senyor síndic– anteriorment en la Comissió corresponent. No fa massa temps, l'honorable síndic, en un article publicat en un diari de Barcelona, ens venia a dir que l'Informe, des del seu punt de vista qualificat, no constitueix una simple memòria d'activitats ordenades sistemàticament, sinó que conté més que fonamentalment un seguit d'actuacions que el Síndic, que la seva institució, la institució que presideix, ha realitzat durant tot un any en defensa dels drets i llibertats dels ciutadans; en defensa, en definitiva, de les persones a les quals l'actuació dels poders públics, de l'Administració, en definitiva, ha ocasionat algun greuge, algun perjudici. I amb això i amb la transcendència que aquest fet té, com ja vaig tenir oportunitat de dir en el moment que es va debatre aquest Informe en la Comissió corresponent, hi estem plenament d'acord i, per tant, coincidim amb allò expressat pel síndic. I per tant, entenem que l'Informe que avui és objecte de debat en aquesta cambra té la vocació, té la voluntat de reflectir l'estat de salut dels drets fonamentals i de les llibertats públiques a Catalu-

nya des del punt de vista dels serveis prestats pel conjunt d'administracions públiques que actuen en el nostre territori.

I és per això que, tanmateix, com a consideració prèvia, voldríem que el paper i l'activitat del Síndic, com a magistratura de persuasió que és, perquè així ha estat doctrinalment definida la tasca primordial de l'*ombudsman*, de la institució, tingués per a nosaltres una projecció exterior, una notorietat pública i, per què no?, una presència també més sovintejada en els mitjans de comunicació, una difusió i un coneixement públic que sovint, com deia, no té. Per tant, creiem, doncs, que en aquesta etapa de consolidació de la institució, cal potenciar el paper del síndic i el coneixement de les seves actuacions. I nosaltres, per tant, com ja vam fer en la Comissió, volem encoratjar l'honorable síndic i tot l'equip de la Sindicatura a fer-ho possible. I per a nosaltres, «fer-ho possible» voldria dir, per exemple, d'una banda –i sense que s'entengui com un retret ni com una crítica, tan sols una apreciació molt objectiva–, que des del Parlament, des d'aquesta institució de la qual emana la Sindicatura, però també molt especialment del Govern, per què no?, es posessin els mitjans econòmics i materials necessaris per afavorir el treball, la tasca de la Sindicatura. Pensem que, per a enguany, el pressupost de la Sindicatura són uns migrats 214 milions de pessetes de pressupost; pensem només en el cost, com es deia abans, d'algunes campanyes de propaganda institucional, pensem també en la despesa sumptuària de molt bona part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

En segon lloc, també entenem que, per fer possible aquest objectiu final, això voldria dir que el camí necessari per cobrir la plaça de l'adjunt al síndic per a la defensa dels drets dels menors –que apareix a la Llei, que es va reformar fonamentalment amb aquest objectiu– seria possible i, per tant, que fer el camí per arribar i tenir presència en les nostres escoles a partir de la creació d'aquesta plaça de l'adjunt, hauria de ser possible en aquesta etapa. També fer-ho possible, entenem nosaltres, passa necessàriament per regular la situació laboral i l'estatut del personal adscrit a aquesta institució, situació, l'actual, que entenem que no constitueix un element d'estímul a la seva ingent tasca.

Fer efectius també aquests reptes, nosaltres entenem que passa també pel fet que el síndic adquireixi consciència progressivament..., jo entenc que la té, però progressivament hauria d'anar augmentant aquesta conscienciació de la necessitat de multiplicar també les seves actuacions d'ofici, de sortir al carrer i, per tant, també –per què no?– de desplegar la seva presència i la de la seva institució en tot el territori, fonamentalment fora de les comarques de Barcelona, d'on prové avui per avui un escàs..., entre un sis o un vuit per cent de les queixes. I per tant, intentar cercar progressivament les oportunes col·laboracions amb mitjans de comunicació, com ara consultories amb ràdios, que és un mètode, un procediment que s'utilitza en altres països, i fins i tot constitueixen una realitat plenament assumida i, per tant, en el nostre àmbit també hauria de ser possible.

En un altre ordre de coses, ens sembla just destacar –com ja s'ha fet en moltes ocasions, és a dir ja ha estat

ponderat tantes vegades en aquest hemicicle, en aquesta cambra— la sistemàtica utilitzada per l'Informe. Per tant, és just de reconèixer-ho i és just de dir-ho en aquest moment, i és cert que aquesta sistemàtica ens ha permès de fer un estudi més acurat, d'una banda, de la tipologia de les queixes, les consultes diàries, les reclamacions, les recomanacions, els suggeriments, i també, per què no?, el seguiment del conjunt de les actuacions del síndic.

Particularment interessant —com també destacava la il·lustre diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula— ens sembla la reflexió que fa el llibre segon de l'Informe, enguany destinat, com es deia, repeteixo, a un tema molt escaient, com és la privatització de l'activitat administrativa. I ens sembla molt escaient i molt important, i per tant vull destacar-ho, en primer lloc perquè no només introdueix un concepte molt actual, molt en voga —com es deia abans, i ens deia la senyora Mayol en aquests moments—, i que té molt a veure amb la situació de dèficit per la qual travessa la majoria de les nostres administracions públiques, i les vies, en tot cas..., o hauria de dir, potser millor, les temptacions liberals de possible superació d'aquest dèficit, sinó també, com deia, perquè en el terreny de les conclusions que presenta el síndic la superació d'aquest fenomen que s'ha vingut a anomenar —com deia abans també la senyora Mayol— la fugida del dret administratiu, o de la privatització, millor dit, de l'activitat administrativa més pròpiament parlant, es resol en opinió del síndic a favor de la confiança, del convenciment, de la convicció —que compartim des d'Esquerra Republicana, des del nostre Grup— que disposem d'unes administracions públiques —totes elles, sense exclusions— amb les potencialitats que han de permetre —introduint, òbviament, les reformes en la seva gestió que siguin necessàries—, que permetin una millora substancial del servei al ciutadà, sense que, òbviament, com es deia també abans, es donin ales a opcions privatitzadores descontrolades i que, en definitiva, això suposi de posar en perill la prestació dels serveis públics, i també —com es significava abans—, també fins i tot les tímides consecucions en el terreny de l'estat del benestar a casa nostra.

I amb aquesta idea enllaço amb la primera part del que és el llibre primer de l'Informe del Síndic, relatiu tot ell a l'administració general. I enguany, un any més, una vegada més, hi veiem un nombre elevat de queixes sobre el procediment administratiu, sobre l'excessiva lentitud de l'Administració, els vicis de procediment, etcètera. I hi ha altres situacions deficientes, però, que persisteixen, i aquí sí que hi volem fer especial incidència, com els excessos de zel i les desproporcions en l'actuació dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, particularment amb els immigrants. Particularment amb els immigrants, malgrat les dificultats —que el mateix síndic constata en el seu Informe— de prova i de denúncia d'aquests fets, en definitiva, cosa que porta a posar l'accent al síndic —i ho compartim, fonamentalment— en la necessària millora de la formació dels agents de l'autoritat i de l'ordre públic, a l'espera, òbviament, evidentment, de la seva ràpida substitució i desplegament del model de policia propi de Catalunya.

En aquest apartat, com feia també la il·lustre diputada senyora Mayol, una vegada més ens ha inquietat, òbviament, la situació dels immigrants estrangers. Tot i reconeixent els avenços importants introduïts, operats, a partir de l'entrada en vigor del Reglament, del nou Reglament d'estrangeria, no podem coincidir..., i aquí sento discrepar, en nom del nostre Grup Parlamentari, amb la valoració positiva feta pel síndic en aquest apartat, on des del nostre punt de vista seguim un any més constatant les insuficiències de l'actual marc legal. Un marc legal, en definitiva, que entenem que no ha estat capaç, s'ha revelat incapaç, en definitiva, de poder regularitzar la situació de milers d'estrangers il·legals residents i/o treballadors en el nostre territori, i als quals, en definitiva, insisteixo, la resposta legal no reporta l'adopció de mesures de plena integració com les que, de fet, proposa fins i tot el Pla interdepartamental d'immigració que ja va aprovar aquesta mateixa cambra. Nosaltres partim d'una prèvia consideració, que ja vaig fer avinent en la Comissió corresponent, i per tant partim de la base, com vaig dir, que el conjunt dels drets civils i polítics —el dret de sufragi, o el dret a la nacionalitat, per què no?—, els drets sociolaborals, socioeconòmics —com l'habitatge, la protecció de la salut, la formació ocupacional—, no estan degudament garantits a casa nostra. I per a nosaltres, tota política d'immigració entenem que ha de comportar necessàriament un procés de plena integració. I per tant, de l'èxit o del fracàs d'aquesta política —permisos de residència, permisos de treball de banda, que és allò que garanteix aquest Reglament d'estrangeria—, aquesta garantia o aquest èxit, marca substancialment, a la nostra opinió, la diferència entre una societat solidària i una societat basada en el conflicte permanent i amb cotes de marginació elevades.

En el terreny de l'ordenació del territori, l'habitatge, el medi ambient, nosaltres compartim —ja ho vaig dir en la Comissió—, compartim substancialment, bàsicament, el conjunt de les reflexions sobre les diverses problemàtiques mediambientals. Només, potser, a destacar —i per no repetir algunes consideracions que ja han estat fetes aquest matí— potser el toc d'atenció sobre les dificultats de fer efectiva aquella màxima, aquell aforisme ja clàssic, que «qui contamina, paga», quan el cost de la sanció no supera el de les modificacions o les rectificacions imposades: és potser un dels elements més destacats de l'Informe i que, òbviament, compartim, com ja hem expressat en tantes ocasions.

En l'apartat de l'habitatge tornem —com ja s'ha dit abans, també— a constatar les dificultats expressades per molts ciutadans d'obtenir un habitatge i, per tant, en definitiva, de poder fer realitat un dret tan bàsic. I és sabut, fins i tot, i òbviament que és escaient, la reflexió que l'atur i el baix nivell de renda d'algunes famílies, òbviament, constitueixen un obstacle important. Però, malgrat tot, compartim la vocació expressada pel síndic que, per superar aquests obstacles, per superar aquestes dificultats, cal incrementar el paper cooperatiu del conjunt de les administracions. I en aquest sentit sí que voldria, però, destacar el paper dels joves: estem pensant també, en aquest apartat, molt fonamentalment en els joves, que constitueixen —com vosaltres saben perfectament— un segment de població..., el

més castigat, amb el que això implica de privació del seu ple desenvolupament com a persona i, per tant, la seva emancipació real i efectiva.

En l'apartat de la sanitat no repetiré algunes consideracions que també han estat fetes, per no cansar ses senyories, però és cert, com deia la diputada senyora Mayol, que una altra vegada més el síndic demana solucions, i en la seva demanda coincidim. Solucions d'alguns dels problemes que ja són endèmics en la sanitat. Enguany, com deia també la diputada senyora Mayol, destaca la necessitat d'eliminar les llistes d'espera i, per tant, d'assumir també l'Administració l'obligació de respondre –per què no?– patrimonialment pel deficient funcionament dels seus serveis, rescabulant en definitiva els múltiples damnificats de la sanitat pública.

En l'apartat dels serveis socials ens ha desencoratjat –i així li ho vaig dir també en la Comissió a l'honorable senyor síndic–, ens ha desencoratjat de comprovar que l'Administració, una vegada més, un any més, ha desoït les insistents i reiterades demandes d'atendre els col·lectius més desfavorits –discapacitats, gent gran, infants– i, per tant, hem de constatar –com també fa l'Informe– i destacar fets tan lamentables com la manca de places a residències per a disminuïts, la persistència encara avui –malgrat les reformes legals– de barres arquitectòniques, la insuficiència de les pensions no contributives, etcètera, etcètera.

Enguany, per exemple, cobra especial relleu l'atenció dels malalts mentals, que en molts casos –com molt gràficament descriu l'Informe– campen fins i tot com poden per les nostres ciutats i que tot sovint incorren en fets il·lícits, i que fins i tot, recentment, cobra especial vigència quan una probablement desafortunada decisió judicial ha portat a la primera pàgina dels diaris aquest problema. Cal doncs, segons la nostra opinió, activar, com diu el síndic, les estratègies dels serveis socials, dels de salut mental, així com una actuació més decidida, també, del síndic –això ho diem nosaltres, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana–; aquí també, entenem nosaltres, correspon actuar d'ofici, quan les situacions així ho requereixin.

Sobre les adopcions de menors, com deia també la diputada senyora Mayol, ens mostrem totalment d'acord amb el fet que calgui un esforç suplementari de sensibilització adreçat al conjunt de la societat per fer possible l'adopció de prop de tres mil nens i nenes interns avui a Catalunya. Cal que es canalitzin, entenem, els poderosos estímuls de pietat de la nostra societat, que, per exemple, és capaç de commoure's –òbviament, amb tota lògica– davant de les esgarrifores imatges emeses per un reportatge que reflecteix el drama d'unes nenes xineses.

En el terreny –i acabo ja, senyor president– de la normalització lingüística, ja hem expressat –i ja ho hem expressat també recentment al síndic– el nostre reconeixement pels nombrosos casos en què ha hagut d'intervenir respecte als representants de l'Administració perifèrica de l'Estat, que priven tot sovint del dret a fer ús del català els seus usuaris. Un cas potser paradigmàtic, en aquest àmbit, és el de l'Administració de justí-

cia, que prou coneixen tots vostès: el síndic constata encertadament la necessitat de dotar de més i millor recursos i, per tant, també d'operar, en definitiva, el conjunt de reformes legals, i en aquest sentit la bel·ligerància lingüística del Ministeri de l'Interior, que fins i tot arriba a desconèixer la toponímia oficial, és un fet que des d'aquí, des d'aquesta mateixa tribuna, blasmem.

Finalment, voldríem fer menció a la situació de la justícia i de les presons a Catalunya. Complert l'objectiu –recurrent i reclamat insistentment pel mateix síndic i per la majoria de grups d'aquesta cambra– de crear un servei d'atenció a les víctimes del delictes, ara resta –com deia també la representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds..., Les Verdes–, ara resta...

El president

Senyor diputat, hauria d'anar acabant, eh?

El Sr. Ridao i Martín

...la creació –acabo– d'un fons de compensació de pensions. Recordi's la tramitació parlamentària, també, com s'ha dit, de les diverses iniciatives, que han estat seguint un viacrucis reglamentari que té més a veure amb l'absència de voluntat política per part del Govern que amb els obstacles del mateix Reglament d'aquesta cambra.

La situació de les presons a Catalunya –i ara sí que acabo definitivament–, com al síndic, evidentment ens preocupa, malgrat l'evident esforç per millorar les condicions de vida als interns. Es manté el problema de la massificació, amb què cada dia es fa més urgent l'anunciada construcció d'un nou centre penitenciari i, per tant, també la substitució dels actuals centres de la ciutat de Barcelona. Aquesta determinació última, una vegada –entenem– superats els obstacles d'interlocució entre l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de la Generalitat, pensem que incidiria també, com s'ha dit, en la millora substancial de tots els aspectes de les presons, i alguns, per exemple, molt preocupants, com abans es deia en relació amb la presó de dones, a partir –com deia també abans la diputada senyora Mayol– de la manca de separació entre recluses adultes i joves o fins i tot la situació de les internes preventives a les cel·les.

Per tant, en síntesi, i acabo, aquesta és la valoració que nosaltres en fem: una presentació escrupolosa de l'Informe, ben organitzada –com he dit–, coincidència amb moltes de les valoracions fetes pel síndic a l'Informe, i una anàlisi expressada també per nosaltres de discrepància en alguns aspectes fonamentals, i també fins i tot –hi insisteixo, com he fet al principi d'aquesta intervenció– una demanda, també, d'exigència en l'assumpció dels reptes de futur que té plantejats el síndic en el futur més pròxim.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, des de la màxima consideració i estima per la figura del síndic de Greuges, honorable senyor Cañellas, el Grup Parlamentari Popular li agraïm la seva intervenció d'avui en el si del Parlament així com el debat en Comissió el passat 12 d'abril, acompanyat per l'adjunt al síndic, senyor Bartlett, secretari general, cap de gabinet i assessors de les diferents àrees de la Sindicatura.

Ja en Comissió vàrem manifestar, el nostre Grup Parlamentari, el total suport al treball portat a terme i plasmat en l'Informe corresponent a l'any 1995 per tot l'equip de la Sindicatura de Greuges. L'estructura de l'Informe continua sent bàsicament la mateixa dels darrers anys, però anem veient com any rere any van introduint millores que faciliten la seva lectura i la recerca de dades en el text de l'Informe i en l'annex estadístic. La Sindicatura de Greuges és una mostra efectiva de l'eficàcia i l'eficiència respecte als recursos de què disposen; són moltes les qüestions que al llarg del mandat de l'honorable síndic ha aconseguit. L'èxit és donat per l'alt grau de col·laboració de la Sindicatura envers les diferents administracions. L'Informe és una eina útil per al Parlament i per als parlamentaris, ja que és un recull i posa en relleu els problemes de la nostra societat catalana, davant la lentitud, incompliments, manca d'informació; en definitiva, és una radiografia del grau de compliment de les nostres administracions, bé siguin perifèriques, de justícia, comarcals, municipals o del Govern de la Generalitat, envers els nostres conciutadans.

El missatge recollit en l'Informe del síndic és d'impuls, d'eficàcia, d'agilitat, de transparència en l'actuació de les administracions públiques. El llibre segon el dediquen enguany a una reflexió sobre dues qüestions d'actualitat; la primera, ens plantegen el fenomen de la privatització de l'activitat de l'Administració, que és impulsada per la recerca de fórmules, de sistemes més eficients de gestionar els interessos generals; i en la segona fa l'honorable síndic algunes consideracions sobre la transparència en l'actuació de les administracions públiques. Som conscients de l'increment de les societats mercantils municipals, per tal de realitzar alguns dels seus serveis, societats participades per municipis, societats participades per consells comarcals, per la Generalitat; el nombre d'aquestes empreses veiem com augmenta considerablement any rere any. Cal tenir en compte que moltes d'aquestes societats es mantenen gràcies a les subvencions que reben de l'Administració per al seu funcionament. Entitats urbanístiques de conservació, entitats de transport públic, empreses amb convenis sobre gestió sanitària primària i hospitalària, oficines de col·locació, companyies de seguretat privades i moltes d'altres són l'exponent de la privatització de l'activitat de l'Administració i, per tant, l'anomenada fugida del dret administratiu cap al dret privat.

El síndic ens recorda la proliferació de casos en què el presumpte greuge sofert per un ciutadà té origen en una actuació que s'emmarca en una activitat desenvolupada al marge del dret administratiu, com a conseqüència del que he anomenat abans, del fenomen de fugida.

Això planteja al síndic i a la Sindicatura el com i fins on han de seguir o perseguir l'Administració pública o aquestes administracions per tal de complir la missió que l'Estatut d'autonomia de Catalunya li confia de defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans. La denúncia d'eventuals vulneracions de drets dels ciutadans que puguin provocar l'actuació d'aquests serveis públics privatitzats, el síndic té i ha d'intervenir amb independència de la modulació que aquesta intervenció en defensa dels drets i les llibertats dels ciutadans hagi de tenir.

El nostre Grup Parlamentari li farem costat i treballarem per aconseguir la transparència, l'austeritat en la gestió i per aconseguir els mecanismes per tal d'avaluar el grau de compliment de l'Administració catalana. Els qui han de prestar un servei públic han de tenir present que el ciutadà espera obtenir una resposta positiva, favorable i fins i tot en termini molt breu, i estem d'acord amb la recomanació del síndic que el personal que col·labora i treballa destinat a l'atenció i gestió del públic ha d'estar preparat introduint reformes en la gestió per tal de portar a terme millores substancials de l'atenció al servei del ciutadà. N'és un exemple clar —i coincidim amb el síndic— la implantació gradual i progressiva del nou model sanitari, amb diversitat de fórmules de gestió, com he dit abans, que el Servei Català de la Salut pot utilitzar en la gestió i administració dels serveis i les prestacions. S'imposa, doncs, establir sistemes d'avaluació i control periòdics dels diferents centres proveïdors de serveis sanitaris per tal que no augmentin les llistes d'espera a l'hora d'anar-se a visitar i que no augmentin les llistes d'espera per a les intervencions quirúrgiques.

El síndic ens recorda que cal aprofundir en la universalització de l'assistència sanitària, d'acord amb allò que estableix la Llei general de sanitat de 1986. I és un repte que ens diu l'honorable síndic i que ho hem d'aconseguir, no pot ser que continuïn la manca de llocs assistencials per a malalts mentals; m'acaba de precedir un company d'Esquerra Republicana que ha fet esment d'aquesta qüestió i crec que tots nosaltres hi hem d'estar atents per poder solucionar tot el tema dels malalts mentals.

Són tantes les qüestions, els problemes que el síndic ens expressa la preocupació; alguns repetitius, però no per repetitius deixen de ser greus i importants: la integració dels immigrants estrangers en la societat; moltes persones, un col·lectiu, evidentment, important procedent de zones d'ètnies i cultures diferents a la nostra, ens ha de dur a portar un treball important per tal d'aconseguir una integració efectiva i respectuosa.

Coincidim amb el síndic quan ens recorda la inactivitat de l'Administració davant les presumptes infraccions urbanístiques, que permet situacions, de fet, contràries als planejaments i que es consoliden amb el pas del temps creant un greuge comparatiu entre ciutadans d'un mateix municipi.

Les queixes plantejades en temes mediambientals són un toc d'atenció, són un toc d'alerta al Govern de la Generalitat. Tot i que a Catalunya en matèria mediambiental hem avançat molt en aquests últims cinc anys,

encara flaquegem, i molt, en el control i la sanció davant infraccions en el medi ambient. El síndic aprecia lentitud i poca eficàcia.

El síndic ens recomana, després d'anys i anys, la urgent necessitat que es construeixi un nou centre penitenciari a Catalunya, per tal d'acabar amb les massificacions als centres de Wad-ras, la Trinitat i la Model. Qui més pateix aquesta massificació són les dones, és la dona mancada de llibertat: pateix una desigualtat en el tracte, donada aquesta massificació, que no permet diferenciar dins de les instal·lacions entre les dones adultes i les dones joves; entre les dones joves o les dones mares amb infants petits. Sols se'n parla en temps electoral i ara tot just, unes setmanes enrere, n'hem tornat a sentir parlar, a través de diferents administracions, la municipal i l'autonòmica.

Sembla que per al Govern aquesta acció és important, però veiem que no prioritària. El síndic ha tingut una sensibilitat extraordinària aquest any 1995 visitant els centres d'atenció als menors, ja que així ens pot fer arribar la valoració personal i la de la Sindicatura, en positiu, dels centres, donant fe de l'afecte, de l'entusiasme i la professionalitat amb què tracten els menors els que hi treballen.

Però, al mateix temps, neix un problema important, i és la dificultat en què es troben aquests bons professionals a l'hora d'aconseguir l'accés d'aquests joves al món laboral. Treballarem, el nostre Grup, per aconseguir mesures de foment que facilitin la inserció. Som conscients del treball per aconseguir reduir el fracàs escolar i els seus efectes que fan difícil a la persona jove poder assolir uns mínims de formació. També cal treballar per als joves que, desempatats davant les dificultats familiars fonamentalment econòmiques, necessiten recursos; cal ésser atents amb les partides i les prioritats pressupostàries dedicades a les activitats d'atenció a infants i adolescents. I cal també recollir la preocupació del síndic, que ha sigut i és preocupació del nostre Grup Parlamentari, pels diferents programes televisius que s'emeten segons determinades franges horàries. Molts no s'adeqüen als continguts propis i necessaris i no afavoreixen els objectius educatius i culturals dels nois i noies de Catalunya.

El temps empeny i queden molts temes per anomenar, però sí que n'hi ha un que per al Grup Popular és de cabdal importància. Aquest any, l'Assemblea General de les Nacions Unides ha proclamat l'any 1996 l'Any Internacional de la Pobresa. Fa pocs dies Càritas presentava un llibre-estudi de la pobresa a Barcelona, i les condicions de vida dels ciutadans pobres. Sols llegir-ne el pròleg de la senyora Pilar Malla ja fa frapar.

El síndic, en la conclusió 44, ens fa saber que la tendència és i ens porta a l'increment d'un col·lectiu de persones que campen i malviuen com poden per les nostres ciutats. Això requereix una estreta col·laboració entre els recursos socials i els sanitaris. L'estudi de Caritas diu que la població pobre té una mitjana d'edat de trenta-tres anys. Per cada persona de més de seixanta-cinc anys pobre, hi ha 2,2 nens o adolescents menors de quinze anys pobres. El 41% d'aquestes persones són analfabets i l'11,7% de nois entre quatre i quinze anys

estan desescolaritzats. L'estudi parla de 618.000 persones pobres. Quantes a Catalunya? A Catalunya tenim el Pla integral de lluita contra la pobresa i l'exclusió social, de caràcter interdepartamental, aprovat el 2 de maig de 1995, ara fa tot just un any. Aquest Pla consta bàsicament de fonaments legislatius, marc competencial, objectius generals, programes d'actuació, cooperació amb els ens locals, cooperació amb estaments socials i entitats, propostes i recomanacions a l'Administració central. Funciona, el nostre Pla? Podem fer més, i com? Tenim voluntat personal i política? Parlem molt de la societat del benestar, de les llibertats, de la democràcia, dels ajuts al Tercer i al Quart Món. La pobresa no tan sols és patrimoni del Tercer Món, també de Catalunya.

A casa nostra hi ha quelcom que no funciona. Dins la nostra societat hi ha persones –i ben joves, com he dit– que no segueixen i que pateixen situacions de pobresa. Les forces polítiques tenim en una societat democràtica responsabilitats que no podem defugir; uns des del Govern i altres a l'oposició. Em consta que a vostès, el Govern, ara absent, els preocupa la marginació; treballlem tots, com ens demanava el síndic, en col·laboració: uns i altres, per trobar una actuació específica i insistent per resoldre la pobresa a casa nostra.

L'any passat va ser l'Any de la Tolerància; enguany el de la pobresa, que entre tots, entre tots nosaltres, puguem transformar-lo en l'any de l'esperança per a una societat millor i més justa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Oliart.

El Sr. Oliart i Pons

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la meua intervenció es dividirà en tres parts. A la primera farem una valoració de l'Informe del Síndic; a la segona faré unes consideracions sobre l'eficàcia i el coneixement de la Institució, i a la tercera faré uns comentaris centrats sobre aquells aspectes de contingut de l'Informe, del contingut material que, per nosaltres, té major rellevància.

Nosaltres fem una valoració positiva de l'Informe del Síndic. Constatem, a través de la lectura d'aquest Informe, que hi ha hagut un desplegament d'una intensa activitat, i constatació també d'un bon grau d'acceptació de les diligències i recomanacions del síndic pels diversos nivells administratius.

Veiem també que hi ha una excel·lent tècnica expositiva en el mateix Informe, que facilita la visió de conjunt dels principals problemes i dificultats dels ciutadans en la seva relació amb l'Administració, i creiem que és un instrument eficaç per a facilitar la tasca de control i d'impuls del mateix Parlament.

Des d'aquesta valoració positiva, nosaltres fem unes consideracions i suggeriments per tal d'augmentar l'eficàcia i el prestigi de la institució i el treball –també cal dir-ho– de la mateixa Comissió parlamentària

del Síndic. Una característica de la nostra societat democràtica, la del nostre temps, és que existeix una àmplia normativa sobre drets fonamentals i prestacions socials bàsiques, però el problema és fer-los efectius per a tots els ciutadans i tots els segments socials. Un exemple del que estic dient, molt il·lustratiu, està en el mateix Informe, quan nosaltres constatem que ja un 32% de les queixes són sobre prestacions socials bàsiques —educació, sanitat, pensions, serveis socials—, que es tracta, senyores i senyors diputats, com vostès poden observar, de serveis universalitzats, bàsics de l'estat de benestar, però que, no obstant això, sofreixen en la seva aplicació algun tipus de disfunció.

Defensar aquests drets per a tothom és precisament la missió del síndic. Per això nosaltres creiem que el coneixement de la institució és bàsic, i nosaltres creiem que, després de dotze anys de la creació de la institució, aquest coneixement per part de la societat és encara insuficient. A nivell general, nosaltres veiem en l'Informe que existeix el mateix nombre de queixes i consultes que l'any 1996; és a dir, no hi ha hagut cap increment. En el nivell social —i d'això tots els diputats que es passegen pels barris en poden donar, segurament, testimoni—, en determinats barris, determinats sectors socials, els interns de les presons, i en els residents, per exemple, de les residències de la gent gran, està clar que el nivell de coneixement de la institució és menor. I a nivell territorial en el mateix Informe se'ns indica que no és homogeni, aquest coneixement, i que hi ha territoris de Catalunya que coneixen molt menys la institució que no pas uns altres.

És necessari, doncs, un nou impuls per donar a conèixer la institució a tots els àmbits socials i territorials de Catalunya, i en aquest sentit ens permetem suggerir un conjunt de mesures que afecten el Govern, la Comissió del Síndic i el mateix síndic. Pensem que és necessària una campanya institucional de divulgació de la figura del síndic, a través, sobretot, dels mitjans de comunicació públics. Jo els pregunto a vostès, senyores i senyors diputats, si mai han vist un espai a TV3 o al Canal 33 dedicat a la institució del Síndic de Greuges; suposo que la resposta és òbvia, perquè jo no l'he vist mai. Demanem també el nomenament de l'adjunt per a la defensa dels drets dels infants, que està contemplat en l'article 34.5 de la Llei del Síndic. Demanem que el síndic pugui incrementar els expedients d'ofici, perquè d'aquesta manera es cobreixi aquell sector de la societat que té menys possibilitats d'arribar-hi. Plantejar-nos també la necessitat de recórrer més sovint a l'elaboració d'informes extraordinaris; he d'assenyalar, senyores i senyors diputats, que des de la creació de la figura del síndic, fa dotze anys, només s'ha presentat un informe extraordinari per part del síndic de Greuges, que va fer referència a la situació dels dipòsits municipals de detinguts i que, per cert, va ser una bona cosa, perquè a partir de la presentació d'aquell Informe molts dipòsits municipals s'han reformat de manera satisfactòria. I també demano més involucració de la mateixa Comissió del Síndic d'aquest Parlament; la Comissió pot demanar la compareixença del síndic, però no ho fa mai, i no és molt corrent, senyores i senyors diputats —segurament un cas bastant extraordinari—, que una co-

missió parlamentària es reuneixi un sol cop l'any. Nosaltres creiem que aquesta Comissió hauria d'actuar com una comissió de drets humans, molt més quan aquesta comissió de drets humans no existeix en aquest Parlament. I nosaltres diem que si per a dur a terme tot això són necessaris més mitjans tècnics i pressupostaris, el nostre vot, la postura del vot del Grup Socialista, seria favorable a aquesta iniciativa.

I passaré ara a l'anàlisi d'alguns dels aspectes més significatius de l'Informe. Sobre el tema de la immigració, és a dir, sobre el tema de la situació dels treballadors estrangers, l'Administració central no fa gaire va presentar una modificació del Reglament, que creiem positiva, i ara està en curs un nou procés de regularització, i és veritat que per a la integració dels treballadors estrangers la primera condició és que estiguin en una situació de plena legalitat, però també és veritat que aquí no acaba la integració, sinó que potser es podria dir que aquí comencen els reals i veritables problemes de la integració. És necessari, doncs, que aquesta política d'intervenció social es dugui a terme en temes com ensenyament, habitatge, condicions de vida dels treballadors de temporada, la concentració que hi ha de nens en determinades escoles, de nens de treballadors estrangers, que a vegades sobrepassen, en algunes escoles, més d'un quaranta i d'un quaranta-cinc per cent, qüestió aquesta molt preocupant per a tots nosaltres. I en aquest sentit jo diria que en l'Informe del Síndic ens manca una valoració del desplegament del Pla interdepartamental d'immigració de la Generalitat.

En el tema del medi ambient, nosaltres veiem que el síndic constata l'escassa efectivitat de la normativa i de les funcions inspectores i sancionadores, i acaba dient que les multes no són dissuasives —nosaltres compartim aquesta opinió—, i posa com un exemple, com un exemple il·lustratiu, la contaminació de la riera de les Febres d'Avià, a Casserres, després que, després de dos anys d'intervenció de l'Administració competent, les aigües encara baixen igual de brutes que al començament.

En justícia, constata el síndic la lentitud dels tribunals de justícia, cosa que és sabuda per tothom. Positiva també la proposta de creació d'un fons de garantia per a pagar les pensions impagades fixades en casos de separació i divorci, i aquí em permetran que digui que el Grup Socialista ha presentat una esmena al Projecte de Llei d'aliments entre parents, precisament en aquest sentit. Sobre institucions penitenciàries, es constaten coses que ja són ben sabudes: la massificació i la infrautilització dels tallers, que això fa, des del punt de vista nostre, que la inserció sigui realment una entelèquia. No entraré a parlar de la presó de Wad-ras, perquè la senyora Imma Mayol i la senyora Dolors Montserrat ja em sembla que em dispensen de parlar-ne, perquè elles ja ho han fet a bastament. Pensem, això sí, que cal aprofundir més en les condicions sanitàries i el consum de droga que hi ha a les presons: la sida, la tuberculosi i l'hepatitis fan estralls en els centres penitenciaris nostres.

Relatiu a la sanitat: manca d'informació sobre els drets de l'usuari; això és el que ens diu el síndic. I parla també del problema de les llistes d'espera als hospitals.

Nosaltres, la seva recomanació d'establir o fixar un termini màxim per a la intervenció quirúrgica, la considerem molt positiva, sempre que no en surtin perjudicats els hospitals públics o privats sense ànim de lucre. I volem dir que el fet que hi hagin llistes d'espera no és tant per la manca de llits en els hospitals públics, sinó per la manca de concerts i de criteris o de qüestions pressupostàries. Seria convenient conèixer, per altra banda, els resultats de l'aplicació de la Llei d'ordenació sanitària 11/95 i el grau de participació de les associacions d'usuaris en el seu desplegament, aspecte aquest previst en la Llei.

En qüestió de menors, senyores i senyors diputats, el síndic ha visitat nou centres d'acolliment. Considerem aquesta iniciativa molt positiva. Assenyala el programa de les adopcions i de l'acolliment, i sobretot pel que fa a la lentitud dels tribunals, i diu que el transcurs del temps juga en contra de l'infant. A mi em sembla que aquesta és una gran afirmació que tots nosaltres podem i hem de compartir. És important seguir de prop el desplegament i efectivitat de la Llei catalana 8/95, d'atenció i protecció dels infants i els adolescents –això és el que el Grup Socialista creu–, perquè hi ha un aspecte important d'aquesta Llei, i és que els infants i adolescents poden acudir a l'Administració i també al síndic sense coneixement de pares, tutors i guardadors per motius d'urgència o conflicte. El problema quin és, senyores i senyors diputats? El problema és que no ho saben. Per tant, cal treballar per aconseguir que els infants sapiguin que existeix una persona bona que es farà càrrec dels seus problemes. Per tant, les institucions han de donar aquesta informació, sobretot a través de les escoles i dels centres d'acolliment.

Existeixen moltes més qüestions, senyores i senyors diputats, que mereixen la nostra atenció. La manca de temps que segurament, doncs, aviat tindrà m'impedeix de fer-ho. Una referència, això sí, al llibre segon i a l'estudi sobre la privatització de l'activitat administrativa i els seus possibles perills: compartim plenament la preocupació del síndic sobre els problemes de control democràtic que poden sorgir d'aquest fet.

Senyores i senyors diputats, resumint, la societat moderna està caracteritzada per una multiplicació de drets positius que donen lloc a l'estat social. L'estat social necessita un complex entramat administratiu per a fer efectius aquests drets; el ciutadà s'hi perd i pot arribar a sentir-se indefens. La proliferació d'*ombudsmen* dona testimoni d'aquesta situació. Recordin, senyores i senyors diputats, que hi han figures similars als ajuntaments, en alguns ajuntaments, algunes universitats, fins i tot alguns mitjans de comunicació, perquè aquesta necessitat se sent. Els catalans tenim la figura del síndic de Greuges, que integra la nostra més estimada tradició històrica amb la necessitat d'una institució adaptada a les exigències del nostre temps; és el deure del Parlament impulsar i enfortir l'eficàcia i el prestigi de la institució, perquè fent-ho, senyores i senyors diputats, enfortim el nostre concepte d'autogovern, donem confiança al ciutadà que els seus drets fonamentals es troben ben protegits i, per últim, estimulem totes les administracions públiques perquè superin les seves deficiències i millorin l'eficàcia i l'eficiència, principis

bàsics de tota Administració pública al servei dels ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora diputada Rosa Bruguera.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, un any més, l'Informe del Síndic ens acost a la societat, a una part de la societat que ha vist conculcats els seus drets; per tant, és una mica com si poguéssim fer la radiografia d'aquesta societat, com si els poguéssim prendre el pols.

Totes les queixes ens són presentades d'una forma sistemàtica i concisa, bàsicament en el llibre primer, que està dividit en tres parts: la primera part agrupa els casos presentats i les actuacions en tres seccions; cada una s'enceta amb la introducció i la tipologia de les queixes, i tot això ho fan d'una forma senzilla i pràctica, i, gràcies a aquesta forma de presentació i a aquest Informe, tots els diputats i diputades d'aquesta cambra tenim una eina de gran utilitat per a la nostra tasca parlamentària.

Si ens aturem, doncs, una mica en el tipus de queixes, comprovarem que les administracions locals en reben unes poques més, molt poques, davant de l'Administració de la Generalitat, i que els departaments d'Ensenyament i de Benestar Social són els capdavanters. I encara una altra dada, i és que la major part de queixes provenen de Barcelona ciutat i de les comarques barcelonines. Això vol dir, per una banda, que, com més a prop estàs de l'administrat, aquesta proximitat fa que hi hagi un major coneixement de la seva tasca, de la tasca del síndic, facilita la comunicació i fa que els administrats tinguin més consciència dels seus drets i, com és lògic, en facin ús.

El síndic ens indica en el seu Informe que hi ha hagut una estabilització de les demandes d'intervenció respecte a l'any anterior, però en canvi hi ha hagut una tendència clara d'augment del nivell d'informació, sobretot sobre la competència o no de la intervenció del síndic, i que bàsicament s'han formulat a través de visites personals i també –cal remarcar-ho– a través de consultes telefòniques, cosa que fa veure que realment ens estem acostumant molt a utilitzar el camp de les comunicacions i que és bo, tal com deia ell, que s'incrementi i es potenciï aquest servei.

Per tant, tot el que serveixi per a donar prestigi a una institució, tot el que vagi en la línia de potenciar el coneixement de la Sindicatura, de l'eficàcia i el millor servei, tindrà, com saben els síndics, el nostre total suport. I és en aquest sentit també que trobem positiva la voluntat del síndic de fer actuacions arreu del territori. Arribar al ciutadà en el seu terreny i fer actuacions d'ofici. Això és una de les... Nosaltres ens congratulem i el felicitem per aquesta iniciativa i esperem que l'any que ve ens pugui explicar, realment, com ha funcionat.

Podem dir també que hi ha un equilibri gairebé perfecte entre els casos en què té raó el compareixent..., és a dir, en un 40% dels casos la raó és de la persona que presenta la queixa i que en un 38% el qui té raó són les diferents administracions. Voldria destacar també l'alt grau de compliment de les recomanacions del síndic per part de totes les diferents administracions. En un 85% dels casos plantejats han estat resolts, contra només un 5% en què no s'ha arribat a un acord. Crec que és alt, aquest percentatge, però confiem que any rere any, sobretot perquè parlem dels casos en què té raó l'administrat, té raó el ciutadà, aquest marge de 15% desaparegui del tot i puguem aconseguir un 100% de compliment.

En les actuacions del síndic d'aquest any, hem vist que ha dedicat una atenció preferent als infants. Ha resseguit els centres d'atenció de menors i cal reconèixer que en la gran majoria no ha fet cap observació al Departament de Benestar Social, cosa que també ens congratula. Però una cosa és la qualitat de les instal·lacions i una altra és el caliu de l'ambient. Cal remarcar la professionalitat del personal, però mai es pot substituir aquest personal per una família. Per això considero que cal fer un esforç, com han dit també els altres diputats i diputades que m'han precedit, un esforç de sensibilització davant la societat per tal que hi hagi famílies acollidores, però també cal fer aquest esforç per donar una sortida al futur dels joves que estan en aquests centres, és a dir, cal que hi hagi més sensibilitat de cara a oferir llocs de treball. Tal com diu el síndic, darrere d'aquests infants molts cops no hi ha cap família, altres hi ha una família desestructurada, però d'altres només hi ha una manca de treball i de recursos econòmics, i aquest és un dels factors que ens fa veure el futur amb inquietud.

Perquè la pobresa forma part dels països desenvolupats, sembla que ens hi estem acostumant; gairebé es mira amb indiferència les persones sense sostre que viuen i dormen al carrer. Aquesta és la cara que es veu; la que no es veu és la que deia l'estudi de la senyora Pilar Malla i que ha recollit un diari de la nostra ciutat. Persones que potser fins i tot tenen un petit pis de propietat o un cotxe, però que no tenen res més, i que quan perden l'habitatge la marginació és total. És punyent, doncs, i és important que ens preocupem de les persones que estan al llindar de la pobresa. Comencen perdent la feina i s'acaba després del subsidi d'atur, quan ja no queda res, es trenca la família i comença el deteriorament de la situació. Per tant, aquesta és una situació que realment cal tenir molt en compte i cal que per a tots nosaltres sigui un punt que no oblidem. El treball, l'habitatge, la formació, el fons estatal de garantia de pensions i tot un llarg etcètera. Aquest Informe té la virtut de fer-nos encarar amb una realitat que ens sorprèn, que no ens deixa sentir els millors del món ni els que ho fem més bé, ens fa reconèixer les nostres mancances i els nostres dèficits, i això ens ha d'estimular, precisament, a superar-les.

I permeti'm, doncs, una breu referència a la dona. Perquè precisament és la que pateix més l'incompliment —ara que dèiem— de les pensions per a aliments. Hem de tocar, per això, de peus a terra; no podem renunciar a

res, però hem de saber el que això representa, perquè moltes vegades parlem i és una voluntat de tots que voldríem arreglar, que voldríem donar solució a molts dels problemes, però que realment no tenim aquelles bases per saber de què estem parlant ni el que representa econòmicament. Per tant, nosaltres hauríem de començar a veure com ho hem d'afrontar.

Però a més a més d'això jo volia parlar també, com han fet els altres diputats i diputades, del tema de les presons. Jo he visitat Wad-ras diverses vegades i, com és lògic, amb la Comissió de Justícia hem visitat totes les presons, però també hem visitat Wad-ras. Les persones que hem fet aquestes visites i que hi hem anat al llarg del temps ens hem adonat i ens adonem realment de les millores que s'hi han introduït. Que el problema de la presó de Wad-ras és un problema com el de les altres presons de Barcelona i no tenen solució; s'han de treure; i això s'ha d'arribar a un acord i esperem que aquest acord hi sigui entre les dues administracions que en aquest moment ho tenen sobre la taula. Per tant, jo confio que les presons un dia desapareixeran de la nostra ciutat o, si més no, canviaran, tindran una altra ubicació, perquè aquesta és l'única solució, sobretot per a la presó de dones.

També cal destacar per això una altra cosa, que també ho diu el síndic en el seu Informe, i és l'alt grau de la formació que es dona i del treball que hi ha i del temps de la preparació que tenen les dones allà dins i del que sol·liciten aquesta preparació. És a dir, ells demanen que realment cada vegada més hi hagi més formació. I això també s'ha de dir. Però hi ha un cas que el síndic ha apuntat i que a mi m'interessa molt especialment, i és el de les dones amb criatures, amb fills, que gaudeixen del tercer grau i que ja tenen concedits els permisos de sortida. Sé que la Direcció General de Serveis Penitenciaris està treballant justament en aquest punt, perquè tots som conscients que no és bo que els infants es familiaritzin amb la presó, que cal buscar una sortida, i aquesta sortida està, podríem dir, embastada, i crec que fóra bo tenir un coneixement més ampli de les possibilitats existents i del temps en què es tardarà a posar-ho a la pràctica. Aquest és un dels temes que jo em comprometo a demanar a la Conselleria i d'una forma o una altra amb una actuació o una altra mirarem que ens vingui a informar.

La dona també encara té —persisteixen— altres..., el que podríem dir condicions adverses en el món del treball. És veritat que hem eradicat totes aquelles normatives que són punts de discriminació de la dona, però, en canvi, hi han unes altres qüestions que són, quant a cultura, quant a manera de ser, quant a mentalitat, que són més difícils d'eradicar, i aquestes encara persisteixen.

Ja deixant el tema de la dona, n'hi ha un altre que m'ha cridat l'atenció, precisament perquè em sembla a mi que no ha crescut prou el nombre de queixes al síndic, i és el tema de medi ambient, la contaminació, els nivells de sorolls; la sensibilitat i la protecció de l'entorn ens semblava que estava en un nivell molt més alt del que realment reflecteixen el nombre de queixes presentades. Jo espero que l'any que ve, realment, hagin augmentat, i amb això no vull dir perquè es faci pitjor, sinó

perquè voldrà dir que hi ha una més gran sensibilització i que la gent tenen més consciència del que passa amb els temes de medi ambient.

Cal també parlar, una vegada més, de l'Administració de justícia i de la necessitat d'agilitar-la, perquè moltes de les queixes que s'han presentat són queixes per la lentitud dels serveis. Cal, en aquest sentit també, potenciar les oficines d'atenció a les víctimes del delictes, perquè moltes vegades, quan una persona és víctima de qualsevol delictes, el que necessita és un suport psicològic que no té i el que necessita és una orientació dins el que diríem el laberint burocràtic, tal com ho defineix el síndic. Encara hi ha un tema recurrent en l'aspecte de l'Administració de justícia, i és el de la normalització lingüística. Aquest tema afecta –i és palès i és notori per a tothom– l'Administració de justícia, però també afecta i molt l'Administració perifèrica de l'Estat. Massa cops no es respecten els drets dels ciutadans en aquest cas, sabem que els catalans no som prou belligerants en aquest tema, degut potser a les reticències d'altres temps, i és per això que, precisament, cal defensar-lo amb tota la força i la convicció.

I ara tenim un punt que també recull l'Informe del Síndic, que és el de la presentació de l'impost sobre la renda de les persones físiques. Moltes vegades, quan arriba aquest moment, no hi ha els impresos, no hi són, no existeixen els impresos en català, i primer la gent es veu obligada a comprar-ho en castellà o esperar gairebé fins als últims dies. Esperem que aquesta vegada no es doni aquesta situació.

Una altra queixa d'algun dels ciutadans és sobre la impossibilitat d'exercir el dret a vot quan es troben de viatge o quan tenen una llarga estada fora del territori de l'Estat espanyol. El dret de vot és un dret bàsic en democràcia, i per això crec que val la pena aturar-nos-hi i crec que val la pena que no ho deixem com aquell que no passa res. Caldria fer alguna cosa, caldria revisar el vot per correu i fer el possible perquè realment la gent, tots els ciutadans d'aquest país puguin fer ús del dret que és essencial i que és el bàsic, com he dit, en qualsevol país democràtic.

Voldria fer encara que fos un petit incís sobre les pensions i la precarietat de vida en què viuen moltes persones grans, i més quan han d'escollir entre dues pensions, les dues baixes, econòmicament baixes com són el SOVI o la viduïtat, i que moltes vegades això l'únic que fa és que hi hagi més dificultats de subsistència, perquè, malgrat tenir-ne dues, igualment es fa difícil. I en aquest cas tenim el cas dels autònoms. Dels autònoms, les persones autònomes, no se'n preocupa gairebé ningú; semblen els gran oblidats, els grans discrimi-

nats, i em sembla que també seria..., necessitaríem tots els diputats d'aquesta cambra fer-hi una miqueta més, aturar-nos-hi una miqueta més.

Hi ha immigració, sanitat, les barreres arquitectòniques... Jo voldria destacar només l'esforç de les diferents administracions d'adequació a les necessitats dels ciutadans, a donar més i millor informació i tenir en compte que, encara que hi hagin uns recursos limitats, aquesta no és excusa, en aquests moments, per no donar una qualitat de serveis. Nosaltres hem de ser curosos que les persones més necessitades tinguin les majors garanties d'uns serveis adequats.

El síndic, doncs, en aquest Informe ens presenta la gràfica del que és o del que ell n'ha dit el moviment sismogràfic del que són les demandes i drets dels ciutadans. Crec que el difícil moment econòmic que vivim fa que augmentin els casos i les queixes, però cal destacar també la prioritat primera, que és la creació de llocs de treball; la segona, que per a mi és l'eficàcia i transparència de l'Administració, i finalment, la d'informació i formació i respecte dels drets als ciutadans.

Finalment, voldria destacar que hi han molts municipis que han creat els seus síndics municipals, hi han universitats, hi han empreses, entitats. Ens agradaria que el síndic de Greuges potenciés les trobades i la coordinació entre tots, com ja ha vingut fent fins ara, i segur que repercutiria en una millor qualitat de vida. Veiem també que collabora i que té la col·laboració d'altres *ombudsmen*. En aquest sentit, permeti'm només unes breus paraules sobre el síndic d'infància. A mi el que m'agradaria, a nosaltres, al nostre Grup el que ens agradaria seria que l'adjunt del síndic d'infants tingués un model al més aproximat possible al model de Noruega, és a dir, que més que un síndic és un amic dels infants, amb un nivell, gairebé, d'actuació que podríem dir gairebé familiar.

És, doncs, amb aquesta esperança que aquest Informe ens ajudi a tirar endavant i a poder donar una millor qualitat de vida i una millor transparència, una millor eficàcia en l'Administració.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabades les intervencions dels representants dels grups, es dona per closa aquesta sessió.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les dotze del migdia.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 13

La sessió s'obre a les dotze del migdia. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon i dels secretaris primer i segon. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Benestar Social.

ORDRE DEL DIA

1. Projecte de Llei de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances. 200-00010/05. Govern de la Generalitat. Debat i votació del Dictamen de la Comissió.

2. Proposició de Llei del règim jurídic de les associacions. 202-00016/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de Llei d'associacions de Catalunya. 202-00020/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de Llei de l'associacionisme a Catalunya. 202-00025/05. Sr. Joan Ridaó i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres. 271-00001/05. Junta de Portaveus. Designació dels diputats o, si escau, aplicació de l'article 174.2 del Reglament en relació amb la retirada.

6. Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat. 271-00002/05. Junta de Portaveus. Designació dels diputats o, si escau, aplicació de l'article 174.2 del Reglament en relació amb la retirada.

7. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat. 302-00012/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia. 302-00013/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació

amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó. 302-00014/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política associativa. 302-00015/05. Sr. Joan Ferran i Serafini, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals. 302-00016/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia. 302-00017/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya. 302-00018/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya. 302-00019/05. Sr. Roc Fuentes i Navarro, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les energies renovables. 302-00020/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de regs. 300-00044/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

17. Debat sobre el desenvolupament de l'autogovern de Catalunya en l'actual context parlamentari i polític. 255-00002/05. President de la Generalitat. Debat general.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

Aquesta presidència fa avinent que, d'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà o ha estat ja distribuïda, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, i d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances

Anem al primer punt de l'ordre del dia; és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Projecte de llei de modificació de la Llei 2/1985, del 14 de gener, de l'Institut Català de Finances. D'acord amb l'article 101 del Reglament, es comença el debat amb la presentació d'aquest Projecte per part del Consell Executiu. Vol prendre la paraula el senyor conseller? El conseller senyor Macià Alavedra té la paraula, per un temps màxim de quinze minuts.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Macià Alavedra i Moner)

Senyor president, senyores i senyors diputats, l'Institut Català de Finances és un organisme autònom de caràcter financer creat el 14 de gener del 85. L'ICF, és, doncs, una entitat amb personalitat jurídica pròpia i amb plena capacitat d'obrar, tant pública com privada. Les seves funcions, equiparables a les de les entitats de crèdit públic, s'emmarquen en dos grans objectius: d'una banda, actuar com agència financera del Govern de la Generalitat en casos de necessitat estratègica i, d'altra banda, realitzar una tasca de suport al Govern en matèria de política econòmica en general.

Les actuacions que resulten conseqüència d'aquestes dues finalitats són: en primer lloc, el foment de la inversió productiva, principalment en petites i mitjanes empreses, per tal de poder dur a terme projectes d'inversió que suposin un increment de la capacitat productiva, una ampliació de la gamma de productes, una reducció de costos o, en termes generals, un posicionament més competitiu de l'empresa en el seu sector de producció. D'aquesta manera, l'ICF contribueix de forma decisiva en la modernització d'una part estratègica del teixit empresarial del país, incrementant la seva competitivitat en condicions assumibles més favorables de les que possiblement oferiria el sector privat. La viabilització d'empreses que travessen dificultats transitòries, aquesta és una segona finalitat; la modernització de sectors en crisi, facilitant finançament per tal de, per un costat, salvaguardar el major nombre de llocs de treball possible i, de l'altre, col·laborar en el relleu de la seva activitat productiva. Aquestes són les dues grans línies d'actuació de l'ICF que al llarg dels seus deu anys d'existència ha anat desenvolupant, especialment a partir del 90, any en què entra en una etapa de maduresa que li permet dur a terme les seves actuacions.

Al llarg del temps, les circumstàncies econòmiques que configuraven l'entorn de l'Institut Català de Finances en el moment de la seva creació, òbviament, han canviat molt. Hem de recordar que aquest organisme neix sota els efectes de la crisi econòmica de la primera meitat dels vuitanta. L'entorn econòmic internacional d'aleshores és desfavorable; els països més desenvolupats tot just comencen a entreveure les portes de la sortida de la crisi del petroli del 1979. D'altra banda, a la Comunitat Europea encara no ha entrat en vigor l'Acta Única, que uns anys després, amb la lliure circulació

de mercaderies, persones, serveis i capitals, obrirà una nova etapa de més internacionalització de l'economia. L'ICF inicia les seves activitats en un període en què l'economia catalana pateix una forta davallada de l'activitat industrial, amb la desaparició d'empreses i amb la conseqüent pèrdua de nombrosos llocs de treball. També voldria recordar que tot just aleshores Espanya i Catalunya entren a formar part de la Comunitat Econòmica Europea. Són anys en què el volum de comerç exterior de les nostres empreses, importacions més exportacions, és gairebé tres vegades inferior al que es produeix en l'actualitat.

La Llei de creació de l'ICF s'inscriu, doncs, en una etapa diferent a l'actual i limita l'activitat creditícia de l'Institut a aquelles activitats que es duguin a terme dins del territori de Catalunya. Quan, a la segona meitat dels vuitanta, s'inicia la recuperació de l'economia i s'aprofundeix en la internacionalització i globalització dels mercats, Catalunya no va quedar al marge d'aquest procés; ben al contrari, el dinamisme de les seves exportacions i de les importacions ha estat més destacat que en els països del nostre entorn, com han posat de manifest diversos estudis; per exemple, *Els avantatges competitiu de Catalunya*, que va comptar amb la col·laboració de Michael Porter. La crisi industrial deixa pas a una nova etapa en què les empreses gaudeixen dels avantatges que els ofereix comptar amb un mercat potencial molt més ampli –340 milions de consumidors–, la forta entrada de capitals estrangers dins el nostre teixit productiu constitueix un fenomen innovador i les noves tecnologies dels principals països de la Comunitat s'incorporen al sector industrial català. En definitiva, l'empresa catalana entra en un nou període d'internacionalització de l'economia en què es fa necessari optimitzar els seus recursos econòmics i gaudir d'uns instruments financers adequats a l'existència d'uns mercats molt més competitiu.

Voldria dedicar uns breus comentaris il·lustrant aquest procés d'internacionalització de la nostra economia amb la presentació d'algunes dades. Un aspecte que crec que és convenient posar de manifest és que hi ha un fort desequilibri entre els fluxos de capital que entren a Catalunya provinents de l'estranger i els fluxos de capital d'empreses catalanes a l'estranger. Segons les estadístiques del Ministeri d'Economia i Hisenda a l'any 95 la inversió estrangera directa a Catalunya assoleix 443.900 milions de pessetes, mentre que la inversió directa catalana a l'estranger és de 90.500 milions de pessetes; la relació, doncs, és gairebé d'un a cinc. El parer del Govern de la Generalitat és que aquestes xifres encara no es corresponen amb el potencial econòmic del nostre país; per aquesta raó el Govern té dins del seu programa d'actuacions prioritàries el foment de la presència de capital català a l'estranger pels avantatges que comporta per a la nostra economia. La presència física de les nostres empreses a l'estranger afavoreix el coneixement dels nous mercats on s'ubiquen, permet obrir noves xarxes comercials i fa que el subministrament d'*inputs* de producció proveinguin preferentment de l'empresa matriu resident a Catalunya.

El Govern ja ve recolzant les actuacions de les empreses catalanes a l'exterior; això és el que fa el Copca per

actuacions dins de l'àmbit comercial i també, en d'altres aspectes més generals, el Cidem. Però encara hi ha buits dins d'aquest marc general de recolzament a les actuacions exteriors de l'empresa catalana, i un d'aquests buits és el de fer front a les necessitats de finançament d'empreses que emprenen o amplien les seves activitats fora del territori de Catalunya.

Cal recordar que l'ICF treballa en condicions de mercat pel que fa als préstecs que concedeix, però situant-se sempre, pel que fa al cost, en la banda baixa dels tipus d'interès. Això pot representar un element favorable per a les decisions d'inversió, en especial per a la petita i mitjana empresa. Davant la decisió de les empreses de fer unes instal·lacions en altres països, sorgeixen veus legítimes que es qüestionen la necessitat, però sobretot els efectes, que aquesta decisió comportarà en el nostre país. Els empresaris saben que per ser competitius a les seves instal·lacions forànies necessiten continuar sent eficients aquí, a Catalunya, a les empreses matrius, si bé dedicant els seus esforços en àrees a vegades diferents a la de produir certs béns, la producció dels quals és irreversiblement menys costosa en altres països.

Per aquests motius, es proposa modificar lleugerament la Llei 2/85, de 14 de gener, de constitució de l'ICF, que limita la concessió de crèdits, préstecs i avals a les activitats a realitzar a Catalunya. Aquesta limitació, com s'ha dit abans, no té gaire sentit en el món econòmic actual, per la qual cosa es presenta en aquesta cambra la modificació de l'apartat cinquè de l'article 11, ampliant la possibilitat de concessió de crèdits i avals per activitats que es desenvolupin fora de Catalunya sempre que l'empresa afectada tingui la seva activitat principal a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per part de la Comissió hi ha algun diputat que vulgui fer la presentació del dictamen? (*Pausa.*) No n'hi ha cap?

Comença, doncs, el debat. Hi ha esmenes reservades per part del Grup Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer, per un límit de deu minuts.

El Sr. Carnicer i Vidal

Senyor president, utilitzaré aquest torn tant per defensar les esmenes que tenim com per posicionar-nos sobre el conjunt de la Llei. Per tant, ho faria en un torn únic.

Bé, el Govern ens proposa la modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances; segurament és bo, com ja ha fet el conseller en la presentació de la Llei, que emmarquem una mica aquesta modificació. Seria interessant, crec, recordar en un primer moment que és la mateixa Llei de creació de l'Institut Català de Finances que defineix aquesta entitat com l'instrument principal de la política de crèdit públic de la Generalitat. Per tant, es tracta d'un instrument en què la Generalitat, com a activitat, el Govern pretén inserir en el funcionament de

l'economia, impulsant-lo d'acord amb els objectius polítics que en cada moment consideri més adients. És en aquest context –i també ja ho ha dit l'honorable conseller– que es crea l'Institut Català de Finances en el seu moment, les condicions de l'entorn del qual han variat suficientment al llarg d'aquests anys com perquè ens plantejem fins a quin punt la internacionalització de l'economia, l'entrada en la Unió Europea, la lliure circulació de mercaderies i de capitals que s'ha instal·lat des d'aquest moment poden haver incidit en l'objectiu de l'ICF, en les limitacions de l'ICF i, per tant, provoqui que sigui necessària aquesta revisió.

L'article que el Govern proposa que canviem és l'article 11, apartat cinquè, en què diu que «L'Institut Català de Finances concedeix els seus crèdits i avals per a activitats que s'han de realitzar a Catalunya»; és a dir, hi ha una restricció inicial, que és que les activitats que fins aquest moment podien gaudir dels crèdits i avals de l'Institut Català de Finances eren activitats que essencialment, que totalment, es realitzessin a Catalunya. Aquest procés d'internacionalització, l'entrada a la Unió Europea, evidentment, provoca que aquesta sigui una restricció per a moltes empreses catalanes. Per tant, en el moment en què un dels objectius de l'activitat política ha de ser també el d'impulsar aquestes empreses catalanes, aquesta redacció podria actuar com un element constrenyidor que podria tenir en el futur un cert pes.

Per tant, vagi d'entrada el nostre recolzament a la idea; és a dir, ens sembla una idea correcta que a partir d'aquest moment es modifiqui aquesta Llei i es passi a pensar que no solament per a activitats que es realitzin a Catalunya, sinó que les empreses l'activitat principal de les quals sigui a Catalunya també puguin gaudir del suport de l'ICF, encara que la incidència d'aquestes activitats es pugui efectuar fora del nostre territori.

Ara bé, també, segurament, hem de distingir, seria bo que distingíssim que aquest impuls a fora del territori de Catalunya d'aquestes noves empreses es pot fer segurament des de dos punts de vista: des d'un punt de vista de la recerca de nous mercats, de recerca de la ubicació de nous productes, pactar tot uns elements de xarxa comercial, tot uns elements de promoció i de màrqueting, que evidentment el que fan és incrementar la capacitat de producció o la capacitat de difusió dels productes de determinades empreses, i aquí segurament no caldria posar-hi cap restricció. Però, en canvi, en un altre aspecte sí que segurament cal tenir alguns elements de precaució, que és el fet que aquest suport a les empreses que puguin realitzar activitats fora de Catalunya, empreses catalanes que puguin realitzar activitats fora de Catalunya serveixi perquè determinats elements del teixit productiu català se'n puguin ressentir. I aquesta és, segurament, una de les precaucions que ha instat el nostre Grup a presentar una de les esmenes, en concret la que és objecte en aquest moment de debat.

Cal distingir, segons la nostra manera de veure, el problema i el plantejament que, quan les empreses es decideixen a fer la seva expansió a l'estranger, la fan amb fons privats, no ha de ser objecte, evidentment, de cap tipus de regulació d'aquest Parlament; són fons de lliure disposició, siguin a través de crèdits bancaris, siguin

a través de sistemes d'autofinançament, però no ha de ser pas regulació d'aquest Parlament. Però, en canvi, quan els fons que s'utilitzen per fer aquesta expansió són fons públics, sí que entenem que no s'ha de fer de forma indiscriminada, sinó que hi ha d'haver un cert control per part del Govern, per tant, també, per part d'aquest Parlament.

És per això que, si anem a la proposta que inicialment ens feia el Govern, ens feia una proposta que deia que ampliava el supòsit anterior, en el qual l'ICF concedia els crèdits i avals per a activitats centralitzades a Catalunya i —deia— «per a activitats que empreses domiciliades a Catalunya desenvolupin fora d'aquest territori». Nosaltres, en funció del que els acabo d'explicar, entendran que vam presentar dues esmenes, essencialment.

Una esmena que tendia a substituir el concepte de «domicili fiscal», i això els senyors diputats ho entendran bé per dues raons, essencialment. Per una raó de legalitat; aquesta era ja una expressió que s'havia fet servir en l'anterior redacció, la primigènia redacció de la Llei de l'Institut Català de Finances, i que va ser objecte d'una modificació a partir d'un dictamen del Consell Consultiu, en el qual deia que la referència al domicili fiscal de les empreses no era una referència suficient, i per això, com han vist vostès en el redactat de l'article 11.5 no es parla de «domicili fiscal», sinó que es parla de «llocs on hi ha l'activitat principal». Però, a més a més, també, per un tema de pur nominalisme: el domicili fiscal no garanteix mai res; les empreses poden tenir el domicili fiscal a Catalunya i tindre la seva activitat econòmica en qualsevol altra part del món i, per tant, el domicili fiscal no ens garantia res. Per això, la primera esmena, que ja va ser acceptada en tràmit de ponència, era una esmena que tendia a substituir el concepte del domicili fiscal pel concepte de l'activitat principal. Repeteixo que ja en ponència aquesta esmena va ser acceptada, i per tant, aquesta part de les nostres objeccions quedaven ja resoltes.

Quedava, però, l'altre aspecte, el de garantir, d'alguna manera, que aquesta capacitat d'impulsar les empreses catalanes perquè puguin realitzar activitats a l'exterior no anés en detriment de l'activitat a Catalunya, no anés en detriment de la capacitat de generar recursos en el nostre país. Això va ser objecte d'una esmena, que és la que —ho repeteixo— estem en aquest moment tramitant; aquesta esmena no va ser acceptada en el tràmit de ponència, i en aquest moment nosaltres estaríem en situació d'oferir a la resta de grups parlamentaris una transacció sobre la nostre esmena, en la qual es tractés d'afegir un nou apartat onzè, en el qual diríem que «en la tramitació dels crèdits i els avals relacionats amb operacions que s'efectuïn fora de Catalunya un dels elements que utilitzarà l'Institut Català de Finances per valorar la conveniència d'aquestes autoritzacions serà el manteniment de l'activitat a Catalunya de l'empresa sol·licitant». No és, segurament, una esmena que tingui el nivell de garanties que potser nosaltres hauríem desitjat —això ho haig de reconèixer—, però, en qualsevol cas, sí que entenem que introdueix, en la determinació de si l'Institut Català de Finances ha de donar o no una operació, si en el moment de valorar si aquest

crèdit o aval és convenient no solament des del punt de vista de l'empresa en concret, sinó des del punt de vista del conjunt de l'activitat econòmica i del crèdit públic des de la Generalitat, que s'ofereix des de la Generalitat —per tant, des d'un punt de vista més global que el que sigui el de la mateixa empresa i des del punt de vista, una mica, dels interessos del país—..., a partir de si s'acceptés aquesta transacció, en els expedients que es formalitzessin, que es tramitessin per veure si aquests crèdits i avals poden o no ser concedits per l'Institut Català de Finances —ho repeteixo—, no solament s'haurà de veure la conveniència econòmica particular, sinó també la conveniència econòmica general.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, vist que una de les nostres dues esmenes —formalment eren més de dues, però en la pràctica es concretaven en dos temes— ja va ser acceptada en ponència, i en el suposat cas que la transacció fos acceptada i pogués ser també assumida en el Projecte, nosaltres votaríem en aquest sentit favorable al conjunt del Projecte de Llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a torn en contra i fixació de posicions, té la paraula el diputat senyor Escudé, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Escudé i Pladellorens

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, sortir a la tribuna, avui, per a mi, en aquest text que estem debatent, em crea una sensació de *revival*, perquè fa dotze anys jo mateix, uns dies similars, en aquest mateix lloc, ja vaig sortir a fer un debat força similar en el tema de la Llei original, perquè avui, en definitiva, aquesta Llei és una llei de modificació d'una llei anterior.

Aquesta Llei és una llei breu en el seu text, però és molt important en el seu contingut, i se n'ha parlat a bastament, tant per part del senyor conseller com del senyor Martí Carnicer. En definitiva, el que fem és posar d'acord el text de la Llei, pel que fa a les competències de l'Institut Català de Finances, amb les necessitats de la nostra societat. Jo he dit moltes vegades que un dels lemes que m'agrada més, un dels eslògans que m'agrada més dels que usualment utilitza el Govern de la Generalitat és aquell que «El nostre món és el Món», i aquesta és una seguretat que em sembla que avui podem compartir tots els grups de la cambra. L'economia catalana està inserida íntimissimament en la resta de tot el món, i molt especialment, òbviament, amb la Unió Europea, i per tant, les nostres empreses han de poder competir en condicions d'igualtat i, entre moltes altres coses —moltes altres coses—, vol dir també la deslocalització parcial, la implantació d'antenes comercials o industrials en altres àmbits del món.

Per això no hi va haver cap oposició frontal en la modificació que introdueix aquesta Llei, i sí que es van plantejar dos tipus de qüestions. Primera qüestió; els grups que van presentar esmenes, el Grup Popular i el Grup d'Esquerra Republicana, al mateix temps que el Grup Socialista, que ja s'ha comentat, o bé el Grup

d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, que no hi va presentar esmena, però que verbalment també va manifestar la mateixa preocupació..., girava tot a l'entorn, com també s'ha explicat, de la vinculació, podríem dir, amb una certa catalanitat de les empreses receptores del crèdit. Aleshores, com sabíem, al seu moment –fa dotze anys, quan debatíem la llei original–, el Consell Consultiu va emetre unes cauteles importants sobre el redactat. Jo personalment haig de manifestar que crec que potser no seria tan intensa la possible illegalitat del redactat en la..., però, bé, davant del posicionament dels altres grups, tant en ponència com, sobretot, formalment després, en Comissió, vam convenir tots que calia modificar el text del Govern per evitar possibles dubtes de constitucionalitat, i vam convenir a acceptar com a més explícita i més fàcil d'esbrinar l'esmena que aleshores era la número 3 del Grup Socialista, i els altres grups van retirar les esmenes perquè, en definitiva, el que es pretenia era una acció comuna. Jo voldria agrair, doncs, tant al senyor Curto, del Grup Popular, com al senyor Huguet, del Grup d'Esquerra Republicana, que entenguessin que era millor acceptar el text que, en definitiva, es va acceptar, i van retirar les seves esmenes; fins i tot el suport del senyor Novella, que no havia presentat esmenes.

L'altre tema, que és el que ens porta avui aquí, encara amb una certa dosi de conflictivitat, l'ha explicat el senyor Martí Carnicer; l'altre tema important, molt important, era si aquests crèdits havien de tenir, o aquests avals, aquesta operació d'«afiançament» per part de l'Institut Català de Finances d'aquestes operacions exteriors..., calia incorporar-hi unes limitacions, un encotillament important. Nosaltres, sincerament, entenem que no n'hi hauria d'haver cap, perquè aquesta és la forma normal, universal, amb què actua tota la resta d'empreses que seran els competidors, i són els competidors, de les nostres. El Grup Socialista, pels motius que ha explicat el senyor Martí Carnicer, opinava diferentment, i d'aquí, doncs, que hagi arribat fins al Ple aquest tema de l'esmena número 1 del Grup Socialista, que pretenia unes coses que a nosaltres ens sembla que no sols són incorrectes, sinó d'impossible compliment. Però, bé, en definitiva, la negociació –com apuntava el senyor Martí Carnicer– ha continuat, i al final hem arribat a un compromís –que ell ha expressat i que espero que faci arribar a la Mesa per a la seva lectura– que, òbviament, no dóna satisfacció al Grup Socialista ni dóna satisfacció al Grup de Convergència i Unió, perquè no és la posició que pretenia cada un d'ells des del punt de vista conceptual. Ara bé, els catalans tenim aquella dita que «val més un bon arranjament» –un mal arranjament, en aquest cas– «que un bon plet» i, per tant, nosaltres manifestem la nostra conformitat i el nostre assentiment a aquest comú denominador mínim amb el Grup Socialista, que permet tirar endavant –espero– la llei amb un consens universal.

I per això jo, senyor president, a part d'anunciar, pel que he explicat –i també com ho ha fet el senyor Martí Carnicer–, que des d'ara renuncio al torn d'explicació de vot, només em resta desitjar, quan a continuació –m'imagino que en aplicació de l'article 103, apartat segon del Reglament– es preguntin als altres grups si

s'oposen a la tramitació d'aquesta esmena transaccional, desitjar que no s'hi oposin; més encara: desitjar que en la seva explicació de posicionament sobre el contingut de la llei –que havíem parlat que també es fes en aquest moment processal, per economia de temps–, doncs, mostrin també el seu suport a la globalitat d'aquesta Llei, llei important i que, hi insisteixo, és fruit d'un consens de forma important amb el Grup Socialista, però també de forma molt important amb tota la resta de grups. I que, per això, amb Shakespeare, poguéssim dir allò tan conegut de: *All's well that ends well*.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per continuar ordenadament el debat, demanaria a la senyora secretària, la diputada senyora Imma Mayol, que llegís l'esmena transaccional que ha sigut proposada pel diputat senyor Martí Carnicer, per al coneixement de tots els altres grups.

La secretària quarta

Proposta de transacció sobre les esmenes del Grup Socialista al Parlament al Projecte de llei de modificació de la Llei de creació de l'Institut Català de Finances. Addició d'un nou apartat a l'article 11: «En la tramitació dels crèdits i avals relacionats amb operacions que s'efectuïn fora de Catalunya, un dels elements que utilitzarà l'Institut Català de Finances per valorar la conveniència d'aquestes autoritzacions serà el manteniment de l'activitat a Catalunya de l'empresa sol·licitant.»

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. D'acord amb l'article 103, que acaba de ser invocat pel senyor Escudé, i tenint en compte que hi ha hagut una acceptació de la transaccional proposada, per a la fixació de la posició dels grups dono la paraula a aquells grups que no havien presentat esmenes perquè fixin posició. Té, en primer lloc, la paraula, pel d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, el diputat senyor Novella, per un espai màxim de cinc minuts.

El Sr. Novella i Izquierdo

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Se'ns presenta avui una modificació a la Llei de l'Institut Català de Finances que, en definitiva, el que ve a suposar és l'autorització per a la creació de crèdits i avals per a activitats d'empreses domiciliades a Catalunya que puguin fer fora del territori català. Hem de dir que, des del punt de vista del nostre Grup, això és un pas més en el procés d'internacionalització de l'economia catalana, i en aquest sentit, com a idea i com a projecte, tindria el nostre recolzament.

És conegut que hi han tres etapes fonamentals en els processos d'internacionalització: a la primera, la política econòmica aconsellada seria la de crear comercials

a l'exterior, de crear, en definitiva, canals per a conèixer i penetrar en els mercats exteriors; en un segon nivell, hem d'entrar en l'etapa de crèdits, desgravacions fiscals i tràfic de perfeccionament actiu, i ja en un tercer nivell, quan l'economia té un grau de penetració fort en mercats exteriors, caldria ajudar la inversió a l'exterior. Doncs bé, sembla que des de la Conselleria estimen que estem en aquest tercer nivell, i resulta una qüestió d'interès aquesta facilitat per a la inversió a l'exterior. Vagi per endavant, doncs, que en tot el que sigui el procés d'internacionalització de la nostra economia comptaran vostès amb el nostre recolzament.

Dit això, però, hem de parlar de la institució que ha de gestionar aquest aspecte, que és l'Institut Català de Finances. L'Institut Català de Finances és un organisme, peça clau, en la política creditícia de la Generalitat. Té unes funcions, per la seva pròpia Llei, de supervisió, de tresoreria per a la Generalitat, de regulació, en definitiva, d'institucions financeres de caràcter públic, que li donen una magnitud i una significació importants.

Si ens referim concretament al tema de crèdits i avals, la Memòria de la Conselleria de l'any 95 ens dóna aproximadament 82 operacions realitzades, 20 de pendents, és a dir un centenar d'operacions d'un volum aproximat de 20.000 milions de pessetes. El risc viu podem estimar-lo en 58.500 milions amb una morositat del 5,9, és a dir 3.600 milions, és a dir estem davant d'operacions financeres de certa entitat. És el que ens toca a nosaltres, a partir de considerar aquest volum i la importància que té l'Institut, fer dues consideracions genèriques. Malgrat que el nostre vot serà afirmatiu en les transaccions que s'han dit, voldríem realitzar des del nostre Grup dues consideracions.

La primera: lamentablement, hem de manifestar la desconfiança política per part del nostre Grup cap a la gestió de l'Institut Català de Finances; ho hem manifestat en altres ocasions i volem avui, una vegada més, dir-ho: és un instrument necessari, però que caldria reformar. Mirin, no entenem com a hores d'ara, després de tot un seguit d'anys de funcionament, encara no està constituït el Consell Assessor i el Gabinet d'Estudis; ha sortit el Decret, però encara no s'ha realitzat. La Sindicatura ho ha demanat en el seu Informe i aquí ens hem manifestat en el mateix tema, és a dir, és hora que l'Institut es doti d'aquestes dues peces bàsiques.

Segon: la Sindicatura, en el seu Informe de l'any 94, parla de mancances o defectes en alguns expedients en relació amb la morositat. Entenem que això encara continua existint i, per tant, és un tema també a resoldre, senyor conseller. Ha recomanat, així mateix, la Conselleria que els estudis per concedir avals acabin amb una conclusió específica i que això es realitzi. Però no només és això: podem parlar d'irregularitats i de cert clientelisme en l'actuació de l'Institut. S'han donat crèdit sense el preceptiu acord del Consell Executiu, s'han fet empreses denominades als crèdits d'alt risc sense garanties reals –i lamento no tenir temps per especificar concretament quines–, és a dir, s'han fet actuacions que al nostre parer han de millorar.

Malgrat tot, la segona consideració que breument exposaré és que el nostre Grup considerava dos temes: un,

que calia que l'activitat principal fos a Catalunya, ja que la domiciliació no garanteix que l'empresa faci i actuï en el nostre territori, per tant aquest era un tema important, que ha sigut acceptat i que mostrem satisfacció. En segon lloc teníem el tema que degut als processos de deslocalització no marxés molta activitat cap a fora de Catalunya, sinó que realment revertís i en creés de nova. Sembla que la transaccional que s'ha acordat fa poc podria donar garantia i en aquest sentit nosaltres votarem afirmativament el projecte.

És a dir, per resumir, senyores diputades, senyors diputats, entenem que la modificació és justificada, però malgrat que la gestió de l'Institut no és gens satisfactòria la votarem afirmativament, però un cop més demanem una gestió més clarificadora i que s'acompleixin les recomanacions que des de la Sindicatura s'han fet continuadament sobre l'Institut.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Huguet per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ens trobem davant d'un projecte de llei de modificació de l'anterior de l'Institut Català de Finances. És evident que en aquest Projecte ens trobem davant les necessitats que la creixent internacionalització de l'economia ens ha posat davant. En un moment en què encara, malgrat tot, el mercat català està, jo entenc que d'una forma una mica arcaica, pendent de l'espanyol, però que progressivament està virant, millora en les exportacions exteriors, i amb una assignatura pendent, que és al que sembla que vol fer front aquesta modificació, que és amb una escassa, molt escassa inversió a l'exterior. Per tant, doncs, ens trobem amb un projecte que en la seva intenció compartim plenament.

Però el Grup d'Esquerra Republicana, en el seu moment, va presentar una esmena perquè entenia que calien algunes acotacions per evitar que, almenys en el redactat inicial, la simple significació del tema de la domiciliació a Catalunya no fos utilitzat per empreses que el capital pràcticament fos no autòcton i que, de fet, desenvolupessin la majoria d'activitats a l'exterior. Per això nosaltres vam introduir una esmena, que després en el transcurs de les negociacions de la Comissió vam acabar retirant, en la qual es deia que el capital social d'aquestes empreses ha de ser majoritàriament propietat de persones físiques domiciliades a Catalunya o bé en dues terceres parts propietat de societats també domiciliades a Catalunya. Era una esmena, com veuen, per assegurar que la simple domiciliació –com deia fa un moment– no fos utilitzada per empreses amb capital majoritàriament forà i que, de fet, realitzessin la major part de la seva activitat fora de Catalunya. Era una esmena, si ho volen vostès, preventiva, atès que les actuacions de l'Institut Català de Finances no sempre han sigut correctes –han estat alguns cops esbiaixades–

i feien que totes les prevencions fossin poques en alguns casos.

Per tant, aquesta era la nostra intenció, el que passa és que en el transcurs de la negociació en la Comissió, de fet, es va introduir l'element d'un dictamen de la Comissió d'Economia i Finances del Consell Consultiu, que l'any 1984 deia que en l'apartat on figurava la domiciliació es considerava no adequat a la Constitució i a l'Estatut i com a possible font de discriminació. D'entrada, nosaltres entenem que són de lamentar aquestes interpretacions restrictives de la legalitat vigent; podria ser que a hores d'ara –tornat a consultar el Consell Consultiu–, potser no fos exactament aquest el seu dictamen, però en tot cas estava sobre la taula.

I, és clar, també lamentar l'actitud del Grup que, excusant-se amb aquesta interpretació restrictiva, de fet, va bloquejar la possibilitat que es deixés en el redactat l'esment a la «domiciliació» com a possibilitat lògica per tal que els diners públics catalans es destinessin clarament a ajudar el teixit productiu propi. L'obsessió, a vegades, l'obsessió jacobina per la unitat de mercat castiga un cop més Catalunya en aquest cas, mentre a Euskadi, Navarra o les mateixes Canàries poden fer-se intervencions creditícies en el teixit industrial basant-se en la domiciliació, per exemple. Per tant, continuem en qüestions concretes, com aquest aspecte de la modificació de l'Institut Català de Finances, essent tractats amb dues mesures.

En qualsevol cas, la transaccional a què s'ha arribat avui en aquesta cambra i la que, de fet, es va pactar en la Comissió, a la qual ens hem sumat, no deixa de tenir una certa ambigüïtat, una ambigüïtat en el redactat, quan es diu que «la majoria d'activitat es faci a Catalunya», no sabem si s'està referint als llocs de treball, si s'està referint a la part del procés productiu que dona més valor afegit al producte –que penso que cada cop s'hauria de tenir més present–, al capital o a la simple domiciliació. Per tant, continuem estant movent-nos en terreny pantanós i, per tant, entenem que la redacció final, tot i que ens sumarem a la votació, no deixa de ser un pedaç que no assegura gran cosa, que obligarà a seguir puntualment i de prop totes les actuacions de l'Institut Català de Finances perquè serveixin de veritat per a l'enfortiment del teixit de petita i mitjana empresa del país, que és la que de fet facilita el 80% de llocs de treball.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en lo Projecte de Llei de modificació de la Llei de l'Institut Català de Finances i en les esmenes introduïdes al tràmit en Comissió i després d'este Ple, concretament una del Grup Socialista, lo Grup Popular, atenent criteris operatius i conceptuals –si es vol, també, criteris ideològics– respecte de les exigències que es revelen com a prioritàries en l'impuls dels sectors pro-

ductius de la nostra economia, és a dir la promoció, l'amplitud i l'expansió de l'activitat empresarial, lo Grup Popular, deia, donarem suport al Projecte de Llei en qüestió, tot i expressant les nostres reserves a la capacitat, a l'eficàcia i a la diligència de l'Institut Català de Finances en aquelles funcions que té atribuïdes com a entitat autònoma de caràcter financer. I contràriament a alguns aspectes de l'opinió en la presentació del Projecte formulada pel Govern, la modificació de la Llei significa un instrument jurídic de dinamització econòmica sempre que parléssim d'actituds notables i de conductes professionals responsables.

Nosaltres creiem que en poder de l'actual Institut Català de Finances, inevitablement, este instrument que estem aprovant avui representa una major probabilitat d'incrementar los preocupants nivells d'impagats, de morositat i d'execucions judicials. Per això, lo problema, si s'analitza, no és la modificació de la Llei, que evidentment implica una adequació operativa, sinó que el vertader problema se concreta en les conseqüències que afecten les decisions internes de l'Institut, que en alguns casos –com vostès saben– ha supeditat l'ordenament als seus compromisos personals i quasi sempre, de manera ordinària, compromisos de les conselleries i compromisos del mateix Govern.

Per consegüent, és molt probable que l'exposició de motius sigui només una part de la realitat estricta dels esdeveniments més immediats. En tot cas, i privats nosaltres, privat este Parlament d'informació concreta respecte a alguna operació singular de crèdit o aval en curs d'aprovació, detinguda esta operació per defecte de competències de l'Institut Català de Finances, a falta d'esta informació –deia– lo Projecte de Llei, en aparença convenient en la forma, en lo fons incorpora un canvi substantiu en l'essència del mateix institut, perquè si bé és veritat que mai la naturalesa d'un crèdit o d'un aval no pot impedir la lliure activitat empresarial a l'exterior de Catalunya, no és menys cert que l'actual article 11, apartat cinquè, podria ser en tot cas insuficient o reduït, però mai impossibilitat –com assenyala lo Projecte de Llei– lo suport de manera adequada d'aquelles empreses que volen expansionar la seva activitat fora del territori de Catalunya.

Segons l'última memòria de l'Institut Català de Finances, relativa a l'exercici de 1994, la seva activitat tenia i té encara dues vertents que s'expliquen clarament a les pàgines 7 i 14 d'este Informe i d'esta memòria. En primer lloc –pàgina 7–, l'Institut ha de donar resposta especialitzada a les iniciatives empresarials associades a situacions de crisi que a la vegada generen un risc creditici superior al que accepta el conjunt del sistema financer, i en segon terme –pàgina 14–, l'Institut ha d'establir –diu– coherència de les operacions en les prioritats sectorials que en este cas determinen o impulsen –des de la nostra opinió sense una adequada orientació–, determinen o impulsen los diferents departaments de l'Administració de la Generalitat. Per consegüent, segons la memòria de l'Institut Català de Finances, estem tractant dos criteris que són tan irregulars com discutibles. Lo primer criteri per la via de fet, perquè si una empresa no està en situació de crisi, evidentment, disposa de suficient suport financer sense neces-

sitat de recórrer al crèdit del sector públic, i el segon criteri perquè s'ha demostrat que, encara que l'operació s'ajusti a les exigències de l'Institut Català de Finances, si no forma part de la selecció prioritària que convé als departaments, el crèdit se retira, se denega o es desestima al marge de la seguretat de l'operació i al marge de la viabilitat de la inversió.

I ara estos criteris operatius, encara que subjectius, s'han complicat perquè este Projecte de llei objecte del nostre posicionament introdueix un nou element de desconfiança addicional a la norma que fins ara s'ha seguit, perquè la situació actual, la que ara estem aprovant, incorpora principis qüestionables, tota vegada que la concessió de crèdits o avals en condició de major risc i de menor càrrega financera implica un component de discriminació respecte a d'altres empreses que no tenen acceptació en les normes internes de l'Institut, reservades a vegades a operacions algunes d'elles de naturalesa molt especial.

Però és que, a més, les prioritats sectorials que resolen los mateixos departaments, és a dir empresa elegible per al finançament preferent, revela este criteri una inconsistent desatenció per a la resta d'empreses —que sempre és perillosa—, genera l'estímul a una possible trampa externa —no dic de l'Institut, ni de l'Administració—, a una possible trampa externa que faciliti a la societats o particulars l'accés a este tipus de crèdits i beneficis i significa una ingerència en lo procés d'assignació de recursos a través dels mecanismes que regulen los mercats financers.

I si bé és cert que la modificació de la Llei trenca barreres —com hem dit— en favor de l'amplitud i de l'expansió empresarial, criteris compartits des del punt de vista de l'estratègia i de la dinamització, també és veritat que l'experiència i els antecedents determinen que l'administració financera de la Generalitat avui no està en condicions ni té suficient aptitud com per afrontar la modificació de la Llei en los termes que es proposa, perquè si l'Institut Català de Finances, amb tots los coneixements que se li suposen sobre les característiques de l'economia catalana i sobre les peculiaritats de les empreses catalanes, pot haver tancat l'exercici de 1995, pot haver tancat este exercici amb la *friolera* de més de 5.000 milions de pessetes acumulats en crèdits i avals impagats, és raonable pensar i afirmar que la carència a partir d'avui d'oficines a la resta d'Espanya i l'estranger redueix la disponibilitat d'informació permanent, anul·la la capacitat d'anàlisi per l'enorme amplitud del que significa exterior de Catalunya i, en termes objectius, eleva de manera alarmant lo risc creditici per a cada operació.

Però és que, a més, hem de parlar de possible illegalitat, o de possible injustícia, perquè la mateixa exposició de motius ja posa al descobert quines són les preferències de la modificació de la Llei que determina este Projecte. Exactament assenyalava, l'exposició de motius: «per a recolzar de manera adequada lo finançament de moltes empreses, normalment les empreses més emprenedores». Té constància el Consell Executiu que, quan en molts de crèdits i avals l'informe tècnic de l'analista de l'Institut és negatiu i desaconsella la seua aprovació, la Junta de Govern de l'Institut Català de Finances no

fa cas d'este informe tècnic segons sigui l'empresa, la finalitat i l'objecte de la corresponent sol·licitud? Amb quins criteris tècnics, doncs, se mesurarà lo concepte d'empresa més emprenedora i qui establirà lo concepte d'empresa més emprenedora?

En tot cas, ja veurem amb lo temps quin és lo vertader motiu de la modificació que avui aprovarem, en lo seu origen per la via d'urgència parlamentària, per la via d'urgència en la tramitació parlamentària, perquè avui, i en los termes del seu redactat, fóssim tots conscients que el Govern de la Generalitat pot canviar —i, de fet, canviarà— la seua política d'impuls i de suport empresarial: fins ara, i amb normes de discutible rectitud, donava suport a empreses amb dificultats en l'àmbit d'unes prioritats sectorials que marcaven els departaments, i a partir d'ara la desviació pot consolidar un tipus de política que als Estats Units se denomina «buscaganyadors», perfectament determinada al mateix Projecte de llei, és a dir, «finançament d'empreses, normalment les empreses més emprenedores». Este és un objectiu contradictori per la seua naturalesa: perquè les empreses que el Govern assenyalava com a «normalment les més emprenedores» són aquelles que precisament no tenen cap dificultat per accedir al crèdit del sistema financer, i tota la resta creiem que són projectes especialment arriscats per al limitat ofici de l'Institut Català de Finances.

Tinc per a mi —i acabo, senyor president—, i probablement és opinió compartida per la majoria de grups parlamentaris, que l'Institut Català de Finances, per la seua pròpia carència operativa i professional, mai ha sigut una entitat autònoma de caràcter financer, en lo sentit més rigorós de l'expressió, sinó que es tracta d'un sanatori d'empreses en dificultats on s'instrueix la selecció interessada d'accés al crèdit i on es neutralitza, per este fet, lo que ha de ser la inversió productiva, lo foment a la plena ocupació i la incidència directa al desenvolupament econòmic i social.

Però és que, a més, i al marge d'estes consideracions, resulta inevitable posar al descobert que la limitació de l'àmbit territorial que salvarem en este Projecte de llei, en la pràctica ha sigut vulnerat ja davant de la passivitat dels màxims responsables del mateix Institut i, probablement, a esquenes o davant la ignorància del mateix Departament d'Economia i Finances, sense cap actuació en contra d'esta violació.

L'exemple d'este trencament ha estat perfectament documentat. Se tracta d'un crèdit de tresoreria que es va concedir..., de 100 milions de pessetes, que es va formalitzar lo 27 de febrer de 1992. L'empresa, qualificada de solvència dubtosa en los informes de l'expedient de l'Institut número 34/834, l'empresa pertany a la Fundació Semper Talis Stiftung, de Liechtenstein, i el seu president, senyor Hans Werner Ritter, així com lo seu representant, senyor Klaus von Ottegraben, domiciliats també al paradís fiscal de Liechtenstein, a més d'haver burlat la Llei, segur que han fet un negoci rodó amb los 100 milions de pessetes que li va concedir lo nostre Institut. I, com vostès podran comprovar, en este cas ni economia, ni expansió, ni inversió, ni Catalunya.

Val la pena, senyors del Govern, vigilar estos fets, i corregir este tipus de vulneracions...

El president

Vagi acabant, senyor diputat.

El Sr. Curto i Casadó

...perquè –ja he acabat, senyor president–, al final, lo que és només una anècdota particular més o menys notable, al final –deia– se generalitza en insolvència i en descrèdit institucional.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, com que no hi ha més esmenes reservades i els grups han fixat posició, tots ells, sobre el Projecte de llei i sobre l'esmena transaccional assumida, penso que no hi ha objeccions, que es pot votar el conjunt del Dictamen amb l'esmena transaccional. No hi ha objeccions? *(Pausa.)* Doncs passàrem a votar el text del Dictamen, incorporant-hi l'esmena transaccional.

Vots a favor, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Llei ha sigut aprovada per unanimitat dels diputats i diputades presents en el Ple.

Proposició de llei del règim jurídic de les associacions (presa en consideració)

Passem al següent punt de l'ordre del dia: debat i votació de la presa en consideració de les proposicions de llei del règim jurídic de les associacions, presentades una pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya, una altra pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i una tercera pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si la meua informació és correcta –i em penso que ho és–, en principi la proposta per a l'ordenació del debat és de fer el debat conjuntament de les tres proposicions de llei –del règim jurídic de les associacions, d'associacions de Catalunya i de l'associacionisme a Catalunya–, amb el benentès que, com que són diferenciades, la votació de cada una d'elles serà per separat. Si això és així, i d'acord amb l'article 107 del Reglament, passarem directament al debat amb la presentació de les propostes. En primer lloc, per part del Grup Parlamentari Socialista, per un temps límit de quinze minuts, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en presentar aquesta Proposició de llei sobre el règim jurídic d'associacions, permetin-me, senyores i senyors diputats, repassar breument el que han estat les consi-

deracions que hem reiterat al llarg de l'anterior legislatura i, inicialment, en alguna interpellació en aquesta legislatura.

Nosaltres hem dit sempre que calia dibuixar un marc jurídic adient per al foment de l'associacionisme. I hem plantejat constantment que calia una necessària consolidació de la capacitat de gestió de les associacions i un reconeixement institucional del fet associatiu, i també unes estratègies polítiques pluralistes, que responguessin a la diversitat i la pluralitat del món associatiu. La resposta del Govern en l'anterior legislatura va ser la presentació d'un projecte de llei, que finalment va decaure –per sort, segons la nostra valoració– i que va ser contestat per amplis sectors de la població, per amplis sectors del moviment associatiu i també per informes jurídics del mateix Col·legi d'Advocats de Catalunya. Avui ens trobem en una nova situació política i partim, tots, d'una valoració positiva del fet associatiu, que sembla ser acceptada per tots els grups de la cambra. I en aquest context presentem una proposició de llei que creiem que pot donar satisfacció a les demandes del món associatiu i que alhora creiem que pot aconseguir el consens de tots els grups aquí representats.

Nosaltresensem que es tractaria, en aquests moments, d'establir una llei amb una unitat formal que recollís el màxim del que afecta el món de l'associació i el món de l'«associativisme». I per fer això partim, és clar, del marc constitucional, que en el seu article 22 reconeix el dret d'associació, sense més límits que les activitats considerades delictives. I som conscients també, evidentment, que no cal regular aquest dret –que per a això caldria una llei orgànica, ja que es tracta d'un dels drets considerats fonamentals– i que en aquest sentit sembla prou clara la definició que ja en fa l'article 22, en tots els seus paràgrafs. El que a nosaltres ens sembla és que cal regular, partint d'aquest dret fonamental ja reconegut, com intervenen les associacions en el tràfic jurídic ordinari, en el mercat de béns i serveis, i que cal destacar dos aspectes importants, que són el fiscal i el mercantil contractual.

Una llei, evidentment, nosaltres no pretenem que descriuï totes les possibles formes d'associacionisme, però sí que ha de considerar el que és més significatiu de l'associacionisme i definir clarament a qui es dirigeix. Les línies que proposem són les següents: primera, recollir la tradició del moviment associatiu, per tal de facilitar i incorporar eines que afavoreixin el desenvolupament de les associacions democràtiques, obertes i solidàries; la segona línia que plantejem, es tracta de millorar la coordinació dels diferents nivells de l'Administració pública, per afavorir l'agrupament dels ciutadans en associacions, desenvolupar la participació dels ciutadans en les associacions i la relació d'aquestes amb l'Administració; la tercera línia que plantejem, es tracta d'aplicar el principi de subsidiarietat, potenciant la participació ciutadana als ajuntaments i afavorir la col·laboració amb el sector públic local de persones, entitats, institucions privades en el desenvolupament d'activitats d'interès general, i la quarta i última línia que plantejem en aquesta Llei és tractar d'afavorir els canvis organitzatius al si del món associatiu de les associacions, avançant en temes com l'autofinançament,

la incorporació del voluntariat i dels professionals, i pensem que la Llei ha de ser un mitjà per clarificar els rols de l'Administració vers les associacions, del que són entitats lucratives i les associacions no lucratives, de les associacions d'interès general i les d'interès particular, deixant evidentment de banda tot allò que s'ha anomenat tercer sector, o econòmicosocial –les SAL, les cooperatives, les mutualitats, que considerem que ja estan tractades d'una manera més específica.

Dit això, tenim un interès especial a diferenciar-nos clarament del que en podríem dir els conceptes liberals sobre la societat civil. Nosaltres pensem que el liberalisme concep la societat civil d'una forma monolítica. La societat civil és el món –per al liberalisme, evidentment– de l'«associativisme» voluntari, i totes les associacions representen d'igual manera l'exercici de la llibertat, de l'autonomia dels individus i dels seus interessos: clubs, associacions, empreses, són manifestacions equivalents de cooperació, de participació i de voluntarisme. Aquesta indiferenciació que fa el liberalisme, per nosaltres oculta aspectes que hem denunciat històricament des del socialisme i, evidentment, també des de l'esquerra. Per nosaltres una associació d'empresaris no és participativa ni és voluntària; no existeix la participació dels treballadors, que són la majoria en l'empresa, perquè l'empresa és la unitat bàsica de l'organització econòmica; per als liberals, l'associació empresa clàssica està fora d'allò polític i, per tant, de la voluntat dels que hi participen. Nosaltres volem diferenciar clarament amb aquesta Llei el que són associacions d'economia social, el que són associacions mercantils i les que no tenen afany de lucre, que són les que, realment, ens ocupen en aquest cas.

Dit això, feta aquesta clara diferenciació, marcant aquests tres àmbits que creiem que s'han de marcar d'entrada –perquè, si no, no s'entendria realment quina és la filosofia que volem impulsar amb aquesta Proposició de llei–, passem a un altre ordre de coses que ens sembla que poden contribuir a enriquir el que fins ara ha estat el moviment associatiu. Avui dia, gairebé a tots els països d'Europa, i sobretot en els darrers deu anys, segurament, han sorgit moltes associacions que són pioneres i innovadores en camps decisius: la defensa del medi ambient i l'ecologia, la defensa dels consumidors, la lluita per la pau, els moviments feministes... Defensades inicialment, en un moment inicial, per petits grups, petits grupuscles, molts cops molt reivindicatius, però que ha anat a poc a poc aconseguint sensibilitzar les administracions, la societat, els partits, i els partits, les administracions i la societat han anat adquirint missatges, propostes, de tots aquests moviments. Cal destacar el sorgiment de gran quantitat d'ONG, que en el mateix sentit s'han dedicat a treballs per al desenvolupament del Tercer Món i també han anat enriquant tots aquests nous moviments socials, tot aquest nou associacionisme.

I això, què implica? Implica que l'associacionisme no és un fet estàtic, que realment és una antena social. I pensar des de la societat global i lluitar per una major qualitat de vida per als ciutadans dels nostres dies i per als ciutadans del futur fa decisives les lluites pel medi ambient, per la igualtat, per l'emancipació de la dona,

per la cooperació internacional i per la pau. I això és un tema que s'ha de tenir present quan es parla d'associacions.

I és a través d'aquestes diferents modalitats d'associació que es desenvolupen els nous moviments socials. La cooperació i la solidaritat internacional, que ens anuncien, evidentment, uns nous camins de transformació social, són la continuïtat de les velles idees de l'emancipació i expressen reivindicacions col·lectives i universalitzades i, per tant, no són moviments gremialistes ni corporativistes. Es situen entre l'Estat, el mercat i la comunitat. I la novetat de la nostra època és la polarització d'allò que és social, cultural i personal i que obre un camp immens a l'exercici de la ciutadania i a l'exercici de l'associacionisme.

Nosaltres, ja en un altre ordre de coses, pensem que el món de l'associació, que l'associacionisme és una premissa per a la participació ciutadana. La participació ciutadana saben molt bé vostès, senyores i senyors diputats, que està recollida en la Llei de bases de règim local, que està recollida en la Llei municipal de Catalunya, en tot el que es refereix a l'associacionisme per a la defensa dels interessos generals o sectorials, l'associacionisme local i ciutadà. Nombrosos ajuntaments de Catalunya en aquests moments ja han elaborat reglaments de participació ciutadana, i creiem que el futur del municipalisme es basa en bona part i depèn de la col·laboració entre ajuntaments i associacions. I, en aquest sentit, pensem també que una llei d'aquest tipus ha de clarificar molts conceptes i moltes coses que han estat debatuts d'una manera, a vegades, poc seriosa o poc aprofundida, o de manera molt electoralista o molt electoral. Pensem que, entre altres moltes coses, la Llei hauria de clarificar el concepte d'utilitat pública, diferenciar allò que se'n diu l'interès individual, l'*uti singulis*, on es participa com a singularitat, lícit, evidentment –és un fet lícit–, però particular de l'interès general, del que definim com a *uti cives*, com a ciutadà. És la diferència entre una associació de comerciants i una associació ecologista, una associació veïnal, una associació diguem-ne d'interès general. Es tracta, doncs, en aquesta llei, de deixar clars tots aquests aspectes, es tracta de fomentar a les associacions una ètica també de la responsabilitat i la defensa d'un sistema de valors basat en els drets i també en els deures dels ciutadans i dels associats. Es tracta, diem, d'una nova ètica pública, només referida a l'àmbit de l'Administració pública, a tot allò que és d'interès general, i, per tant, han de participar també d'aquests valors tots aquells que formen part, al nostre entendre, de les associacions d'interès general i d'utilitat pública.

Nosaltres entenem com a interès públic i utilitat pública, com a interès de tots o, almenys, d'un grup, en contraposició als interessos privats o personals, és a dir, per exemple, una associació benèfica, per molt benèfica que sigui, no pot rebre uns beneficis i gaudir d'uns serveis si no és per a afavorir uns tercers. Les associacions que persegueixen finalitats col·lectives supraindividuals, les que aprenen a servir a un fi ideal o desinteressat, les que persegueixen una millora d'un barri, és evident que pretenen un interès públic. Les altres, no; per molt que es vulgui, pretenen un interès particular,

concret, encara que sigui molt justificable i molt lícit. Però no és d'interès públic una associació de propietaris que tingui per finalitat el manteniment de terrenys, o una associació d'afectats, o una situació per a practicar un esport. Això no és d'interès públic i això ha de quedar clar. En tots aquests aspectes, en tots aquests supòsits, es persegueixen interessos, ja ho he dit abans, lícits, però no un interès públic, sinó interessos privats o particulars.

Després entren totes les consideracions i tot el debat que hi ha hagut al voltant de la declaració d'utilitat pública. Per a ser declarada d'utilitat pública—nosaltres ho plantejem en el nostre projecte—, ho haurà de sol·licitar cada una de les associacions, deixant molt clar, en funció de les seves activitats i dels seus programes que desenvolupi, però està clar també que la definició d'utilitat pública, de declarar d'utilitat pública una associació, és una decisió bàsicament política i, per tant, s'ha d'abordar també en aquest sentit, com una decisió bàsicament política; però cal que la llei estableixi, aleshores, evidentment —i nosaltres ho plantejem—, uns ítems mínims perquè no sigui una competència totalment discrecional. Són importants els canals de les administracions, evidentment, per aconseguir, per parlar dels temes aquests d'utilitat pública: canals locals, de la Generalitat i, evidentment, també de l'Estat.

I finalment —ja per anar acabant—, creiem que la llei ha de contemplar com a fet important els registres. Avui mateix nosaltres hem presentat una moció —que aprofito, senyor president, per anunciar que la retirarem; al seu moment també ho tornaré a fer perquè dos dels aspectes que plantejem es poden discutir ja amb les quatre propostes que hi ha en aquests moments al Parlament de Catalunya sobre el tema de les associacions—, i un dels temes centrals, un dels temes importants és el tema dels registres. És important destacar que l'exigència del registre, ho fem tan sols des d'una òptica a efectes de publicitat, sense que sigui possible, a través d'això, cap tipus de control administratiu, restant sotmesa, evidentment, la dissolució de les entitats o de les associacions, per incompliment de les lleis, als òrgans jurisdiccionals.

Aquesta llei sobre associacionisme general que presentem, cal que posi ordre, que clarifiqui i faciliti aquesta obligació de registrar-se per a poder accedir a les subvencions i els convenis, i seria molt important, en aquest sentit —i ho hem dit durant tot el mandat anterior—, una finestreta única a la Generalitat, coordinada amb tots els altres registres, coordinada amb els ajuntaments. De la mateixa manera, veiem necessari aclarir amb objectivitat els requisits per a la inscripció a qualsevol registre, evitant així també qualsevol interpretació partidista que pugui condicionar subvencions i convenis.

I també, parlant del tema de les federacions, creiem molt important recuperar el valor, un valor que és el valor del federalisme, per a articular les diferents realitats associatives. La nova situació que s'obre a la Unió Europea obliga el moviment associatiu a configurar projectes globals amb perspectiva i projecció europea. La llei que ens va presentar anterior el Govern contemplava molt poc el tema del federalisme, tenia una ter-

minologia que era més pròpia de societats anònimes, de societats mercantils, parlava moltes vegades d'unions, simplement d'unions. Nosaltres plantejem el federalisme com una forma adient per a la relació i per a l'agrupament de les associacions.

Tant a Catalunya com a la resta de l'Estat, l'associacionisme disposa de gran nombre de federacions actualment; bàsicament coordinen les seves associacions de base, però es troben a faltar moltes estructures de segon grau que tinguin objectius i criteris d'actuació clarament definits envers aquests aspectes fonamentals, com són l'estructura organitzativa, el grau de representativitat, l'assessorament, la formació, la dinamització d'associacions de base, els projectes, els programes, els compromisos socials i la necessitat de federar-se en altres estructures associatives. Nosaltres sempre hem pensat i sempre hem dit que el moviment associatiu és divers i plural; hi ha associacions i federacions sectorials i territorials. El federalisme, per nosaltres, és el mètode que pot interrelacionar-les totes i fer que circuli la informació i que es recolzin mútuament per realitzar programes i, a la vegada, configurar polítiques amb visió global. Les federacions, evidentment, han de comunicar, generar opinió entre els ciutadans, i és essencial, per dotar de credibilitat les mateixes associacions de base, que existeixin. Cal evitar, evidentment —i en el text de la llei, en la forma com la plantejem—, la burocratització que portaria a una ineficàcia i un anquilosament.

I ara permeti'm, senyor president, només per acabar, explicar quina és la nostra disposició interna d'aquesta llei que presentem, que la distribuïm en cinc capítols, que el primer planteja tot el que són aspectes de disposicions generals on allò més important és el funcionament democràtic de les associacions, la seva estructura associativa, la llibertat, la voluntarietat, la declaració d'utilitat pública, el foment i la col·laboració i, a la vegada, la no-intervenció dels poders públics; un segon capítol, on plantejem com a més important la constitució mitjançant el concurs de voluntats, les facultats per al compliment dels fins, els drets i els deures dels associats, els estatuts, etcètera: el conjunt de disposicions; un tercer capítol, on plantejem que es mantenen les figures tradicionals de l'assemblea, de la junta directiva, elegida per sufragi universal i lliure, on es consolida, evidentment, el principi de funcionament democràtic i es regula el procediment —en cas de no ser establert als estatuts— de l'elecció dels òrgans de direcció; un quart capítol, sobre la dissolució i la liquidació, on s'apliquen, en els àmbits específics, els criteris generals de dissolució de les persones jurídiques, i un cinquè capítol, i final, on es fa especial menció de les associacions juvenils, regulant els aspectes diferencials que les caracteritzen.

De forma ràpida, aquesta ha estat la presentació del que és el nostre projecte de llei. El nostre Grup és conscient que en aquests moments a la cambra s'han presentat tres projectes —un d'Esquerra Republicana, un altre d'Iniciativa i, evidentment, el del Govern—, que hi ha una coincidència, i nosaltres pensem que estariem disposats, en el cas que es cregués convenient, de fer una ponència conjunta que pogués treballar, que pogués desenvolupar aquest tema que considerem important,

que considerem central per a la vida associativa, per a la societat civil del nostre país. Nosaltres, si aquesta fos una determinació que es prengués en aquest Parlament, estaríem disposats a retirar la nostra llei, amb el benentès que entràriem a considerar una ponència conjunta, i som conscients que aquesta mesura no està contemplada, no sigui desenvolupada en el desenvolupament bàsic de l'Estatut, però ens sembla que el tema és un tema suficientment important, que podríem discutir, que podríem treballar plegats en aquest sentit, donada, hi insisteixo, la coincidència que quatre grups de la cambra, en aquests moments –i entre ells el Govern–, han plantejat, sense massa diferències, en el fons o en la concepció de la importància del moviment associatiu, però sí que podríem arribar a un acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei d'associacions de Catalunya (presa en consideració)

Per presentar la seva Proposició, té ara la paraula, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, la diputada senyora Imma Mayol, per un espai de temps màxim de quinze minuts.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, voldria començar la intervenció, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, de presentació de la Proposició de llei d'associacions, de la mateixa manera com ho vaig fer el dia 4 de maig de l'any 94, citant un article de n'Albert Serra i en Pep Martí, i que servia, ens servia, aquest article, per a sintetitzar la motivació de fons que ha portat el nostre Grup, que va portar en l'anterior legislatura i ha portat de nou en aquesta legislatura el nostre Grup a elaborar aquesta Proposició de llei: «Les institucions públiques democràtiques, el marc jurídic i polític de la democràcia, semblen definitivament establertes, però un sistema democràtic de debò no es limita a l'existència d'eleccions: hi ha d'haver participació i, perquè n'hi hagi, calen associacions potents. La societat que volem construir no és només aquella en què les dones i els homes tinguin cobertes les necessitats bàsiques per a una vida digna, sinó aquella en què els seus components són actors i protagonistes del disseny, l'organització i la mateixa transformació de la societat. En aquest sentit, les institucions públiques tenen, al nostre parer, una doble funció: per un cantó, han de conjugar l'acció pública com a garantia dels drets individuals i col·lectius, assegurar la prestació de serveis tendents a reduir les desigualtats i garantir la igualtat d'oportunitats; però, per altre, i de manera inexorable, a la vegada han de promoure i fer possible el paper que li correspon a la societat civil, als ciutadans i ciutadanes com a actors principals que han de ser de les transformacions socials. Perquè això sigui possible cal aprofundir l'extensió de la democràcia.»

Aquesta Proposició de llei vol ser precisament això: un aprofundiment, una col·laboració en l'extensió de la democràcia. Així començava, com els deia, la meua intervenció, ara fa dos anys, per presentar la Proposició de llei. Avui voldríem afegir a aquestes afirmacions inicials alguns altres elements: el primer és que l'extensió de la democràcia, el reforçament del teixit associatiu, és quelcom molt més complex que l'aprovació d'una llei o que l'elaboració d'una llei, però és un deure d'aquest Parlament, un deure que hauria hagut de fer, legislar sobre les associacions i així contribuir a regular-ne l'existència. És una contribució que hem de fer per al bon desenvolupament de les associacions i que tenim el deure de fer ja i no ajornar-ho més. En aquest sentit, jo voldria centrar la meua intervenció d'avui a expressar, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, el desacord i la crítica al desinterès i el menyspreu que el Govern de Convergència i Unió i el seu Grup Parlamentari, que no és aliè a aquest fet, han palesat en relació amb la qüestió que ens ocupa. Vull fer una mica de cronologia per explicar i donar contingut a aquestes paraules.

L'anterior legislatura, els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa presentaren dues proposicions de llei per regular les associacions –el Grup Socialista m'avisava el senyor Ferran que també, posteriorment, en va presentar una. El sentit de la presentació per part d'Iniciativa d'una proposició de llei sobre associacions responia a la inexistència d'una llei de caràcter general que les regulés; encara continuava vigent –i continua vigent parcialment– la Llei del 64, per tant, una llei preconstitucional, una llei que es va fer a finals del franquisme, i que malgrat les seves limitacions, a l'empara d'aquella petita obertura, s'inicià un camí nou, ric i imaginatiu en el món de l'associacionisme –sindical, veïnal, cultural, solidari, juvenil...– i es començà a recuperar per part de l'associacionisme el caràcter, diguem-ne, de reivindicació i de presència solidària del país. A hores d'ara, hi insisteixo, encara continua vigent aquella Llei, parcialment, però és evident, és una necessitat claríssima que cal una nova llei que ompli aquests buits existents i doni cos a les competències que l'Estatut de Catalunya té previstes i que s'expliciten a l'article 9.24.

La Llei que presentàvem en aquell moment, quan ho vam fer a l'anterior legislatura, connectava amb la tradició de l'associacionisme cívica, que ha estat i és un element important d'identitat social i cultural de Catalunya. Jo no m'estendré en el contingut perquè ho vam dir a bastament i, a més, és una cosa molt present en aquesta cambra, repetidament present. Aquella Llei pretenia i pretén avui resoldre quatre grans qüestions: primer, reconèixer el caràcter públic de moltes associacions no lucratives que treballen per la millora i el progrés de la societat –el senyor Ferran fa un moment hi feia una extensió llarga, en relació amb aquest concepte–; en segon lloc, pretenia fer una opció inequívoca del pluralisme social i polític com a factor de desenvolupament de la vida social; en tercer lloc, pretenia preservar la independència del moviment associatiu, i en quart lloc, i com a cosa molt important, garantir el funcionament democràtic de les associacions.

Aquest era el sentit polític de la presentació, per part del nostre Grup, de la Proposició de llei d'associacionisme a l'anterior legislatura. Jo vull fer història, perquè abans de defensar-les, tant el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana com Iniciativa, que va coincidir en el temps, amb l'acord del Grup Socialista i del Grup Popular, vàrem demanar, vàrem plantejar al Grup Parlamentari de Convergència i Unió la conveniència de constituir una comissió d'estudi que durés molt poc —era una comissió d'estudi que havia de durar de tres a sis mesos com a molt— i que l'objectiu era recollir el sentiment de les associacions més importants d'aquest país i, conjuntament amb els diferents grups parlamentaris, aquesta comissió d'estudi fes un dictamen, fes una proposta que elevés al Govern, i que el Govern, a l'hora d'elaborar la seva proposta legislativa, tingués en compte aquestes consideracions. Per tant, els nostres grups, tot i que ja havíem entrat la Proposició de llei en la tramitació habitual, estàvem disposats a retirar la nostra Proposició de llei, a fi i efecte que hi hagués una comissió d'estudi que —hi insisteixo— recollís les aportacions de tothom i ho aportés al Govern com a material de treball.

Aquesta proposta va ser rebutjada per la majoria de Convergència i Unió, amb aquella prepotència que dona la majoria absoluta. El dia 4 de maig, aquesta diputada i el senyor Benach, per part d'Esquerra Republicana, i jo per part d'Iniciativa, presentàrem les respectives proposicions de llei; també foren rebutjades. Al cap de molt pocs dies, el 30 de maig, tres setmanes després d'aquest debat, el Govern de la Generalitat aprovà el Projecte de llei de règim jurídic de les associacions, que fou publicat en aquest Parlament el dia 21 de juny. Els grups parlamentaris vàrem presentar esmenes amb un termini que va acabar el dia 17 d'octubre; per tant, ho vam tenir en debat en aquest Parlament des que va entrar, el juny, fins a l'octubre.

Des de llavors, senyores i senyors diputats, des del dia 17 d'octubre fins que es va acabar la legislatura, Convergència i Unió, forçant el Reglament —forçant el Reglament—, va ajornar, va demanar pròrrogues al termini de presentació del Dictamen del Projecte de llei a la Comissió de Justícia, és a dir, va paralitzar el Projecte. Cap explicació als grups de l'oposició, cap explicació a les entitats i persones, que eren moltes, que havien col·laborat amb els diferents grups parlamentaris a fer aportacions, a fer esmenes, etcètera.

Jo els voldria dir que, quan dic que va forçar el Reglament, és que l'article 39 del Reglament diu que les comissions han d'enllestir la tramitació de qualsevol assumpte en un termini màxim de dos mesos, excepte en els casos en què l'Estatut de Catalunya, les lleis o aquest Reglament estableixin un termini diferent, o que la Mesa del Parlament, en atenció a circumstàncies *excepcionals* que hi puguin concórrer, acordi ampliar-lo. Quines eren les circumstàncies excepcionals? Que era un mal projecte de llei, i que el Govern, en comptes de debatre'l amb els grups de l'oposició i esmenar-lo a partir de les propostes, i de les propostes de les associacions, el que va fer va ser forçar el Reglament i esperar que acabés la legislatura per presentar ara un nou projecte de llei.

En aquest sentit, nosaltres rebutgem aquest procediment, i també voldria dir que és faltat a la veritat, si més no matisar-la molt, el que va dir l'altre dia el senyor Comas, contestant una intervenció del senyor Ferran en una interpellació, que va dir: «Aquesta Llei» —parlant de la llei anterior—, «com que va vèncer la legislatura, no es va poder tramitar.» Es va poder tramitar, i tant que es va poder tramitar! No es va voler tramitar aquella llei.

Davant d'això, davant d'aquest fet, ara ens trobem..., he de dir —també ho ha dit el senyor Ferran, però jo ho he de dir— que va ser una llei molt contestada, aquella. Va ser una llei que va tenir l'oposició dels grups parlamentaris d'aquesta cambra i d'entitats, entre elles, tan significatives com la Confavc. Era un projecte de llei —sigui dit, tot sigui dit— que demostrava un profund desconeixement de la realitat sobre la qual s'estava legislant i una visió de l'associacionisme més que preocupant. Jo vull posar només tres exemples que em semblen paradigmàtics de com estava d'allunyada de la realitat que tenim al país la llei que vam presentar.

Reduïa l'associacionisme al que s'entenia per associacionisme corporatiu. És clar, això és una part de l'associacionisme que hi ha a Catalunya, però és una part absolutament petita i no és la més significativa. Per altra banda —i aquest sí que és un tema preocupant—, permetia, aquella Llei, que hi haguessin associacions que funcionessin sense democràcia, no democràticament. Hi havia dos articles que eren paradigmàtics, un d'ells que deia: «Les associacions que gaudeixin d'una posició dominant en el seu àmbit d'activitats han d'organitzar-se i funcionar democràticament.» És clar, aquest és un concepte que s'aplica a les societats mercantils, que actuen com a grups empresarials i, per tant, poden esdevenir preponderants en el seu àmbit, però no té res a veure amb les associacions, això. I per altra banda, hi havia un article que deia: «Tret que els estatuts ho disposin altrament, l'Associació adopta els seus acords per majoria de vot.» És clar, aquest article preveu l'absurditat, preveia l'absurditat: que les decisions es poguessin prendre per minoria i, per tant, trenca el principi d'«una persona, un vot», fonament bàsic de la democràcia. Aquests són dos exemples de com era d'errà aquell Projecte de llei, i que va decaure —hi insisteixo— perquè no va poder ser debatut en aquest Parlament.

Ara fa cinc mesos hem començat una nova legislatura. Tres grups de l'oposició —els que avui defensem aquests projectes— hem tornat a presentar proposicions de llei al respecte, conseqüentment, òbviament, a les posicions preses a l'anterior legislatura. Quan aquest Grup les posem a discussió, aconseguim que el Govern s'afanyi i, tres dies després de convocat el Ple, el Govern entri un projecte de llei nou en aquest Parlament. És a dir, si més no, podem estar satisfets perquè la nostra celeritat de presentar aquest Projecte, aquesta Proposició de llei —perdó—, ha servit perquè el Govern entri el seu Projecte. He de dir que és un projecte, el que ha entrat el Govern aquí, que en una primera lectura recull en part posicionaments dels nostres grups respectius; és a dir, en part hi ha tres trossos del text que recullen les propostes que fem els socialistes, Esquerra Republicana i Iniciativa - Els Verds.

Arribats en aquest punt, arribats en aquest punt del debat, després d'aquesta història força accidentada que els acabo d'explicar, pensem que el més coherent seria fer una ponència conjunta que elaborés col·lectivament, a partir de les aportacions dels diferents grups parlamentaris, una proposta de llei que veritablement respongués a la necessitat i a la sensibilitat que tenim tots els grups parlamentaris i que en una part poden ser comunes. Nosaltres, si Convergència i Unió s'avé a aquesta proposta, retirariem la nostra presa en consideració, perquè entenem..., i en aquest sentit esmenaríem una miqueta el que deia el senyor Ferran, perquè a l'article 110.2 del Reglament es preveu perfectament que es pugui fer una ponència conjunta, encara que sigui una temàtica que no afecti el desenvolupament de l'Estatut. Per exemple, diu el text: «La Junta de Portaveus, i prèvia iniciativa dels grups parlamentaris o d'una cinquena part dels diputats, pot decidir que en aquestes matèries la iniciativa parlamentària sigui exercida pel conjunt de grups parlamentaris. Amb aquesta finalitat, la Comissió competent nomenarà del seu si una ponència perquè elabori el text de la proposició de llei.» És a dir, jo crec que seria perfectament possible en el Reglament, i políticament coherent amb el que acabo d'explicar, que ens reuníssim tots els grups parlamentaris, aportéssim els nostres textos..., en bona part podem estar d'acord amb la intervenció que feia el senyor Ferran quant al contingut; segur que podem trobar punts d'acord amb el Grup de Convergència i Unió en aquest nou projecte, no en el projecte anterior, que no tenia res a veure amb la realitat que nosaltres defensem, i, a partir d'aquí, respondre adequadament a la necessitat de la societat.

Per tant, la nostra proposta seria aquesta, senyor president. Si el Grup de Convergència i Unió s'avé a fer una ponència conjunta, retirariem la presa en consideració; si no, ho posaríem a votació, esperant que això prosperi.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Proposició de llei de l'associacionisme a Catalunya (presa en consideració)

Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i per a la seva Proposició de llei sobre l'associacionisme a Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa justament dos anys –com els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula han recordat molt bé–, en aquest mateix hemicicle es va viure un intens debat sobre la presa en consideració de diverses proposicions de llei que pretenien regular el mateix que pretenem avui amb aquestes tres proposicions de llei presentades, és a dir, regular el conjunt de l'associacionisme a Catalunya.

Constatàvem –com ho fem ara també– que estàvem i estem a Catalunya davant d'una realitat associativa de llarga tradició, però que topàvem –com topem avui també– amb un buit legal, amb una absència de regulació legal –que també algú abans ha esmentat– que té els seus antecedents, els seus orígens, en la tàcita derogació de la Llei estatal d'associacions de l'any 1964; derogació que, com se sap, com vostès coneixen perfectament, va operar a partir del reconeixement del dret d'associació, com a dret fonamental en la Constitució espanyola de 1978.

La doctrina del Tribunal Constitucional des d'aleshores i, per tant, a partir de l'aprovació d'aquell text, però molt especialment a partir de la Sentència 67/85, s'ha encarregat d'assenyar com a principi general de la matèria associativa, de disposar com a principi general –deia– la capacitat legislativa autonòmica en aquesta matèria sense necessitat de congelar el rang de llei orgànica de la norma i, per tant, sense, en definitiva, atribuir la competència a l'Estat. I més quan, en primer lloc, l'Estatut –com algú ha dit també aquest matí–, en el seu article 9, estableix la competència exclusiva de la Generalitat en matèria de fundacions, d'associacions de caràcter docent, cultural, artístic, beneficoassistencial i similars, que exerceixen principalment llurs funcions a Catalunya; però també tenint en compte que pot perfectament encabir-se –com així s'ha fet i es va fer, en el cas de les fundacions– el dret d'associacions en el marc de les institucions de dret civil català *ex novo*, que també han de ser objecte, entenem des d'Esquerra Republicana, d'especial protecció i desenvolupament a partir de les previsions estatutàries. I amb això, per tant, com algú ha dit també abans, algú dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, amb això s'eliminava, s'elimina definitivament la incògnita que durant molt de temps alimentava la idea dels que s'oposaven a una regulació pròpia sense la intervenció d'una llei orgànica estatal.

Dit això, considerar també i deixar palès, evidenciar el fet que aquesta iniciativa nostra que avui els presentem està pensant, òbviament –com no?, i així també ho explica l'exposició de motius d'aquesta–, en la tradició associativa catalana; una tradició, com vostès coneixen perfectament, secular i que avui en dia té un ampli grau de reconeixement, d'adhesió i extensió social, amb una multiplicitat d'associacions i, per tant, una tipologia diversa d'entitats. No debades la reconstrucció social i política del nostre país durant el segle XIX i també a principi del segle XX, la capacitat de resistència i de combat en períodes de crisi política i de convulsions socials, descansa molt fonamentalment sobre la base d'una gran densitat associativa i sobre la persistència i la perdurabilitat, també, del fenomen associatiu, només comparable a les més avançades societats i civilitzacions del món. Certament, el reconeixement per part dels poders públics d'aquesta realitat ha comportat sentiments, realitats contradictòries, que també algun dels diputats, il·lustres diputats que m'han precedit, han procurat d'evidenciar al llarg de les seves exposicions.

Nosaltres, però, voldríem fer menció del fet, de la paradoxa que trobem en el fet que això, el paper protector o de tutela de l'Administració i dels poders públics,

ha comportat la potenciació de les possibilitats associatives, però també, alhora, una certa renúncia, una certa inhibició, si vostès volen, a favor de l'Estat, a favor de l'Administració i de les seves polítiques benefactores i de superproteccionisme i subvencionisme a determinades figures associatives que, al nostre entendre, han barrat el pas a nous tipus o intents associatius i que han comportat, en la nostra opinió, la pèrdua d'autoresponsabilitat i un cert conreu de l'individualisme o allò que modernament s'entén com la filosofia del darwinisme antropològic o social.

Per contra, nosaltres pensem que l'associacionisme, enfront d'aquesta idea-concepció liberal, és un fenomen, però, que reflecteix el dinamisme social i la capacitat d'acció col·lectiva i d'estructuració de la nostra societat i, per tant, que indica, que posa en relleu, que aflora quins són els elements, quins són els continguts que polaritzen l'interès i la preocupació social i ciutadana en l'actual context històric i polític. Un interès, com deia, i una preocupació social que avui és plenament vigent, car si fem una mirada ràpida, panoràmica, de l'actual món de l'associacionisme a Catalunya podem veure, podem contemplar amb facilitat que no només es manté un nombre molt important d'associacions del teixit associatiu, sinó que tendeix a créixer per raons molt diverses; entre elles, només destaco la viabilitat de la fórmula associativa per introduir nous estats d'opinió a la societat, o fins i tot, més modernament, factors d'aglutinació del descontentament social –estic pensant, per exemple, en associacions de damnificats que no troben aixopluc en altres instàncies de la societat i de l'Administració.

D'aquí que nosaltres estem persuadits, estem convençuts, senyories, que l'associacionisme ha d'esdevenir, com reconeix la mateixa Administració, el mateix Govern amb el seu Projecte de llei presentat recentment a la cambra, que l'associacionisme ha d'esdevenir un dels eixos centrals de l'acció política. Doncs, no debades, no en va l'associacionisme, al nostre entendre, és l'origen mateix de les institucions polítiques i un factor important d'introducció de valors molt importants, com la solidaritat i la democràcia, la participació i –com deia abans també– l'autoresponsabilitat a partir de l'autogestió.

I és per això, per aquest mateix reconeixement de l'associacionisme com a element, entenem, de protagonisme social i de vocació de servei a la mateixa societat i a les institucions polítiques, i perquè nosaltres tenim, entenem, des d'aquesta cambra, des d'aquest Parlament, des del legislatiu, els instruments legals a la mà que es fa necessària, al nostre entendre, una especial atenció per part d'aquest poder legislatiu d'aquest Parlament al fenomen associatiu. Una especial atenció, que nosaltres entenem que hauria de poder-se traduir en la definició d'un marc clar que reconegui el caràcter públic i la utilitat pública de moltes associacions i que, per tant, preservi la independència deguda del que és la tutela de les institucions, una tutela en el terreny econòmic, però també una tutela en el terreny ideològic per part de l'Administració. Per tant, una especial atenció que parteixi, al nostre entendre –i és aquesta la vocació, la voluntat amb què nosaltres vam presentar la Propo-

sició de llei que avui estem defensant–, que parteixi, en primer lloc, del reconeixement i de l'acolliment de tot el que de positiu ha fet el Govern en aquest terreny des de la restauració democràtica, que no volem ni podem obviar. Però, bo i reconeixent els aspectes positius d'allò que ha fet el Govern, ultra això, també hem constatat –i en aquest sentit recollim l'exposició feta en la interpellació que va substanciar el diputat senyor Ferran en l'últim ple ordinari de la cambra–, també hem constatat, com constatava ell, i en això venim a convenir, coincidir fonamentalment –i també ho hem manifestat reiteradament en aquesta mateixa cambra– que l'actuació del Govern en relació amb el moviment associatiu ha estat, en primer lloc, d'una extraordinària pressió política i d'un marcat caràcter propagandístic, i que, a més a més, al nostre entendre, ha evidenciat des de la discrepància política més legítima, però també des de l'òbvia desconfiança entre administracions d'un i altre signe, un clima de relacions distants amb el món local, l'administració en definitiva més pròxima al ciutadà i en la qual legalment resideix –com vostès saben perfectament– la major part d'atribucions i competències. D'aquí que nosaltres hem defensat, com defensem ara, la definició, la necessitat de definir un marc jurídic propici per a l'associacionisme.

Però també una especial atenció i protecció a aquest fenomen de l'associacionisme per tal que es contempli la necessitat d'aprofundir, en definitiva, en els condicionants que han de permetre, al nostre entendre, una més gran solidesa i, per tant, preservar un excel·lent futur per a l'associacionisme a Catalunya. Que mantingui també necessàriament, al nostre entendre, en qualsevol iniciativa política que es vulgui adoptar, l'absoluta llibertat de creació, d'iniciativa, de desenvolupament, de modificació, d'èxit o de fracàs de la voluntat associativa sense cap condicionant, sense cap condicionament.

Un marc també, al nostre entendre, afavoridor de l'eventual creació dels diferents àmbits d'acció del Govern, d'uns marcs indicatius que permetin el desenvolupament en les millors condicions de la vida associativa a Catalunya. I també pensem, des del Grup d'Esquerra Republicana, que aquest marc, que hauria de ser definit a partir de la voluntat legislativa expressada tant pel Govern com pels grups d'aquesta cambra, un marc que contribueixi a prestigiar socialment la representativitat i l'existència del conjunt de les associacions; per tant, que atengui especialment aquelles, fins i tot, que formulen novetats d'interessos –com deia abans–, experiments socials, fins i tot estructures de creació, fins i tot quan alteren els valors convencionals socialment acceptats. Un marc que, en definitiva, tingui en compte –i això és el que intenta defensar el text de la Proposició de llei que ha presentat el Grup d'Esquerra Republicana–, que tingui en compte, en definitiva, la complexitat del fenomen i que, en tot cas, erigeixi l'Administració, el Govern, en un interlocutor privilegiat –això sí, però– de la vida associativa, però no pas un factor absolutament determinant.

I és per aquests motius que hem presentat aquesta Proposició de llei i, per fer-ho nosaltres, i també entenc que els altres grups proposants de la cambra, hem partit

d'un model, un model qualsevol, que és la Llei del País Basc, i és doncs, per tant –haig de reconèixer-ho–, un model eminentment derivat, no especialment, no particularment original com algú potser s'encarregarà després més tard de denunciar. I ho hem fet així perquè el nostre propòsit, l'únic propòsit que ens ha mogut és el de posar d'immediat sobre el tauler de joc una proposta, una proposta que hem de reconèixer que és manifestament millorable, per què no?, però que comporta, al nostre entendre, prémer una palanca, una palanca reglamentària precisa per tal d'encetar un debat, una reflexió que pretén posar fi a una situació injusta a Catalunya i que no sembla tenir solució.

Fa ben pocs dies, en la cloenda del segon congrés de cultura popular i tradicional de Catalunya, el conjunt dels vint-i-tres àmbits de discussió van tractar de manera recurrent i sistemàtica la necessitat de legislar en aquesta matèria. Jo ara, aquí, en aquesta cambra i en aquest moment, voldria fer-me ressò també d'aquesta demanda, d'aquesta exigència del conjunt d'associacions del món de la cultura popular i tradicional.

A pesar de les peripècies i singladures, que abans han estat explicades a bastament i que jo no m'hi referiré amb extensió, de successius avantprojectes de llei, projectes de llei, proposicions de llei i, singularment, projectes de llei que per raons climatològiques no maduren prou o suficientment, o que quan ho fan, quan maduren, s'han trobat amb l'oposició de federacions de veïns, de distingits i reconeguts juristes de prestigi; s'han trobat fins i tot amb esmenes a la totalitat de la pràctica totalitat dels grups d'aquesta cambra, fins i tot abans que no hagin decaïgut. I, per tant, des d'aquesta realitat i constatant aquesta singladura, aquesta peripècia vital que han anat seguint les diverses iniciatives legislatives, ja siguin del Govern –acabo, senyor president–, ja siguin del Govern, ja siguin dels diversos grups o polítics d'aquesta cambra, són totes elles qüestions que al nostre entendre han retardat inconvenientment en la nostra opinió un debat urgent i, per tant, la provisió d'una regulació completa i suficient en aquesta matèria. Una regulació que al nostre entendre hauria de poder permetre i poder superar, anar més enllà de les insuficiències de l'actual marc legal i homogeneïtzar aquest marc amb les normes comunes als països democràtics del nostre més immediat entorn sociocultural i geogràfic.

Per acabar, jo volia significar, al mateix temps i de la mateixa forma que ho han fet els diputats dels grups que proposaven també avui les diverses proposicions de llei, que jo brindo la possibilitat a la majoria de Convergència i Unió que el nostre Grup, eventualment, estaria disposat a retirar aquesta Proposició de llei en pro, lògicament, que es creés una ponència conjunta, que entenem que s'ha de crear en el si d'aquesta cambra, per discutir el projecte de llei que vostès s'han afanyat a presentar recentment, sempre que vostès adquireixin el compromís –entenc– d'incorporar en els antecedents normatius, en els antecedents de discussió i elements de treball necessaris, el que han estat no només la nostra proposició de llei, sinó les proposicions de llei presentades pel Grup Socialista i pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per tant, si vostès

estan disposats a adquirir aquest compromís, per la nostra part els vull significar i repeteixo que estariem disposats eventualment a retirar aquesta Proposició de llei.

Res més; gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Simó Pujol.

El Sr. Pujol i Folcra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada, el Grup Parlamentari Popular vol deixar palesa la seva creença en el desenvolupament legal del dret d'associació, que és una de les peces clau de la configuració del nostre estat democràtic, social i de dret. Correspon a les administracions públiques promoure les condicions per a l'exercici, per part dels individus, d'aquesta autonomia personal en tots els àmbits de la vida humana i sempre respectant els interessos generals de la comunitat. I aquest reconeixement genèric és recollit de forma més específica, pel que fa al dret de les associacions, a l'article 22 de la Constitució espanyola, un article que amb sentit obert, molt més generós que altres ordenaments constitucionals, reconeix aquest dret, no només als ciutadans espanyols, sinó a qualsevol estranger. Això demostra que, per als constituents, el dret d'associació no era només un dret positiu, sinó que naixia de la font comuna dels drets de les persones: la seva dignitat inalienable com a ésser individual, lliure i autònom.

El nostre ordenament recull el dret positiu d'associació entès com a dret per fundar i participar en associacions amb fins lícits, tal com ho defineixen l'article 22 del Pacte internacional de drets civils i polítics i l'article 11 del Conveni de Roma, i el dret negatiu, no ésser forçat a associar-se contra la voluntat lliure de la persona afectada, tal com es configura a l'article 20 de la Declaració universal de drets humans. S'ha de mantenir, doncs, una actitud de màxim respecte a la lliure autonomia dels membres, sense que això no pugui impedir l'establiment de determinades regulacions que siguin, sota l'aspecte de la qualificació d'una associació en relació amb les seves activitats, o per oferir-li determinats ajuts o facultats.

No pot donar-se, per tant, cap interferència en el funcionament intern d'una associació fora dels controls que pugui exercir l'administració pública pel que fa a l'ús de les subvencions o ajuts finalistes que aquesta pugui rebre. Tampoc pot donar-se un control administratiu dels seus actes, i correspon al poder judicial, d'acord amb el principi de tutela judicial establert a l'article 24.1 de la Constitució, conèixer sobre les actuacions internes de les associacions que puguin representar una violació dels drets dels seus associats. Aquest és un mandat que ha de regir qualsevol actuació legislativa posterior i que hem de tenir molt present a l'hora de regular legalment el règim jurídic de les associacions a Catalunya. En definitiva, parlar del dret d'associacionisme representa parlar necessàriament

d'un dels elements bàsics del nucli de drets i llibertats de la persona que, d'acord amb la nostra Constitució, només pot ésser regulada com a tal dret fonamental per una llei orgànica, tal com determina l'article 81 de la Constitució.

Ens trobem amb el fet que existeix actualment una situació imperfecta des del punt de vista de l'ordenament jurídic, resultat del fet que ni el Govern d'Unió de Centre Democràtic, ni l'últim Govern socialista, des de l'any 82, han desenvolupat una llei orgànica sobre el dret d'associació, amb la qual cosa hem de partir de la vigència parcial en tot el que no contradiu la Constitució de la Llei de 1964; una llei que, a més d'inspirar-se en principis autoritaris i intervencionistes, exclou del seu àmbit d'aplicació les associacions regulades per lleis especials.

No és ara el moment –perquè no estem discutint les proposicions de llei, sinó l'oportunitat d'aprovar la seva tramitació–, el moment d'entrar en les propostes concretes d'aquestes proposicions no de llei. Però voldria comentar de passada la nostra sorpresa pel fet que les tres proposicions de llei en la definició de les exclusions no hagin fet referència explícita a les cambres agràries, ni a les cambres de comerç, que entrarien –com altres col·legis professionals– dins de l'àmbit de les agrupacions o corporacions de base associativa, com a persones jurídiques públiques. Aquest exemple, així com alguns articles en què veiem interferències en el funcionament, així com control administratiu dels seus actes, donen a les proposicions de llei importants graus d'intervencionisme: per nosaltres, aquest intervencionisme que veiem en aquestes proposicions de llei és tan important que, en cas de prosperar, ens obligaria a presentar nombroses esmenes, i tindríem dificultats importants per poder recolzar aquestes proposicions de llei, pressuposant que els canvis no fossin substancials.

No vull oblidar, vull subratllar la tasca legislativa que a nivell autonòmic han desenvolupat els diferents parlaments o cambres autonòmiques, cas del Parlament de Catalunya, en què s'han regulat determinades tipologies d'associacions específiques, d'acord amb les competències establertes en cada estatut. Per aquestes raons, el Grup Parlamentari Popular creu oportuna la regulació general del dret d'associació, tant a nivell estatal –amb la corresponent llei orgànica– com a nivell autonòmic, d'acord amb les competències pròpies de la Generalitat de Catalunya. I això ho varem mantenir en les proposicions de llei presentades al llarg d'aquests anys pels diferents grups parlamentaris. Per tant, el Grup Popular ha donat mostres determinants de la seva voluntat de donar una resposta positiva a aquest problema.

El que no podem compartir és el fet de la presentació d'aquestes proposicions de llei quan els grups parlamentaris signats són conscients que el Consell Executiu té un projecte de llei que ja ha estat tramès a la cambra o que havia decaigut a l'anterior legislatura, per dissolució del Parlament, i que, per tant, ja estava en l'ànim de l'executiu abordar la regulació d'aquest dret de les persones. Creiem que els grups parlamentaris de l'oposició hem d'impulsar l'acció de govern, però no utilitzant la potestat legislativa quan el Govern ja ha

pres la iniciativa i ja és coneguda la seva voluntat de proposta en alguna matèria. Els grups parlamentaris presentaran en la tramitació d'aquest projecte de llei les seves esmenes, o presentaran aquests textos en forma d'una esmena a la totalitat amb text alternatiu. Aquest seria, al nostre entendre, el mecanisme correcte i el més oportú des del punt de vista de la dinàmica parlamentària.

El Grup Parlamentari Popular té per costum votar favorablement les preses en consideració, però en aquest cas, per manca d'oportunitat política, per rebuig pràctic a recolzar iniciatives quan el Govern ha demostrat la voluntat política de fer-ho, i no hem pogut constatar demora en la presentació del projecte al Parlament, votariem en contra d'aquestes preses en consideració de les proposicions de llei que estan a debat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la fixació de la posició del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Dolors Murillo.

La Sra. Murillo i Cabré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, durant aquestes darreres intervencions per a la presa en consideració d'aquestes proposicions de llei, si ha quedat palesa una cosa per part de tots els grups parlamentaris és la importància i la necessitat de regular el dret d'associació a Catalunya; el meu Grup Parlamentari, el de Convergència i Unió, també n'és conscient, d'aquesta necessitat.

Aquesta gran riquesa associativa a Catalunya compta, actualment, amb unes vint-i-set mil associacions. Aquesta gran riquesa associativa no és fruit d'una determinada conjuntura política, sinó que prové d'una llarga tradició històrica, lligada en cada moment a les necessitats socials i als moviments polítics del nostre país. Ja en el segle passat, els moviments associatius s'arrelen fortament a casa nostra, agrupen i representen grups, estaments i sectors de la societat, i seran els protagonistes d'importants moviments socials. Durant la darrera època del règim franquista, i malgrat els controls governatius, molts d'aquests moviments esdevenen autèntics nius de cultura democràtica i nacional, i seran amb posterioritat un dels pilars més importants en la història de la recuperació i assentament de la nostra democràcia i de totes les nostres institucions. Així doncs, amb aquesta breu però important referència al passat, però pensant en el present i en el futur, hem de contribuir des d'aquest Parlament a donar el marc jurídic necessari per tal de possibilitar que la pluralitat de moviments associatius es vertebrin en la construcció de la Catalunya del futur.

El dret d'associació es fonamenta, bàsicament, en la sociabilitat i generositat humana, i els ciutadans poden associar-se per infinitat de motius, per tal d'aconseguir la capacitat d'acció col·lectiva. Però el que veritablement hem de reconèixer a les associacions, i on radica la seva importància, és que són una escola de ciutada-

nia i democràcia, on els homes i les dones s'integren, participen i se solidaritzen amb el seu entorn d'actuació. Aquests homes i dones presten aquest servei voluntàriament, i aquest consentiment lliure és l'expressió de la llibertat dels ciutadans dintre del marc de l'estat de dret. Però, així com es consagra aquest estat de dret en la Constitució espanyola del 1978, i en el seu article 22 es recull el dret d'associació com a dret fonamental, el cert, com tothom ja sap, és que fins al moment no ha estat objecte del corresponent desplegament per llei orgànica. Com a única referència a aquesta normativa, a nivell estatal, i evidentment patint un greu desfasament de la realitat actual, queda la Llei 191 del 1964, del 24 de desembre, reguladora de les associacions, i també queda el Decret 1440 del 1965, que la desplega. Aquesta Llei, evidentment, va quedar parcialment derogada per la Constitució, i també va quedar modificada en el contingut de l'article 4, que parla de la declaració d'utilitat pública de les associacions, per la Llei 30 del 1994, del 24 de novembre, sobre fundacions i incentius fiscals a la participació privada en activitats d'interès general.

A Catalunya, el nostre Estatut, quan parla en l'article 9 de competències exclusives, diu en el paràgraf 24: «associacions de caràcter docent, cultural, artístic, benèfic-assistencial i similars, que exerceixen les seves funcions principalment a Catalunya». En una primera fase, té certa consistència l'argument que defensa que la legislació autonòmica ha de venir condicionada per la legislació estatal orgànica, tractant-se del desenvolupament d'un dret fonamental. Mentrestant, i a la vista de la sentència del Tribunal Constitucional, sentència número 67 del 1985..., en aquesta es dona a entendre que la manca de regulació estatal no és impediment perquè les autonomies amb competència en matèria d'associacions regulin la part que els és pròpia. I llavors es dona peu a defensar ja l'argument que no cal esperar la llei orgànica estatal per tal que Catalunya, a través del seu Parlament, aprovi una llei autonòmica.

El País Basc, l'any 1988, amb idèntica competència que nosaltres en aquesta matèria, és el primer en el conjunt de l'Estat que promulga una llei d'associacions per tal de donar resposta al buit jurídic existent. Però aquesta llei és impugnada pel Govern central en quasi tots els seus preceptes i, a més a més, quedant tots ells en suspens. A la vista que l'Estat continuava sense fer la llei orgànica i que el Tribunal Constitucional aixecava la suspensió de la llei basca, pren consistència ferma l'argument que s'ha de promoure una llei d'associacions per tal que Catalunya exerceixi la seva competència exclusiva en un marc legal en concordança amb les normes dels països democràtics.

L'experiència acumulada per la Generalitat de Catalunya en la gestió i tramitació de les associacions i el constant creixement d'aquestes ja fa necessària la promulgació de la Llei 2 del 1993, del 5 de març, sobre foment i protecció de la cultura popular i tradicional i de l'associacionisme cultural. Paral·lelament, i també durant l'anterior legislatura, tenen entrada dues proposicions de llei per regular les associacions, per part dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya. D'altra banda, el

Govern de la Generalitat presenta un projecte de llei per regular el règim jurídic de les associacions, un projecte tècnicament ben elaborat, però que va despertar certa oposició, bàsicament per no haver recollit el parer del món associatiu. Les iniciatives dels dos grups parlamentaris no prosperen i la del Govern decau en esgotar-se la legislatura.

A començaments d'any, i ja en aquesta legislatura, tenen entrada les proposicions de llei dels grups parlamentaris que debatem avui aquí, iniciatives que demostren que l'interès en la matèria continua vigent, així com també se'ns demostra aquest interès del Govern quan la consellera de Justícia, senyora Núria de Gispert, anuncia durant la seva compareixença davant la Comissió de Justícia, el proppassat 6 de març, que té intenció de presentar un projecte de llei al Parlament, un projecte nou i, cito textualment, «un projecte que, d'alguna forma, agrupa tot allò que l'any 1994 ja estava previst, però deixa tot el que en aquell projecte hi havia d'excessiu intervencionisme o d'excessiva ingerència en la vida d'aquestes associacions». Però anuncia, a més, que és sensible a les inquietuds ja manifestades en l'anterior legislatura i ja ha iniciat els tràmits per tal de saber l'opinió de les associacions sobre l'avantprojecte de la llei d'associacions que el seu Departament ha preparat. Donat l'elevat nombre d'associacions al nostre país, la consulta es canalitza a través de totes les federacions d'associacions, les quals són més de tres-centes, i també es canalitza a través de totes les entitats declarades d'utilitat pública, les quals sobrepassen el centenar: el tràmit d'audiència a totes elles, que en un principi es va preveure de deu dies, s'amplia a vint dies més, fent un total de trenta dies, per tal que el món associatiu, representat en la seva majoria per les federacions, opini i manifesti el que cregui convenient com a futurs usuaris de la llei d'associacions.

Així, doncs, hem de dir que, després d'aquestes consultes i després d'haver recollit parers i suggeriments del món associatiu, el projecte, un cop aprovat pel Govern, té entrada al Parlament el proppassat divendres 3 de maig. Malgrat haver entrat l'últim i no ser objecte concret d'aquest debat, he de dir que és un projecte nou i és un projecte consensuat, i on han tingut cabuda les opinions i els criteris de les associacions, com a principals interessats. Aquest projecte ha estat fruit d'un treball intens, i porta implícit, per tot el que he estat comentant, l'interès social imprescindible per tal de desenvolupar una iniciativa legislativa.

D'altra banda, ens trobem ara aquí amb tres proposicions de llei que, sense restar mèrits a cap d'elles, tracten sobre la mateixa matèria, i ens obliga a decidir sobre les seves preses en consideració. Imaginem-nos el desgavell que es podria produir en cas que s'aprovessin les tres, o triar-ne una en detriment de les altres dues. Atenent els criteris de normalitat parlamentària, i tenint en consideració el Projecte de llei del Govern, he de dir des d'aquí que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió demana als grups parlamentaris que han presentat aquestes proposicions de llei que les retirin, tota vegada que l'interès social, l'experiència, els criteris tècnics i les aportacions del món associatiu han

quedat reflectits en l'esmentat projecte. Però m'agradaria manifestar, en nom del meu Grup, que els continguts dels treballs fets per part dels altres grups han de servir com a antecedents i han de servir com a documents de treball per treballar-hi tots, conjuntament, en ponència i comissió, en debats enriquidors i amb esmenes que puguin aportar un text definitiu, fruit del consens i de l'experiència de tots.

Per tot això demano la retirada d'aquestes proposicions de llei. En cas de no ser així, anuncio que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà en contra d'aquestes tres proposicions de llei, i no per manifestar-se en contra d'elles pel seu contingut, sinó per racionalitat i eficàcia parlamentària, tota vegada que és molt més eficient treballar durant la tramitació ordinària d'un projecte, i treballar-hi tots plegats, que començar de nou.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Acabat el posicionament dels grups parlamentaris –ja he dit al començament que la votació seria separada de cada una de les proposicions de llei–, no havent estat acceptada la creació d'una ponència conjunta, sotmetrem a votació, una darrere l'altra, les tres proposicions de llei.

Comencem per la primera. Votació de la presa en consideració de la Proposició de llei del règim jurídic de les associacions, presentada pel Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

Els qui hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Els diputats o diputades que s'abstinguin, que es posin dempeus.

Aquesta primera Proposició de llei ha sigut refusada per 60 vots en contra i 48 vots a favor.

Votació de la presa en consideració de la Proposició de llei d'associacions de Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. En el període de votacions hauríem de procurar que no entrés ningú, perquè dificulta el recompte.

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin conformes amb aquesta Proposició, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

La Proposició de llei ha sigut refusada per 61 vots en contra i 50 a favor.

Tercera votació al quart punt de l'ordre del dia, votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de l'associacionisme a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Aquesta tercera Proposició de llei ha sigut refusada per 61 vots en contra i 50 a favor.

Designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, i dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat

Anem als punts cinquè i sisè de l'ordre del dia. El punt cinquè és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 5/1984, del 25 de maig, de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés i del Senat o d'ambdues cambres, o, si s'escau, l'aplicació de l'article 174.2 del Reglament en relació amb la retirada; i el punt sisè és la designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei per a la publicació de lleis i altres disposicions d'aplicació general en totes les llengües oficials a l'Estat, o, si s'escau, aplicació de l'article 174.2 del Reglament en relació amb la retirada.

Demano al secretari primer de la Mesa que llegeixi el número 3 de l'article 140 del Reglament d'aquesta cambra.

El secretari primer

Moltes gràcies, senyor president. Aquest apartat de l'article 140 diu: «Per a la designació dels diputats que hauran de defensar les proposicions de llei en el Congrés dels Diputats, segons el que preveu l'apartat 2 de l'article 34 de l'Estatut de Catalunya, cada diputat escriurà un nom en la papereta corresponent. Resultaran elegits fins a un màxim de tres, en el nombre que prèviament fixarà el Ple per majoria absoluta, els diputats que obtindran més vots. Si calia, la votació es repetirà entre els qui n'hauran obtingut més.»

El president

D'acord amb el precepte del Reglament que acaba de ser llegit pel secretari primer, senyor Escudé, situarem en aquesta Mesa dues urnes per poder fer la selecció al més ràpidament possible; la blava, i una altra de groga. (*Remor de veus.*) Senyores i senyors diputats, si volen guardar silenci!

Hi ha una votació prèvia, que jo proposaria, si és possible, que sigui votada per assentiment, i és que els diputats que defensarien les nostres propostes al Congrés dels Diputats a Madrid siguin per nombre de tres; em penso que hi havia acord per part dels portaveus sobre

aquesta qüestió. Per tant, per assentiment, podem donar per aprovat que seran tres els diputats que cada una de les dues proposicions de llei es defensaran al Congrés dels Diputats? I vull dir per endavant que en aquesta votació per assentiment, o aquest assentiment de la cambra, és constatat que hi ha majoria absoluta de diputats presents en aquest moment en el Ple. *(Pausa.)* D'acord?

Queda aprovat, per tant, per assentiment de la majoria absoluta de la cambra que siguin tres els diputats que defensin cada una de les dues proposicions de llei al Congrés dels Diputats.

Queden clars els termes de la votació? Queden clars? *(Remor de veus.)* Com és reglamentari, procedirem a cridar els senyors diputats perquè puguin exercir el seu dret de votació.

Senyor secretari... Està tothom preparat?

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president.

El president

No, no: falta repartir paperetes, que no ens trobem...

El secretari primer

La relació de diputats que tenen dret a escriure un sol nom en la respectiva papereta són els següents.

(El secretari primer i, després, el secretari segon, criden per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llurs paperetes a les urnes. Els diputats que són membres del Consell Executiu i els membres de la Mesa són cridats al final.)

El president

Ara procedirem a l'escrutini.

(Es procedeix a l'escrutini.)

Els resultats de les votacions són els següents: per al punt número 5 de l'ordre del dia, paperetes blaves, és a dir, per defensar la modificació orgànica de la Llei del 25 de maig de 1984, han sigut designats el diputat senyor Raimon Escudé amb 50 vots, el diputat senyor Xavier Guitart amb 27 vots i el diputat senyor Simon Pujol amb 14 vots. Hi ha hagut 2 vots a favor del diputat senyor Ferrer i 20 vots en blanc.

Per al punt número 6 de l'ordre del dia, és a dir, la defensa en el Congrés de Diputats de la publicació en totes les llengües de les publicacions oficials, el resultat ha estat el següent: el diputat senyor Joaquim Ferrer, 50 vots; el diputat senyor Antoni Dalmau, 25 vots; el diputat senyor Roc Fuentes, 8 vots; el senyor Raimon Escudé ha tingut 2 vots, i 28 vots en blanc.

Queden, per tant, designats els esmentats diputats per defensar la presa en consideració de les proposicions de llei citades.

I havent esgotat la primera part de la sessió d'avui, se suspèn la sessió fins a aquesta tarda a les 4:30, és a dir,

a dos quarts de cinc, en què procurem ser puntuals perquè tenim una jornada molt llarga de temes.

Moltes gràcies.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i es reprèn a dos quarts de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vicepresidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària quarta. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, de Governació, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, passem ara a les preguntes amb resposta oral al Consell Executiu.

Segons la informació de què disposa aquesta presidència, la primera pregunta ha sigut posposada.

Passarem, per tant, a la segona pregunta, però no veig el diputat de la pregunta sobre el nombre de llits previstos per a l'ampliació de la residència assistida de la Feixa Llarga, a l'Hospitalet de Llobregat...

El Sr. Ferran i Serafini

Senyor president! Senyor president, segons consta en la relació de preguntes que tinc, la primera pregunta correspon al diputat Joan Ferran, que li parla en aquests moments.

El president

Ha estat posposada pel Govern...

El Sr. Ferran i Serafini

Ah!, ah!

El president

...la primera pregunta. Posposada pel Govern, que està en les atribucions del Govern.

El Sr. Ferran i Serafini

Molt bé. Primera notícia d'aquest diputat, senyor president.

Gràcies.

El president

M'acaba d'arribar a mi també la notícia, eh?

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'augment del nombre de llits previst per a l'ampliació de la residència assistida de Feixa Llarga, a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Per això passava a la pregunta número 2, com a conseqüència d'aquesta posposició, sobre el nombre de llits..., però el diputat senyor Corbacho no és present en el Ple. Decau.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el termini previst per a l'ampliació de la residència assistida de Feixa Llarga, a l'Hospitalet de Llobregat (Barcelonès)

Tercera pregunta: torna a ser el mateix diputat proponent. Decau, també.

— Pregunta al Consell Executiu sobre una denúncia pública presentada per la Federació d'Associacions de Veïns dels Habitatges Socials i de Benestar de Catalunya sobre els abocaments il·legals provinents de la neteja de camions d'una empresa de transports de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat)

La pregunta número 4 ha sigut retirada pel diputat senyor Julio Ariza. És correcta, la informació? *(Pausa.)*

— Pregunta al Consell Executiu sobre les mesures previstes per a evitar els abocaments provinents de la neteja de camions d'una empresa de transports de Sant Boi de Llobregat (Baix Llobregat)

La pregunta número 5 també ha sigut retirada pel diputat senyor Ariza.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'enquesta dels sindicats de policia pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra

La pregunta número 6 ha estat retirada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. És així? *(Pausa.)* Retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el retard en la percepció d'honoraris sofert pels lletrats adscrits al torn d'ofici

La 7 ha sigut retirada també pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La pregunta número 8 ha sigut posposada a petició del Govern.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la gestió i la regulació del riu Segre per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre

Anem a la pregunta número 9, presentada pel diputat senyor Benet Tugues, sobre la gestió i regulació del riu Segre per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Per formular la pregunta, té, per espai de dos minuts i mig, la paraula el senyor diputat Benet Tugues. Té la paraula.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. De fet, tinc l'enorme temptació de retirar-la, també, perquè sembla que trenca alguna inèrcia insalvable... Però, bé, algú ha de començar.

Aleshores... De fet, quan deia que tenia la temptació de retirar-la, és perquè aquesta pregunta feia referència als riuats, a les riuades que hi va haver aquest hivern, però per aquelles coses de tramitacions parlamentàries la pregunta oral, que va centrada en els temps en els quals aquell era un problema calent, doncs, passa ara que fa referència a un problema que quasi ningú no se'n recorda. El que passa és que hi ha ajuntaments, ajuntaments governats per partits de diferent tendència, que al seu moment es van queixar de la gestió que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre va fer del pantà d'Oliana, acusant-los, en certa manera, de ser els directament causants de les malvestats que van causar les riuades que tots recordem. I quan tothom coincideix, quan alcaldes de Convergència i Unió, del Partit Socialista, d'Esquerra Republicana..., coincideixen fent la mateixa valoració, probablement haurem d'arribar a la conclusió que alguna raó deuen tenir aquests alcaldes. Posteriorment, es van impulsar en aquest mateix Parlament diferents iniciatives, unes amb més claredat que unes altres, però totes dirigides que la gestió d'Oliana o fos competència del Govern de la Generalitat o el Govern de la Generalitat hi tingués alguna cosa a dir. De tota manera, cap d'aquestes iniciatives va concretar-se en un pronunciament explícit que reclamés la competència per al nostre Govern, o bé perquè ja considerem que ho fan bé els de la Confederació, o bé perquè considerem que nosaltres no ho podem fer millor, o bé per una mena de resignació cristiana, entenent les riuades com una mena de càstig de la naturalesa.

La meua pregunta, per tant –amb quatre mesos de retard–, és: què han fet, què ha fet el Govern davant d'aquesta situació? Quina és la presència de la Generalitat dins dels òrgans de la Confederació? Què fan? Què van fer durant les riuades i què pensen fer d'ara endavant?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller senyor Mas, també per espai de dos minuts.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè molt bé ha dit, la competència de la gestió de tota la conca de l'Ebre és de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, que és un organisme dependent de l'Administració central. M'ha sorprès una mica que, en aquest conjunt d'iniciatives que vostè relatava, no apreciés..., potser la darrera, potser en aquest cas perquè va ser presentada a iniciativa del nostre Grup Parlamentari, que es va votar, i es va votar per unanimitat, i que diu molt clarament i molt específicament que s'insta el Govern de Catalunya a negociar el traspàs de competències o la delegació de funcions, o una major participació, precisament, en els organismes dependents de la Conca Hidrogràfica de l'Ebre. I no m'equivoco gens. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a negociar amb el Govern central una major participació en la gestió i regulació dels rius de les conques no internes, a través del traspàs de competències, la delegació o qualsevol mecanisme de cooperació interinstitucional.» Per tant, és evident que el Parlament, a iniciativa del nostre Grup Parlamentari, es va pronunciar molt explícitament, i que el Govern té un mandat en aquest sentit, que començarà a complir i a intensificar a partir del nomenament dels nous responsables de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

El president

Per a un torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat. Per trenta-cinc segons.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Quant?

El president

Trenta-cinc.

El Sr. Tugues i Boliart

Ui! El Grup d'Esquerra Republicana, senyor conseller, el trobarà en qualsevol proposició o proposta que avanci en l'autogovern. Nosaltres en vam presentar una altra, de Proposició no de llei, molt més concreta, amb menys possibilitats, que demanava d'una manera explícita i conclouent el traspàs, i vostès, a aquella, van votar que no. Deixi-me-li dir i recordar-li la preocupació, encara avui, dels pagesos, amb la neu acumulada que hi ha encara a les muntanyes, que les riuades es puguin produir, i, per tant, els insto, els encoratjo que, aquest mandat del Parlament, el duguin a terme en un sentit que efectivament la Generalitat sigui l'única competent de la gestió d'Oliana.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. El senyor conseller té la paraula encara per un minut i vint-i-nou segons.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies. Vostè entendrà, senyor diputat, que malgrat que nosaltres ho reclamem i ho negociem amb molta intensitat, al final la voluntat d'entendre's ha de ser col·lectiva: no pot ser que n'hi hagi uns que només es vulguin entendre i uns altres que no ho vulguin fer d'aquesta manera. La veritat és que fins ara no hi ha hagut sort en aquest sentit, aquesta és la veritat; hi ha hagut bastant d'insensibilitat, i, a més a més, li he de dir que hi ha hagut una manca de transparència important en la política informativa de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre. Però, bé, en tot cas, això és història passada. Els responsables han estat els que han estat, ara no és el temps de jutjar-ho, i sí que és el temps –com vostè molt bé deia– d'intensificar les nostres actuacions per tal que en aquest futur això pugui ser una realitat.

Tot i així, he de dir que no és un tema fàcil, i això s'entendrà en la mesura que les responsabilitats afecten diferents territoris de l'Estat, governats, a més a més, de forma diferent, i per tant no és senzill que hi hagi un traspàs estricte de competències, encara que nosaltres ho intentarem, però sí que ha de ser relativament senzill que hi hagi una molt major política, una molt millor política informativa i una participació molt més intensa dels responsables de la política hidràulica del Govern de Catalunya en la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.

Jo celebro que vostès ens ajudin en aquest sentit.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la problemàtica policial de Badia (Vallès Occidental)**

Té la paraula, per a la pregunta número 10..., presentada pel diputat senyor Roc Fuentes, sobre la problemàtica policial a Ciutat Badia.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller... (*reclamant l'atenció del conseller de Governació*), senyor conseller, el municipi de Badia del Vallès, que fou creat el 21 de febrer del 94, malauradament pateix problemes de tot ordre molt importants, que foren ja anunciats pel nostre Grup Parlamentari en el moment de la seva creació, perquè pensem que no es van complir els requisits imprescindibles mínims per a donar-los solució de present i de futur.

Pel que fa referència a la policia, a Badia del Vallès no hi ha policia municipal –hi ha catorze vigilants motoritzats, però no hi ha policia municipal–, no hi ha Mossos d'Esquadra, no hi ha policia estatal, dita «nacional», i sí que hi ha una caserna de la Guàrdia Civil, de caràcter comarcal i amb funcions, especialment, de trànsit. És evident que els problemes que això comporta són extraordinàriament importants i és evident també, per nosaltres, que aquesta és una responsabilitat del

Govern de la Generalitat, i per això li demanem què pensa fer per resoldre'ls.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor conseller.

El president

Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller senyor Pomés, per un espai de dos minuts i mig.

El conseller de Governació (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Sí, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Amb el municipi de Badia, nosaltres hem tingut ja diverses reunions, entre altres perquè hi ha el tema, com vostè diu, de la policia municipal. El plantejament que ens feia el municipi de Badia, de forma reiterada, era que els setze vigilants motoritzats –no catorze, setze–, doncs, els setze vigilants motoritzats poguessin ser transformats en un cos de policia municipal. És obvi que el municipi de Badia pot demanar a la Generalitat, i nosaltres no tindríem cap inconvenient a autoritzar-ho, la creació d'un cos de policia local: el problema es dona en el moment que aquest municipi de Badia ens demana que siguin els mateixos vigilants municipals que després puguin accedir a aquestes places, i el problema és que, d'aquestes setze persones, n'hi ha catorze que no poden complir cap dels requisits que la Llei de policies locals exigeix perquè puguin passar a formar part de la policia local. En segon terme –en segon terme–, la creació d'una policia local a Badia, que pot ser una decisió del consistori, aquest consistori també ens demanava que fos finançada a càrrec dels Pressupostos de la Generalitat, la qual cosa crearia, sens dubte, un greuge discriminatori envers la resta de municipis que tenen policies locals.

En aquests moments, nosaltres els hem fet veure aquesta impossibilitat, d'una banda jurídica i de l'altra banda econòmica, i estem a l'espera d'una propera reunió amb ells per veure si es varia o no aquesta decisió. Mentrestant, és obvi que el municipi de Badia ha de tindre una seguretat, i mentre no es puguin desplegar els Mossos d'Esquadra allà, perquè això ha de ser per acord de Junta de Seguretat, doncs, el que es fa és demanar que hi hagi un reforçament de l'àmbit..., del cos de la Guàrdia Civil.

El president

Per replicar, té la paraula...

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, realment per mi resulta sorprenent que a Badia, és a dir, al Vallès Occidental, el que ens plantejem sigui el desplegament de la Guàrdia Civil i no el desplegament dels Mossos d'Esquadra i el replegament de la Guàrdia Civil, com sembla que hauria de ser lògic a partir dels acords que tenim.

Vostè ha parlat que es pot crear una situació de privilegi per a Badia, o de discriminació per a altres municipis: jo li vull recordar que la Llei de creació del municipi de Badia, en la seva disposició transitòria terce-

ra, estableix un tracte especial i una obligació específica per a la Generalitat de Catalunya de finançar els serveis de Badia durant el termini de deu anys. Per tant, no és una situació especial que ara plantejem: és una necessitat que té i és una obligació que està adquirida per llei respecte a aquest municipi, i no pas respecte a tots els municipis, que no han estat creats per llei, que no han estat creats per les mateixes condicions o amb les mateixes condicions que Badia, i que el que no podem acceptar és que per part de la Generalitat de Catalunya s'abduï de les seves responsabilitats –jo crec que també del seu dret– i es vagi a la solució, teòricament fàcil –que a la pràctica tampoc ho és, perquè no està reforçada la presència de la Guàrdia Civil–, es vagi a la solució que ara, en el Vallès Occidental, hàgim de passar a incrementar la presència de les forces de la Guàrdia Civil de l'Estat, en contra del que és, ni més ni menys, el model de policia i el projecte que tenim en principi acceptat i consensuat, que és el desplegament dels Mossos d'Esquadra i el replegament dels cossos i forces de seguretat de l'Estat.

També he de dir que es va aprovar en aquest Parlament...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies.

El president

Per a torn de rèplica, té la paraula el senyor conseller, per un espai de cinquanta-sis segons.

El conseller de Governació

Gràcies, senyor president. Té vostè raó que la Llei de creació del municipi de Badia estableix que la Generalitat haurà de finançar durant deu anys els serveis *essencials* de Badia; el cost de policia local no és un servei essencial. Primer punt. I no estava en aquell moment creat, i, per tant, no existia en el moment de la quantificació. Per tant, en els serveis essencials, sí, però no en el cos de policia, que no té la consideració d'essencial.

Respecte a la segona qüestió, escolti..., què més voldria jo que disposar de suficients mossos d'esquadra per poder fer el desplegament a tot Catalunya de manera simultània? És evident que això s'ha d'anar fent gradualment, i en cap cas jo crec que això sigui una contradicció, sinó que és obvi que, mentre els Mossos no puguin estar desplegats a tot el territori, els cossos de seguretat de l'Estat han de continuar mantenint les seves funcions.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Anem a la pregunta...

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor president, demano la paraula per trenta segons, per una contradicció, no a aquest diputat, sinó a la Llei, per part del senyor conseller.

La llei diu «els serveis no obligatoris» –disposició transitòria tercera de la Llei del 21 de febrer del 94.

El conseller de Governació

Perdó, sí...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Governació

...són no obligatoris no essencials.

El president

...té la paraula per trenta segons.

El conseller de Governació

No, té raó, és a dir, són serveis no obligatoris existents, i la policia local no és un servei obligatori. Però no tenien policia local.

Pregunta al Consell Executiu sobre els motius pels quals la reunió del Comitè d'Enllaç entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya s'ha fet al Palau de la Generalitat

El president

Anem a la pregunta número 11: els motius pels quals la reunió del Comitè d'Enllaç entre Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya s'ha fet al Palau de la Generalitat, presentada per la senyora Imma Mayol. Per un temps de dos minuts i mig.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, la meva pregunta seria, concretament, per quin motiu la reunió del Comitè d'Enllaç entre els partits de Convergència Democràtica de Catalunya i Unió Democràtica de Catalunya del dia 25 de març d'enguany es va fer al Palau de la Generalitat. Aquesta pregunta té una motivació de fons, i la pregunta és: existeix diferenciació clara entre els espais quan vostès aborden qüestions dels partits de la coalició o quan aborden qüestions del Govern?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Per cap motiu. No es va fer per cap motiu, perquè no es va fer en el Palau de la Generalitat, sinó que es va fer a la Casa dels Canonges. (*Remor de veus.*)

El president

Per replicar, té la paraula la senyora diputada, per dos minuts vint-i-un segons.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Jo els aconsellaria, a Convergència Democràtica i a Unió, que millorin la seva política informativa, llavors, perquè, curiosament, el mateix dia vostès digueren que no hi havia Comitè d'Enllaç, i quan els mitjans de comunicació els van enxampar hi havia Comitè d'Enllaç. Tots els mitjans de comunicació aquest dia van dir que s'havien reunit al Palau de la Generalitat, i ara vostè em diu que es van reunir a la Casa dels Canonges. Millorin la política informativa, en primer lloc. En segon lloc, la Casa dels Canonges no deixa de ser un espai de la Generalitat. Que jo sàpiga, en la guia telefònica no ve que sigui la seu de Convergència ni la seu d'Unió, a no ser que hagin canviat vostès la seva seu del partit polític.

Per altra banda, jo els voldria dir, quan faig aquesta pregunta, que això és una anècdota, en definitiva, però és una anècdota que expressa un problema de fons, un problema que hem debatut en aquest Parlament en altres ocasions, i és que vostès no tenen una separació clara entre el que són interessos del seu partit i interessos del Govern. Jo els demanaria, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, que facin aquest esforç de clarificació, perquè això no només els beneficiarà a vostès, sinó a tota la gent que ens dediquem a la política.

Moltes gràcies.

El president

Per contestar la rèplica, té la paraula el conseller senyor Trias. Té dos minuts quaranta-dos segons.

El conseller de la Presidència

Sí, jo crec que realment és vostè la que té una confusió greu, no? És a dir, la Casa dels Canonges és la residència oficial del president de la Generalitat, en la qual rep a qui li sembla, i té tot el dret de rebre la gent, i rebre la gent del partit i qui li sembli, o visites privades, no? Per tant, jo crec que vostè sí que té una confusió de quins són els espais del Palau de la Generalitat i quins són els espais de la Casa dels Canonges, que és on es fan aquestes reunions, que són reunions privades.

Preguntes acumulades relatives a les anàlisis serològiques efectuades amb el test IMX –HIV1-HIV2– del laboratori Abbot

El president

Passem a la pregunta número 12, sobre les actuacions dutes a terme per a assegurar la repetició de les anàlisis serològiques efectuades amb el test IMX –HIV1-HIV2– del laboratori Abbot, presentada per la diputada senyora Marina Geli. Té la paraula per espai de dos minuts i mig.

La Sra. Geli i Fàbrega

Senyor president, si em permet acumular les preguntes que figuren amb el número 12 i la propera, perquè es refereixen al mateix tema...

El president

D'acord. Pot acumular, i acumula temps.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, abans de formular aquestes preguntes, aclarir que en el moment que varen ser formulades, que va ser a inicis d'abril d'enguany, responien a la necessitat –urgent, al nostre entendre– que aquest plenari també hauria de servir per a generar informacions a la població general per disminuir certa alarma social que algunes notícies als mitjans de comunicació poden crear.

Les preguntes, evidentment, fan referència, tal com ha enunciat el senyor president, a quina era la problemàtica que s'ha generat a Catalunya respecte a la utilització d'un reactiu, que és l'IMX, per determinar els anticossos dels virus de la sida HIV1 i HIV2, del laboratori Abbot, que va haver de ser retirat..., que el Ministeri de Sanitat i Consum de l'Estat espanyol va retirar el 4 d'abril. No hem retirat les preguntes perquè creiem que continua sent necessària aquesta informació en aquest plenari.

Les preguntes concretes eren, per tant, quin era el nombre concret de determinacions serològiques fetes a Catalunya entre el 25 de novembre del 95 i el 4 d'abril del 96 amb aquest reactiu del laboratori Abbot, que va produir un número, tot i molt petit, de falsos negatius arreu del món.

El president

Per contestar les dues preguntes, té la paraula el conseller de Sanitat, senyor Rius, per espai de cinc minuts.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Senyor president, senyores i senyors diputats, a Catalunya, des de l'autorització per part del Ministeri de Sanitat i Consum d'aquest reactiu, el 24 de novembre de 1995, fins a la suspensió de la seva comercialització, el propassat 2 d'abril de 1996, es varen realitzar un

total de 2.505 determinacions, de les quals 2.066 corresponen a determinacions serològiques, 210 són determinacions lligades a trasplantaments i 229 corresponen a donacions de sang.

El dia 2 d'abril, l'àrea sanitària del Servei Català de la Salut va contactar amb tots els centres que havien adquirit aquest reactiu per tal que avisessin totes les persones que s'havien realitzat la prova amb el reactiu de referència, com a única prova diagnòstica, per tal de repetir-la amb una tècnica alternativa. Del total de 2.505 determinacions, 1.856 s'han repetit amb resultat negatiu, 648 –i, per tant, 648 persones– han sigut contactades pels centres sanitaris per tal que es repetixin la prova i una persona ha mort per causes alienes a la sida –i, per tant, evidentment no s'ha pogut repetir la prova. O sigui que en aquest moment tindríem pendents, i que no tenim els resultats en aquests moments, 648 persones; de totes les altres determinacions, els resultats han estat negatius.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per a torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Geli i Fàbrega

Moltes gràcies, honorable conseller, per aquesta informació. Crida l'atenció que encara restin per repetir aquestes sis-centes proves. Com tothom sap, la determinació serològica és una prova absolutament de ràpida execució, i ens estranya que en aquest moment, doncs, no s'hagin ja repetit, o en tot cas és que potser les persones s'hi han negat. Ho desconeixem, i agrairíem que ens concretés més aquesta informació.

I ja no utilitzarem el torn, si és que ens quedava una altra vegada per a la contrarèplica. En tot cas, insistir que considerem que hauríem agraït a l'honorable conseller que en torn de compareixença demanada pel seu propi Departament de Sanitat hagués informat en aquesta cambra després que va passar aquest fet el propassat abril, a principis d'abril, donat que en realitat moltes organitzacions no governamentals van haver també de respondre, perquè a més a més es va donar en una època de vacances de Setmana Santa i va ser més difícil contestar o donar respostes fidedignes.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la rèplica, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Sanitat i Seguretat i Social

Sí, precisament, aquesta informació, la va donar el Ministeri el Dijous Sant, que era festa a Madrid, que aquí no ho era, i per això va ser impossible contactar amb el Ministeri. Per tant, hi va haver..., la notícia va sortir la Setmana Santa, si bé de fet se sabia el dia abans, que era un dia laborable.

D'aquestes 648 persones, s'ha contactat..., jo en aquest moment no tinc el resultat... Dos, per exemple, ma-

lalts..., o ciutadans, perdó, amb els quals s'havia contactat no s'han volgut repetir la prova. I, per tant, en tot cas, el que no tinc és els resultats, que ja els comunicaré. El que sí que vull dir és que des dels primers dies vàrem, fins i tot, contactar amb els mitjans de comunicació per tal de tranquil·litzar la població i, precisament, comunicar que tots els centres sanitaris es posarien en contacte amb els ciutadans que s'havien fet aquest tipus de determinació perquè es posessin en contacte amb el centre.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

La pregunta número 14, la pregunta número 15, la pregunta número 16, la pregunta número 17 i la pregunta número 18, en ús de les seves facultats, han estat posposades pel Govern. (*La Sra. Figueras i Siñol demana la paraula.*) Senyora Carme Figueras, em demana la paraula?

La Sra. Figueras i Siñol

Permeti'm, senyor president. Li voldria demanar, en nom del meu Grup –perquè són moltes les preguntes posposades en aquest Ple–, si fóra possible, almenys, que els diputats preguntants ho poguéssim saber amb més antelació, i no en el moment de formular la pregunta, encara que només sigui per cortesia parlamentària.

Moltes gràcies.

El president

Jo transmetré aquesta petició, que la rep, per altra banda, el Govern directament, a aquest, perquè em sembla que és raonable. De tota manera, li vull fer constar que el gruix de les posposades que s'han produït..., s'ha produït fa minuts.

— Pregunta al Consell Executiu sobre coordinació entre la policia autonòmica i la Guàrdia Civil a la comarca d'Osona

La pregunta número 19, sobre la coordinació entre la policia autonòmica i la Guàrdia Civil a la comarca d'Osona. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. El que li demanaria, senyor conseller, és, més o menys, el següent: quin és, al seu entendre, el nivell de coordinació i col·laboració a què s'ha arribat a la comarca d'Osona entre la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i, en concret, la Guàrdia Civil.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el senyor conseller de Governació per contestar-la-hi.

El conseller de Governació

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan es va fer el desplegament a la comarca d'Osona es van establir dos nivells de coordinació. El primer nivell implicava el comandament superior dels Mossos d'Esquadra i el segon cap de la 412 Comandància de la Guàrdia Civil de Manresa, i tenia per finalitat coordinar els dos cossos a nivell d'organismes centrals. Un segon nivell implicava el sotsinspector cap de la Comissaria de Mossos d'Esquadra a Vic i el capità de la Guàrdia Civil de la línia de Vic.

Els primers mesos és cert que hi van haver alguns fets puntuals que van crear una certa descoordinació, però últimament jo diria que el nivell de coordinació i d'intercanvi d'informació és relativament satisfactori.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Morera i Tanyà

Moltes gràcies, senyor president. El fet de presentar aquesta pregunta respon a dues qüestions en concret, senyor conseller. Una, la informació que va aparèixer al diari *Avui*, que dedicava tota una pàgina al gran nivell de coordinació que segons la seva Conselleria existia entre els Mossos d'Esquadra i les forces i cossos de seguretat de l'Estat, la Policia Nacional i la Guàrdia Civil. I això xocava amb l'altre apartat que li volia comentar, que és que, per les informacions de què disposa aquest diputat i, en concret, de l'actuació d'una caserna en concret de la Guàrdia Civil, que és la de Manlleu..., no coincidien gens ni mica. Li faré avinent, com ho vaig fer avinent al seu dia –perquè ja han transcorregut quatre o cinc mesos des que es va presentar aquesta pregunta–, que aquest diputat va poder tenir accés a tres o quatre casos en concret, en els quals es demostrava, d'una forma absolutament fefaent, que la Guàrdia Civil de Manlleu no actuava d'acord amb els principis de coordinació i col·laboració que havien estat establerts en el conveni o en els acords per al desplegament dels Mossos d'Esquadra.

En concret, aquest diputat va tenir accés a dos casos concrets, en els quals, en un es va «renyar», en concret –i dic la paraula perquè em sembla que és la que pertoca–, uns ciutadans per no posar la denúncia corresponent al quarter de la Guàrdia Civil de Manlleu i, en canvi, es va fer en la caserna, el quarter dels Mossos d'Esquadra, i l'altre és un cas que es va produir en la carretera nacional 152 un dissabte a la nit, en el qual un guàrdia civil de la caserna de Manlleu va exigir a les persones afectades per un accident que hi va haver i uns posteriors fets que es van produir després, els va exigir que la denúncia que es presentés es fes, precisament, a la caserna de la Guàrdia Civil de Manlleu.

Trec a colofó aquests dos casos perquè això demostra, senyor conseller, que les informacions de què em sembla que disposa la seva Conselleria no s'adeqüen al cent per cent amb la realitat del que està passant a Osona, i jo ja li he comentat que, pel temps que fa que es va presentar aquesta pregunta, jo vaig posar-ho en coneixement dels responsables del Cos de Mossos d'Esquadra.

dra a Osona, i el que m'agradaria saber és si la seva Conselleria disposa d'aquesta actuació molt particular de la Guàrdia Civil, primera, i segona, si pensa fer alguna cosa en concret, presentar alguna queixa a la junta de seguretat que correspongui.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, té la paraula per contestar el torn de rèplica.

El conseller de Governació

Sí, gràcies. Respecte a aquest incident de la nacional 152 que em diu vostè, suposo que es deu referir a un incident que hi va haver el mes d'abril del 1995, és a dir, parlem de fa ja gairebé un any. És a dir, hi han dos incidents, concretament en qüestions de trànsit, que sí que és cert, i que jo abans li ho he reconegut, però jo m'haig de basar una mica, no en fets puntuals, sinó en fets globals, i diria que, sobre la globalitat de la situació a Osona, aquesta situació de globalitat, en conjunt, és satisfactòria. Els primers mesos hi havien situacions d'una certa descoordinació, es continuaven presentant denúncies a les casernes de la Guàrdia Civil; gradualment això s'ha anat reduint, i en aquests moments jo diria que..., no negaré que hi pugui haver algun cas aïllat, però en tot cas és així.

A partir de l'entrada en vigor, en funcionament, de la seu a Girona de l'oficina de coordinació informàtica entre Guàrdia Civil, cos nacional de policia i Mossos d'Esquadra, tot el que fa a efectes d'informació, intercanvis d'informació, recerques de vehicles, etcètera, crec que està assumint un nivell, si no òptim, sí bastant acceptable, com deia abans. Jo no nego que aquestes coses sempre es poden millorar i són susceptibles de millora, i aquesta és la voluntat del Departament i d'aquest conseller que li parla.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Preguntes acumulades relatives a la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona

Passem a la pregunta número 20; la següent pregunta és sobre les accions a emprendre per la Direcció General de Transports davant de la Renfe i el MOPTMA pel que fa a la conservació de la línia fèrria Lleida - Manresa - Barcelona. Té la paraula, per formular aquesta pregunta, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Li proposo ajuntar la pregunta 20 amb la 21, la 22, la 26 i la 27, que tracten del mateix, i li estalviaré molt de temps.

El president

Quantes preguntes?

El Sr. Tugues i Boliart

Cinc.

El president

Cinc preguntes són..., fins a deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

I en perdono més de la meitat, senyor president. Vejam, la pregunta fa referència a l'estat de conservació de la línia de tren Lleida - Manresa - Barcelona. Aquesta línia fa molts anys que no rep cap mena d'inversió. Sense pretensions de ser exhaustiu, per exemple, fa tres anys que no hi passa el tren herbicida, i això fa que en ocasions en alguns trams el tren s'ha d'obrir pas a través d'autèntics canyars –i li estalvio el que li passa al viatger que treu el cap per la finestra en aquests trams–; no hi ha cap mena de conservació de materials, els rails estan separats, les travesses estan podrides, els materials de subjecció ho fan tot menys subjectar, i això fa que en determinats trams la velocitat màxima del tren no superi els 50 quilòmetres per hora, quan fa uns anys el tren anava, per aquests mateixos trams, a una velocitat de 90 quilòmetres/hora. Això fa que els viatges es facin llargs, es facin pesats..., com que es fan llargs i es fan pesats, hi ha la tendència cada vegada més sovintejada que els viatgers no usin aquesta línia de tren, i tot plegat compromet d'una manera molt seriosa la supervivència d'aquesta línia i la utilitat per connectar d'una manera adequada les comarques de l'interior del Principat entre elles, i entre elles i Barcelona.

Val a dir que tots els municipis afectats per aquesta línia, a més a més dels consells comarcals també afectats, estan treballant, intentant impulsar acords per tal de conservar i millorar la línia. I la pregunta concreta és: què pensa fer respecte a això el Govern de la Generalitat?

El president

Té la paraula, per contestar, el conseller senyor Mas.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, nosaltres hem de fer allò que podem fer en un cas així, perquè és evident que acumular cinc o sis preguntes, com vostè ha fet, encara que amb un cert estalvi de temps, en una funció que res té a veure –res té a veure– amb les competències del Govern de la Generalitat, doncs, bé, sembla una mica fort. Jo em pregunto si no valdria la pena que –fins i tot a través de la representació d'Esquerra Republicana en el Congrés dels Diputats, que és on es poden demanar responsabilitats a l'Administració competent per a això–..., si realment es pot intensificar la tasca allà en aquest mateix sentit, perquè és allà on els responsables d'aquesta gestió i d'aquesta funció han de contestar i s'han de comprometre.

Li accepto plenament les preguntes, entre altres coses perquè té dret a fer-les, i, a més a més, és important també que des del mateix Govern de la Generalitat i dels grups parlamentaris hi hagi també una insistència en aquest sentit davant de l'Administració central. És el que nosaltres hem fet tradicionalment. Fa bastant de temps que s'està insistint davant de la presidència, fins i tot, de Renfe, i davant del Ministeri, perquè es millori aquesta línia. Tanta és la sensibilitat en aquest sentit que en un precedent que vostè deu conèixer molt bé, que és el tren entre Lleida i la Pobla de Segur, avui no existiria aquesta línia si entre la Diputació de Lleida i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat no s'hagués tingut la sensibilitat suficient per a subvencionar-la, perquè d'altra manera s'hauria tancat. Aquest va ser l'advertiment al seu moment.

També vull avançar una cosa: nosaltres no podem seguir gastant recursos dels pressupostos públics de Catalunya per a allò que no és estrictament la nostra funció i la nostra competència. A partir d'aquí, jo li diré una cosa que hem fet i que crec que ha servit bastant, i a més a més ho hem fet molt d'acord amb els representants locals i comarcals del territori, que ha estat fer una sèrie de gestions al més alt nivell dintre de la companyia pública Renfe precisament perquè aquesta línia, concretament entre Cervera i Manresa, no es tanqués, perquè hi havia temptacions més que certes d'arribar al tancament.

Certament, no tenim la garantia, avui per avui, que això no es vulgui fer en el futur, no la tenim, perquè l'aturada que es va aconseguir en el no-tancament va ser una aturada temporal. I, evidentment, nosaltres seguirem treballant com hem fet fins ara, i en aquest sentit també espero la seva col·laboració, perquè hi hagi una millora en les condicions d'aquesta línia, que certament està infradotada des de molts punts de vista, i deixi'm acabar només amb un aclariment final. Simplement li pregaria que no parléssim de la línia en el seu conjunt; no la fem arribar fins a Barcelona, perquè entre Manresa i Terrassa, i sobretot entre Terrassa i Barcelona, hi ha hagut millores molt importants, des del punt de vista de les estacions, des del punt de vista de les instal·lacions elèctriques, des del punt de vista del traçat i des del punt de vista del desdoblament de la via, i això no s'ha de menysprear, allà precisament on hi ha una intensitat de trànsit més important. Això s'ha fet, ho ha fet el Ministeri d'Obres Públiques, i crec que això s'ha de reconèixer perquè ha estat, evidentment, una millora molt substancial en el servei –ho torno a repetir–, malauradament i desgraciadament, només fins a Terrassa i una mica més fins a Manresa, i no com hauria d'haver estat, entre Manresa i Lleida.

El president

Per al torn de rèplica, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, li agraeixo el to de la seva resposta, de mitja resposta cap al final, aquest to constructiu, de voluntat de superar, de parlar, d'insistir, de fer gestions, per tal que aquest problema –que és un problema real, que és un problema

sentit, que afecta molts usuaris, que afecta moltes poblacions de l'interior del país, que afecta alguns consells comarcals– sigui superat. Però aquests usuaris, aquests ajuntaments, aquests consells comarcals, segurament esperarien un altre to en el que ha sigut la primera part de la seva resposta; en aquesta manera de tirar pilotes fora, de dir: «Escolti, vostè, aquí esmerça cinc preguntes per a una qüestió que en última instància és competència de Madrid.» Miri, hi esmerço cinc preguntes perquè és una qüestió important, i perquè a Ponent és una qüestió important, i perquè jo, fa uns quants dies, vaig tenir l'oportunitat d'acompanyar un grup d'escolars d'una escola de Balaguer, justament, a fer una visita pel Parlament, i els van asseure en una sala i els van passar un vídeo, i en aquest vídeo l'última frase deia: «Res del que passa a Catalunya és aliè al Parlament de Catalunya.» Doncs, miri, la línia Lleida - Manresa - Barcelona és Catalunya, afecta Catalunya i, per tant, no ha de ser aliena al Parlament de Catalunya. Perquè jo no he exagerat absolutament gens quan he comentat algunes coses de l'estat d'aquest via. És una via absolutament impresentable, perquè acabaven dient que era una mena de tren *txu-txu*, una via de fireta, i a vegades recordi, senyor conseller, que des de fora d'aquest Parlament es fan acusacions del que es tracta en aquesta cambra, de ser un parlament de fireta. Doncs, no podem tenir ni parlaments de fireta ni vies de fireta, i, per tant, preocupem-nos dels problemes reals d'aquest país: no tindrem vies de fireta i serà un Parlament, realment, d'un país normal.

Gràcies, senyor conseller; gràcies, senyor president.

El president

Senyor conseller, per a torn de resposta a la rèplica, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Bé, lamento no coincidir amb vostè, senyor diputat. La seva apreciació sobre el que és el Parlament de Catalunya –afortunadament, li diria– no coincideix amb la nostra, afortunadament. Evidentment, el Parlament de Catalunya ha demostrat en moltes ocasions, reiteradament i sobrerament, no ser precisament un Parlament de fireta, encara que vostè l'hagi jutjat d'aquesta manera.

Dit això, vostè reclama que ens n'ocupem. Per què? Perquè passa a Catalunya, i perquè tot el que passa a Catalunya és funció d'aquest Parlament, i també del Govern, en última extensió. I ho diu amb un cert to..., com si això no hagués estat així. I això no és veritat. Jo el que li he volgut dir en la primera part de la intervenció és que aquesta afirmació, més o menys velada, que aquí d'això no se n'ocupa ningú no és certa; el que passa és que qui se n'ocupa, que hem estat nosaltres –i li he explicat algunes de les gestions i alguns dels recursos que esmercem en altres línies, concretament a les comarques de Lleida–, passa que no tenim la responsabilitat directa, ni els instruments, ni els mecanismes per a actuar. La nostra funció i la nostra ocupació, en aquest cas, pot ser de pressionar i de fer entendre, a aquells que ho han d'entendre, que realment han de complir millor amb les seves funcions.

Simplement, m'he atrevit a dir –i li he reconegut que, evidentment, en el Parlament de Catalunya val la pena fer aquest tipus d'intervencions–, simplement m'he atrevit a recomanar que, al mateix temps que la seva formació política fa aquestes recomanacions aquí, que trobem lògiques, racionals i raonables, potser valdria la pena que també es fessin allà, on hi ha representació parlamentària i on aquestes funcions tenen noms i cognoms de responsables directes. Simplement això; perquè això potser –potser– donaria una mica més de força i una mica més de convicció a la seva reclamació.

El president

Moltes gràcies.

Les preguntes 24 i 25 han sigut posposades pel Govern. Les preguntes 28, 29 i 30 han sigut posposades, de comú acord entre el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Govern, per ser absent el diputat que havia de formular la pregunta. No és així?

El Sr. Carod-Rovira

Podríem dir que és una interpretació una mica lliure en el marc democràtic en què ens trobem, senyor president, perquè, és clar, vist el ritme que han seguit avui les preguntes i respostes dels diputats, el diputat en qüestió es troba absent del Parlament perquè participa en una delegació, precisament, d'aquest Parlament, i, per tant, podríem adoptar la fórmula de posposició, per dir-ho així, i no pas de retirada de la pregunta, perquè el ritme de preguntes formulades avui ha estat, com a mínim, una mica insòlit.

El president

En definitiva, les hem de considerar posposades?

El Sr. Carod-Rovira

Posposades, senyor president, que no retirades.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, senyor president...

El president

Sí...

El Sr. Riera i Gassiot

...vostè ha parlat de les preguntes 24 i 25. No ha dit res de la 23; suposo que també...

El president

Està posposada; aquesta, a petició del Govern.

Hem acabat el període de preguntes, i entrarem en el següent punt de l'ordre del dia, que són mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat

La primera Moció..., el punt setè de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament de l'Estatut i la definició del model d'Estat en el marc de les converses amb forces polítiques de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula, per presentar la Moció, el diputat senyor Higiní Clotas, per un temps de deu minuts.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller. En realitat esmerçaré molt poc temps, no els deu minuts que m'atorga el Reglament, per presentar brevíssimament la Moció subsegüent a la interpellació, formulada en el darrer Ple, en relació amb les conseqüències per al desenvolupament de l'autogovern de Catalunya dels acords subscrits entre dues forces polítiques –Convergència i Unió i el Partit Popular– arran de la investidura i la governabilitat en l'Estat. I ho faré molt breument tot i anticipant, diguem-ne, amb enorme satisfacció, l'insòlit d'una situació, d'un cas –que no per insòlit hem de deixar de celebrar i que jo celebro enormement– que es produeix, jo diria, la primera vegada, des de l'any 80 que ocupo escó en aquest Parlament: que, en el moment de presentar a la consideració i aprovació en aquesta cambra una moció subsegüent a una interpellació, es pugui afirmar que el Govern de la Generalitat, sensible a les raons que varem expressar per formular aquesta interpellació i presentació de moció, ja ha complert amb allò que la Moció que avui es tracta d'aprovar sollicita. Per tant, és francament insòlit; dic que no per insòlit deixo de celebrar aquesta celeritat del Govern i, en aquest cas, del conseller que va respondre la interpellació i amb el qual varem tenir converses per presentar la Moció subsegüent a aquella interpellació.

De fet, del que es tractava –vostès ho recordaran– era que, davant d'unes converses, legítimes, entre dos partits polítics, però que afectaven el marc estatutari, el marc constitucional, el marc de desenvolupament de l'Estatut i el marc, si es vol, del mateix model d'Estat, s'actués amb tota agilitat i sensibilitat per tal d'incorporar el debat i, si fos possible, el consens i l'acord de totes les forces polítiques de Catalunya en aquest procés de desenvolupament estatutari. I des d'aquest punt de vista varem sol·licitar dos punts, en els qual, al primer, demanàvem que s'obris, en el si del Parlament de Catalunya, un debat i es sol·licités l'esforç i la participació de totes les forces polítiques en aquest debat per veure com afectaven i amb quina profunditat afectaven en el desenvolupament del nostre autogovern els acords subscrits, i en particular l'acord del finançament autonòmic i l'acord o el procés de transferència de competències per tal d'exhaurir el nostre sostre estatutari; i un segon punt que era vincular els organismes dels quals ja gaudeix la Generalitat de Catalunya, com són la Comissió Mixta de Valoracions i la Comissió Mixta de

Transferències, per tal que a través d'aquests dos organismes es fes també debat i es cerquessin acords en relació amb el desplegament de tot el paquet que els correspon, tant el paquet de la transferència de competències com el del model a aplicar per al finançament autonòmic.

Bé, haig de dir que la convocatòria d'aquestes dues comissions es va celebrar, la de la Comissió de Valoracions el dilluns a la tarda, la Comissió Mixta –la part catalana, òbviament– de Transferències el dimarts a la tarda, i que, com tots vostès saben, demà es celebra amb el president de la Generalitat el debat, en el si del Parlament, entorn, justament, de les conseqüències i com afecten aquests acords el desenvolupament de l'autogovern.

Per tant, jo sotmeto a la seva consideració, sotmeto –sé que hi ha alguna esmena, però no vull pronunciar-me pas abans que el Grup que interposa aquesta esmena ho formuli– a tots els grups d'aquesta cambra l'aprovació d'aquesta Moció. I celebro –ho repeteixo– que s'hagi actuat amb aquesta celeritat, que demostra sensibilitat per la urgència d'aquests temes, d'aquests problemes, i sensibilitat per actuar amb l'agilitat que sempre hauríem de tenir, sensibles –i perdonin la redundància– al fet que els problemes que afecten la nostra societat es traslladin aquí, es puguin debatre aquí, amb la màxima agilitat. Això, en realitat, seria, tots plegats, el Govern en primer lloc, complir amb la seva obligació. Per tant, celebraria que aquest acte d'avui creés un precedent positiu en l'agilitat amb què el Parlament afronta els debats i els problemes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha intervenció per part d'algun dels consellers? (*Pausa. Remor de veus.*) Pel Grup esmenant, el diputat senyor Huguet, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. El Grup d'Esquerra Republicana, davant d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació del Grup Socialista sobre el debat en relació amb el tema de l'autonomia, de l'autogovern, ha presentat una esmena en la línia de fer acostar..., de coincidir aquesta Moció amb una que ja va aprovar el Ple d'aquest Parlament del dia 13 de març, a instàncies, inicialment, del Grup d'Esquerra Republicana, Moció que, de fet, al costat de reclamar una acceleració del traspàs de competències de l'Estatut i marcar-ne unes prioritats, bàsicament de tipus socioeconòmic, marcava també la necessitat d'iniciar, d'encetar la via del 150.2 de la Constitució, de delegació de competències i, si s'esqueia, l'estudi de la reforma i millora de l'actual Estatut.

Considerant que el contingut de l'actual Moció, de fet, es produïa en aquest context de debat sobre l'autogovern que es produeix en l'actual conjuntura, ens semblava que era disminuir l'abast de l'anterior Moció deixar-la tal com estava. I per això vam presentar una esmena, amb la qual afegíem en l'apartat primer que el

desplegament de les competències en el marc de l'Estatut i la Constitució era «amb l'objectiu, també, d'estudiar nous àmbits competencials no previstos per l'Estatut per la via de l'article 150.2 de la Constitució, d'acord amb les facultats reconegudes per l'article 28.3 de l'Estatut d'autonomia, i d'estudiar també aquells aspectes en què s'ha fet evident la insuficiència de l'abast competencial del marc estatutari actual per procedir, si s'escau, a millorar-los i reformar-los.» De fet, doncs, aquest afegit era per fer coincidir, per homogeneïtzar aquesta Moció amb la que anteriorment s'havia produït en aquesta cambra en un debat similar.

De fet, parlant abans amb el ponent del Grup Socialista, hem proposat la possibilitat de fer una esmena transaccional, i en aquest cas nosaltres votaríem afirmativament i, per tant, retirariem l'esmena que ara surto a defensar.

De fet, ens trobem amb una moció que queda emmarcada, doncs, com deia abans, en aquest debat per l'autogovern, i estem reiterant, amb una moció que vindrà després..., una certa reiteració de mocions en la mateixa direcció. Entenem que potser en alguns casos de forma sobrerera..., no caldria segurament anar repetint cada ple o cada dos plens la mateixa, diguem-ne, cantarella en relació amb el tema aquest, sobretot quan a vegades, en l'exterior d'aquesta cambra, homòlegs dels partits que aquí es mouen en relació amb aquestes mocions favorables a l'autogovern no adequen, precisament, l'actuació política amb la que s'expressa en aquesta cambra. Ens trobem, en aquests moments que s'ha tancat aquest pacte a Madrid –pacte, una mica, de misèries–, que personalitats homòlogues dels grups que presenten mocions a favor de l'autogovern aquí estan blasmant aquest acord per ser excessivament favorable als catalans i, per tant, doncs, traient un cop més el papu de la solidaritat o de la desvertebració de l'Estat. Per tant, hi ha una certa incoherència entre la preocupació notable i, per tant, doncs, benvinguda dels grups parlamentaris sobre el tema de l'autogovern aquí i el tarannà i l'actuació d'homòlegs seus a l'exterior d'aquesta cambra.

Bé, però sigui el que sigui, nosaltres, si s'acceptés una esmena transaccional, que diria el següent, acabaria el punt 1 afegint que «aquesta millora en el marc competencial, en el marc de l'Estatut i la Constitució, es faria en la línia que indica la Moció 2/V, aprovada pel Parlament de Catalunya, sobre la transferència de competències de l'Estat a la Generalitat i l'augment del nivell d'autogovern», en el cas que el Grup Socialista acceptés aquesta matisació a la seva Moció, el Grup d'Esquerra Republicana hi votaria favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir, per fixar la seva posició els grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, pel Grup d'Iniciativa - Els Verds.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres donarem suport als dos punts de la

Moció que ha presentat el Grup Socialista, subsegüent a la interpellació que va formular en aquest Parlament, que pensem que ni és sobrera, ni és contradictòria, ni és reiterativa d'altres mocions que s'han debatut i d'altres mocions que aquesta mateixa tarda es debateran. Perquè hi ha diferents àmbits en els quals ens hem de moure, forçosament; i aquesta Moció jo entenc que el que planteja, el que plantejava amb caràcter d'urgència, és la necessitat de fer un debat sobre l'actual situació en relació amb l'autogovern i sobre aquelles possibilitats d'acord màxim possible en el Parlament per impulsar-lo, tant des del punt de vista competencial com des del punt de vista de finançament, i donar compliment a les previsions de l'Estatut i de la Constitució.

Aquest debat jo entenc que no s'esgota amb el debat que tindrem el dia de demà; però és evident que el dia de demà pot ser una fita, i nosaltres celebrem –i em sembla que és bo, això, de reconèixer-ho– que, efectivament, es pugui celebrar amb aquesta celeritat aquest debat. Però entenem que aquesta voluntat que expressa la Moció del debat, de l'acord, del consens, de la formulació de les grans línies per a aprofundir en l'autogovern no s'esgota –hi insisteixo– amb el debat de demà i que caldrà continuar-ho. I tampoc és contradictori –i després, en el seu moment, naturalment, m'hi referiré– amb altres mocions que pretenen impulsar, en qüestions concretes, més detallades, que poden ser assumides per tothom, el Govern de Catalunya, a fi i efecte d'avançar en aquesta línia d'impulsar l'autogovern i de millorar el nostre finançament. Per tant, en absolut nosaltres pensem que això sigui ni sobrer ni reiteratiu. En tot cas, el que crec és que poden ser, perfectament, mocions perfectament complementàries.

Pel que fa referència al segon punt de la Moció, és evident que el Govern té l'obligació de reunir la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos i la de Valoracions, i és cert que ja ho ha fet, però jo crec que és bo que s'expressi en una moció, que s'expressi en una moció per ara i també per al futur; que el Parlament expressi aquesta preocupació, aquesta necessitat que continuem també en aquestes instàncies treballant conjuntament, treballant totes les forces polítiques, tenint coneixement del que s'està negociant, tenint coneixement d'aquelles coses en què, hi insisteixo, hem d'avançar en la línia d'aprofundir en l'autogovern.

Per tant, malgrat que això sigui una obligació del Govern, malgrat que alguna d'aquestes reunions ja s'ha celebrat, complint –com deia molt bé el senyor Clotas– ni més ni menys que les seves obligacions i tots plegats les nostres, crec que no és dolent que aquestes obligacions ens les recordem, que les votem, que les aprovem i que avancem tots plegats en l'aprofundiment de l'autogovern i del finançament de Catalunya.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per intervenir, el diputat del Grup Popular senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Sí, gràcies, senyor president, des de l'escó mateix, per anunciar el vot favorable del Grup Popular, perquè ens sembla molt raonable l'obertura d'aquest debat en el si del Parlament de Catalunya pel que respecta a arribar a un acord en profunditat sobre el model de desenvolupament del model d'estat i de finançament de les comunitats autònomes i perquè ens sembla que el nostre Partit ja ha mostrat palesament la seva sensibilitat sobre aquests temes i la necessitat d'arribar efectivament al sostre competencial previst tant a l'Estatut d'autonomia de Catalunya com a la mateixa Constitució espanyola. D'altra banda, també ens sembla raonable reunir la part catalana de la Comissió Mixta de Traspassos. I per això votarem favorablement aquesta Moció.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, certament, com deia el ponent socialista, el senyor Higin Clotas, aquesta és una moció que abans de ser aprovada ja està pràcticament complerta, no? I a nosaltres no ens ha d'estranyar això perquè, contràriament al que alguns diuen o pensen que el Govern no governa, creiem que aquesta és una bona prova que el Govern de la Generalitat té una acció realment decidida en tots els fronts.

Aquesta és una moció –com s'ha dit aquí i es recordava fa un moment– important; aquesta és una moció que va ser debatuda en l'anterior Ple i que nosaltres hi donem molta importància i que, precisament, per la seva literalitat hem volgut donar-li curs sense dilacions. És a dir, l'acció política, en aquest cas del Govern però també per part del Grup de Convergència i Unió, ha estat perfectament orientada a no esperar, podríem dir-ne, l'aprovació de la Moció, sinó que els esdeveniments anessin compassadament lligats amb els debats polítics d'aquí al Parlament.

El Parlament de Catalunya hi té quelcom a dir en aquest moment especial; hi té quelcom a debatre, quelcom a comentar, quelcom, doncs, a participar de forma directa, i per això el debat que demà tindrà lloc és un debat que està orientat en aquest sentit positiu, aquest sentit –com postulava aquesta Moció– d'obrir un diàleg entre totes les forces polítiques en el Parlament de Catalunya per impulsar l'autogovern en el sentit més ampli possible. I, en aquest sentit, la Moció del Grup Socialista, la Moció que ha defensat el senyor Higin Clotas, permet un pronunciament coherent amb les pròpies actituds que mantenim tots.

És per això que el nostre vot serà un vot favorable, tant pel que és el primer punt d'aquesta Moció, que té, ho repeteixo, el seu reflex immediat en el dia de demà, en el debat de demà, com el segon punt, que demanava la reunió de les comissions mixtes de traspassos i valora-

cions. La de valoracions es va reunir el dilluns d'aquesta setmana; la de traspassos, el dimarts. Dues reunions també importants perquè era posar en funcionament els instruments que la Generalitat té de negociació institucional amb el Govern de l'Estat en el tema de traspassos i en el tema de valoracions, a la vista també de la situació actual, i amb una voluntat, a més a més, de no quedar només reduïts als escenaris d'acord actuals, sinó amb una voluntat de mantenir el llistat de traspassos que al seu dia ja es va fixar i es va comunicar aquí al Parlament, és a dir, en un sentit molt i molt ampli.

Per tant, ho repeteixo, aquesta és una moció important que rebrà també el nostre vot favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula el proponent de la Moció, el diputat senyor Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Únicament per comunicar a la cambra i al Grup proponent, Esquerra Republicana, que acceptem la transacció que ens proposa sobre la seva primera esmena i que creiem que reflecteix exactament el que el diputat d'Esquerra Republicana proposava. És a dir que aquesta Moció, el primer punt d'aquesta Moció, culminés amb allò que ja es va aprovar, em fa l'efecte que va ser el dia 13 de març, en aquesta mateixa cambra, amb una moció relativa al mateix desenvolupament d'autogovern.

Per tant, d'acord amb la transaccional que el diputat d'Esquerra Republicana ens proposava, senyor president.

El president

Seguidament passarem a la votació d'aquesta Moció. *(Pausa.)*

Les senyores diputades i els senyors diputats que estiguin d'acord amb el contingut de la Moció presentada, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin?

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat dels diputats i diputades presents en el Ple en aquest moment.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i de la justícia

Passem al punt vuitè de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit del dret i la justícia, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la Moció, té la

paraula el diputat senyor Ridao. *(Pausa.)* Un moment, un moment, senyor diputat... Proposaríem, per a un millor ordre del debat, acumular conjuntament la Moció que defensarà el diputat senyor Ridao, la Moció número 12 i la Moció..., la 8 i la 12. Hi estan d'acord, per a l'agilitat del debat? *(Pausa.)* Perfectament. Doncs, té la paraula, per al punt número 8, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. L'altre dia, en començar la meua intervenció per substanciar la meua interpellació, constatava que era un fet inqüestionable que des de la restauració de la democràcia i, per tant, de la recuperació de les institucions d'autogovern a Catalunya, i des de l'aprovació també de l'Estatut de Catalunya, s'havia avançat substancialment en el coneixement i l'ús social del català. Al mateix temps, però, deia que, tanmateix, en l'àmbit del dret i de la justícia, per múltiples raons que ja vam analitzar a bastament aquell dia, no s'han assolit, al nostre entendre, els nivells de catalanització suficients per a garantir els drets lingüístics dels catalans en les seves relacions jurídiques privades, però també com a usuaris de l'Administració de justícia.

Bo i acceptant les enormes dificultats en aquest terreny, que coneixem i que som molt conscients que hi són i que constitueixen un obstacle difícil, entenem que els esforços que s'han estat fent fins ara han estat francament insuficients per part del Govern i, en definitiva, això ha comportat que l'ús efectiu, quotidià del català en l'àmbit del dret i de la justícia es mantingui actualment sota mínims.

D'aquí que la Moció que hem presentat des del Grup d'Esquerra Republicana és una moció —com vostès hauran pogut comprovar— molt llarga, molt exhaustiva, que té una vocació que el Govern i l'Administració de justícia incrementin les mesures al seu abast perquè s'incrementi progressivament l'ús normal i preferencial del català. I és una moció llarga i exhaustiva perquè entenem que en l'inici d'aquesta cinquena legislatura podem fixar uns objectius, ens podem marcar uns objectius que periòdicament, i tal com es va comprometre en aquest mateix hemicicle, en aquesta mateixa cambra, la consellera de Justícia, podem anar avaluant periòdicament sobre el seu eventual compliment o no.

Per això, en primer lloc, vam proposar en el primer punt de la Moció una declaració genèrica, una primera declaració de voluntat que expressava o que vol expressar la voluntat que el Govern faci tot allò que estigui al seu abast, en la seva mà, per promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística, tenint en compte, efectivament, allò que estableix el mateix Estatut en el seu article 3.3 i la mateixa Llei de normalització lingüística. Per tant, apunta la idea tantes vegades expressada en aquesta cambra que calen encara —com deia abans— molts esforços i destinar també, al mateix temps, alhora, simultàniament, les dotacions econòmiques pressupostàries adients per a fer-ho possible.

En segon lloc, proposàvem, proposem en aquesta Moció l'impuls de la modificació legal pertinent, del marc legal pertinent perquè s'afavoreixi l'ús del català en aquest àmbit. Per tant, promovent la modificació de la mateixa Llei de normalització lingüística i també molt fonamentalment en aquest àmbit, ens interessa i ens preocupa particularment la Llei orgànica del poder judicial. Per tant, aquestes dues són dues reformes, dic, al nostre entendre, imprescindibles per tal que es modifiquin algunes previsions contemplades en aquestes lleis i que el mateix Pla de normalització lingüística ja contempla, sobretot l'article 231 de la Llei orgànica del poder judicial, que introdueix un factor discriminatori idiomàtic.

També parlem, en el punt 3, d'accelerar el programa d'informatització de les oficines judicials per tal de garantir que, en el termini de temps més breu possible, es faci efectiu el fet que els jutjats i tribunals de Catalunya disposin de programes informàtics i de processament de textos en català. Evidentment, això parteix d'una consideració, que l'altre dia ja vaig fer explícita en substantiar la meua interpellació, en la línia, per tant, apuntada que la informàtica i la normalització del català han d'anar alhora, han d'anar al mateix temps i fer camí plegades. Avui dia hi ha multiplicitat de sistemes informàtics, alguns de desfasats, i fins i tot no està garantida l'extensió al conjunt d'oficines judicials del territori la implementació d'aquests sistemes informàtics.

En quart punt, parlem de potenciar l'actual programació de cursos de català adreçats a jutges, secretaris, fiscals, personal administratiu al servei de la justícia, de tal manera que, entenem nosaltres, en el termini de temps més breu possible es pugui assolir, es pugui fer efectiu el nivell de coneixement de la llengua exigint també al conjunt de funcionaris al servei d'altres administracions públiques amb seu a Catalunya.

El punt cinquè de la Moció parla de realitzar les accions pertinents per tal de promoure les modificacions legislatives i reglamentàries necessàries a fi i efecte que es pugui garantir un mínim d'estabilitat de les plantilles. Partim de la base –com dèiem l'altre dia– que el caràcter de cos estatal, de *cuero nacional*, del personal al servei de l'Administració de justícia, així com la seva gran mobilitat geogràfica i funcional, és un element molt nociu que, al nostre entendre, cal combatre amb tots els instruments al nostre abast.

El punt sisè parla de promoure el programa i potenciar el programa de beques i subvencions adreçades als universitaris llicenciats en dret de Catalunya, per tal d'aconseguir un fet molt important al nostre entendre, com és que el país generi els seus propis jutges, fiscals, secretaris i funcionaris administratius qualificats al servei de la justícia.

El punt setè parla de realitzar les accions precises i necessàries per completar la generalització de l'ús del català, de la llengua, en la documentació i en les comunicacions orals i escrites, tant les d'àmbit general i públic, com les comunicacions internes, els oficis, informes i altres documents.

El punt vuitè insta a promoure, el Govern, els acords necessaris –i entenem que aquest és un punt d'especial rellevància, d'especial importància–, els acords amb el Consejo General del Poder Judicial per tal que dins del programa d'estudis de l'Escola Judicial, amb seu a la ciutat de Barcelona –ubicada, per tant, a Catalunya–, s'inclogui de manera preceptiva i obligatòria el coneixement del català i del dret civil català a partir de la inclusió d'un curs obligatori en el seu programa d'estudis, la superació del qual hagi de tenir caràcter de requisit imprescindible, posteriorment, per poder optar a una plaça de jutge a Catalunya.

El punt novè parla de donar continuïtat al programa de normalització lingüística i, per tant, intensificar el desplegament de la xarxa de dinamitzadors assessors lingüístics al jutjat on sigui necessari.

Parlem també de promoure el conjunt d'iniciatives necessàries per tal que els requisits d'accés funcional i interí de domini del català oral i escrit –per tant, a tot nivell–, i que ara com ara és un fet exigint en el conjunt d'administracions públiques catalanes, s'estengui també, sigui efectiu també en l'àmbit de l'Administració de justícia en el termini de temps més breu possible. I fins i tot parlem en la Moció de la promoció, l'adopció dels acords que siguin necessaris amb el Consejo General del Poder Judicial per tal que el coneixement a tot nivell del català sigui considerat –per nosaltres, entenem– un mèrit preferent, sense límit de puntuació, per tal d'accedir a qualsevol plaça judicial a Catalunya. De fet, en els reglaments orgànics del personal de l'Administració de justícia, que recentment van ser aprovats per tal de fer efectiu, de permetre el traspàs dels mitjans personals de la justícia, recentment, doncs, reformats per a permetre aquest fet..., faria necessària i faria possible una eventual reforma també una mica més enllà, per fer possible que s'incorporés aquest fet com un mèrit i, per tant, l'exigència d'aquesta capacitat, d'aquest coneixement.

Ens proposem només, doncs, que s'apliqui el que és, al nostre entendre, la normativa bàsica en aquest àmbit, per tant, la Llei 30/84, de mesures per a la reforma de la funció pública, i també una ordre ministerial de 20 de juliol de 1990, en el sentit que l'oficialitat del català és exclusivament d'àmbit territorial i, per tant, que ha de ser d'aplicació necessària a totes les administracions, siguin quines siguin aquestes.

Finalment, parlem també de la necessària adopció de les mesures necessàries, fins i tot de caràcter disciplinari –per què no?–, per tal que els funcionaris de l'Administració de justícia s'adeqüin, en l'exercici de llurs funcions, al compliment de la normativa vigent que abans he citat; per tant, l'exigència que l'usuari de la justícia pugui utilitzar aquesta llengua i, en reciprocitat, també se li pugui dispensar el mateix tracte.

Parlem també en la Moció de la necessària promoció, l'edició, la difusió i distribució de textos legals i diccionaris jurídics, així com d'obres divulgatives i llibres de text. L'altre dia, quan interpellàvem la consellera, ens venia a reconèixer que els esforços fets des de l'Administració, des del Govern, des del seu Departament, havien estat francament insuficients, fins al punt que en

els últims temps el seu Departament només havia promocionat la publicació de fins a quatre textos o manuals, en ús a les facultats de Dret avui a Catalunya.

El punt tretzè parla de la necessitat d'impulsar els acords necessaris perquè, d'acord amb les previsions que té el mateix Estatut de Catalunya, les oposicions i els concursos per cobrir les places de notaris i registradors a Catalunya siguin competència de la Generalitat. Per tant, en aquest punt, que ens sembla de particular transcendència, entenem que es pot superar –acabo, senyor president– una situació que en aquests moments és d'absoluta paralització: està aturada l'actuació del Pla de normalització lingüística, que preveu impulsar, d'acord amb aquest precepte de l'Estatut –amb l'article 24 de l'Estatut–, que les oposicions i els concursos notariais i registrals siguin competència de la Generalitat. Entenem, doncs, que aquestes oposicions s'han de poder territorialitzar i, en conseqüència, aplicar-hi l'exigència de coneixement del català.

Hi ha un últim punt, que per a no ser..., no perquè sigui l'últim és el menys important, que ens sembla que és molt paradigmàtic, d'aquest...

El president

Hauria d'anar acabant, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, acabo, senyor president. D'aquest estímul, d'aquesta potenciació que pretenem en tot terreny i en tot àmbit de l'Administració de justícia, que és la necessària adopció, al nostre entendre, de mesures pertinents per tal que en tots els edificis judicials de Catalunya hi hagi, en llocs ben visibles i estratègics, cartells amb una exposició clara, precisa i concisa del contingut dels drets lingüístics que deriven de l'actual estatus legal del català com a llengua pròpia i oficial de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el procés de normalització lingüística a l'Administració de justícia

Per presentar el dotzè punt de l'ordre del dia, la Moció del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el Ple d'avui ha començat amb un comentari, amb una exposició sobre l'Informe del síndic de Greuges. Els i les que s'hagin llegit aquest Informe, hauran trobat que hi ha un seguit de punts que parlen precisament d'aquest tema, del català a la justícia. Hauríem pogut convertir aquests fragments de l'Informe del síndic de Greuges en moltes de les coses que, tant

el diputat d'Esquerra Republicana que m'ha precedit en l'ús de la paraula com jo mateix, vam dir a la sessió anterior d'aquesta cambra, quan vam substanciar la interpellació sobre el tema del català en l'Administració de la justícia.

Nosaltres, en definitiva, vam plantejar una problemàtica reconeguda moltes vegades per tothom, però, en concret, també pel Govern de la Generalitat, com un dels punts més greus pel que fa a allò que en diem la «normalització del català en la vida social», en la vida política catalana. En una interpellació sobre la situació del català a Catalunya, ja en el període anterior de sessions, el conseller de Cultura, en aquest cas, responia que un dels punts més greus, un dels punts no resolts encara, un dels punts en què obtindríem nota baixa de qui ens volgués qualificar seria precisament el de la situació del català a la justícia, i és precisament per això que nosaltres vam tornar a plantejar una interpellació tenint en compte les propostes que ens havia fet el Consell dels Illustres Col·legis d'Advocats de Catalunya –hi ha algun dels punts de la nostra Moció subsegüent que són calcats a algun dels acords d'aquest Consell d'illustres advocats–, vam tenir en compte les Jornades sobre l'Administració de Justícia a Catalunya i, en concret, la ponència del magistrat Santiago Vidal i Marçal, amb el títol *Evolució i situació actual de l'ús del català als jutjats i tribunals*. Després, el senyor Ridao va insistir en una sèrie de punts, en una intervenció que –no em sap gens de greu de dir-ho– no solament va ser complementària a la que jo havia fet, sinó que la va superar i de molt. Per tant, si Gramsci deia que la veritat és revolucionària, deixin-me ser gramscia per una vegada.

A partir d'això, nosaltres plantejem una moció subsegüent, en la qual insistim en tres aspectes: les obligacions de l'Estat en la normalització del català en la justícia a Catalunya; els mitjans de tota mena, materials i legals, i els sistemes d'avaluació d'aquests processos.

En el primer punt, reclamem al Govern de l'Estat, en tant que responsable de la política de normalització lingüística, iniciatives legislatives, mesures tècniques i recursos específics, etcètera. Em sembla molt important insistir en això: l'Estat és responsable de la normalització lingüística a Catalunya a partir del 3.3 de la Constitució, i en cap moment podem deixar que l'Estat s'oblidi d'aquesta responsabilitat.

En el segon punt, demanem que s'informi cada sis mesos el Parlament de Catalunya pel que fa a l'aplicació i l'avaluació del Pla de normalització lingüística del Departament de Justícia; ja en compareixença de l'honorable senyora consellera dèiem que hi havia un pla, que s'hi havien esmerçat molts esforços, però que no quedava clar que aquests esforços i aquest pla estiguessin resultant d'una eficàcia suficient. Demanàvem al Consell General del Poder Judicial que estableixi una política de personal estable, en ordre a la provisió de jutges i magistrats, que abans d'incorporar-se a les destinacions tinguin coneixement suficient de les llengües oficials del país, introduint les reformes necessàries a l'actual Llei orgànica del poder judicial, per tal que sigui efectiva l'assumpció de la doble oficialitat del català per part de l'Administració de justícia. Insistíem en

la necessitat d'accelerar la informatització de les oficines judicials per a garantir que l'any 2000 tots els jutjats i tribunals de Catalunya disposin de programes informàtics i de processament de textos en català, i insistim en una mesura aparentment menor però que era intensificar el programa de beques i subvencions destinades als universitaris llicenciats en dret de Catalunya per tal d'aconseguir que el nostre país generi els seus propis jutges, fiscals i funcionaris administratius.

Amb tot això, insistim en un doble aspecte: la normalització del català en el món de la justícia no serà només feina, per tant, del Govern de la Generalitat, hi han d'intervenir altres administracions –primera qüestió. Segona: no és només una qüestió dels professionals de la justícia; per exemple, jo tinc aquí un fulletó interessant..., el Centre de Normalització Lingüística Montserrat, de l'Anoia, el Bages i el Berguedà, editava el 1994 un fulletó que es diu *Drets lingüístics dels ciutadans i procediments per a exercir-los*, amb qüestions absolutament concretes: es poden fer en català les escriptures d'un pis o d'una propietat? Podem exigir als establiments que tinguin..., etcètera? Què cal fer per catalanitzar un cognom? Què cal fer per validar la traducció d'un document jurídic escrit en català? L'Ajuntament de Sabadell ha reeditat aquest fulletó. La idea seria que, com més institucions locals o autonòmiques el reeditin, permetrien que hi hagués un coneixement sobre els drets, una mica, en la línia de l'últim punt de la Moció que presentava el diputat d'Esquerra Republicana, en què deia que és important fer mesures que facilitin i que entrin pels ulls, i que tothom sàpiga que aquests drets lingüístics són uns drets, i que el que vol un ciutadà o una ciutadana és poder exercir els seus drets.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena del Grup de Convergència i Unió; és una esmena tant al vuitè punt de la moció presentada pel senyor Ridao com al dotzè punt de la moció presentada pel senyor Ignasi Riera. Per defensar aquestes esmenes, té la paraula el diputat senyor Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, molt breument, més que per fer una reflexió concreta a cada una de les esmenes, per explicar una mica el procés per què han servit les mateixes esmenes. De fet, s'hauran adonat vostès que n'hi ha molt poques, de presentades pel meu Grup, en relació amb el nombre de punts de la moció, sobretot d'Esquerra Republicana, i també d'Iniciativa per Catalunya. Per tant, això ja, de base, vol significar que majoritàriament estem d'acord amb el text presentat i amb la suma dels textos d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana. No podria ser d'altra manera, també després d'haver escoltat les explicacions de l'honorable consellera en relació amb aquest tema, i, diguem-ne, la preocupació que el Consell Executiu té i molt especialment el Departament de Justícia. És realment, dels punts febles, diguem-ne, al nostre país, avui dia, en

relació amb la llengua, probablement el més feble, i, per tant, un govern de les nostres característiques no podria obviar això.

És per això que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió fa seves les expressions i les inquietuds de la senyora consellera, així com els seus compromisos, que va adoptar sobre aquesta mateixa tribuna. Per tant, des d'aquesta perspectiva no hauria d'oferir més problema, però sí que hem volgut introduir unes esmenes per fer possible, doncs, aquest avenç que es reclama, justament i legítimament, en aquest camp, tant d'Iniciativa, com d'Esquerra Republicana, com, crec jo, també compariran la resta de grups de la cambra.

Hi ha, però, també un aspecte que s'ha esmentat i que val la pena insistir-hi: que no tot és una problemàtica del que es pot posar a l'abast, diguem-ne, dels mitjans materials de l'Administració de justícia, sinó que també això que hem parlat moltes vegades de l'ús social del català, l'assumpció per part de tots els agents que hi actuen, és absolutament primordial, perquè hi ha una inèrcia de molts i molts anys en aquest terreny, doncs, que sempre s'acaba fent la demanda amb les típiques frases construïdes en castellà, i això també reclama un esforç de cadascun dels agents, i és evident que el primer interessat i el que també té l'obligació d'impulsar-ho és el mateix Govern, però també la mateixa societat.

Aquestes esmenes han servit, doncs, dic, perquè hàgim pogut entendre'ns amb els diferents ponents d'aquesta moció, i jo molt especialment agraeixo la receptivitat i la comprensió dels diputats Ridao i Riera, i ha servit, doncs, perquè puguem presentar a la cambra un acord comú, que estem confiats que permetrà avançar i que, sobretot, permetrà anar tenint, diguem-ne, un coneixement de com s'avança, perquè la mateixa consellera es va comprometre a anar-ne donant compte. Per tant, jo em mostro satisfet d'aquest acord, i em sembla que haurà estat positiu per a tots. Pensin que jo, especialment, doncs, m'agrada poder portar aquest tema i poder haver arribat a acords amb tots vostès, perquè quan jo vaig començar a fer alguna pràctica al jutjat de Vilanova –devia ser..., doncs, ara deu fer..., el 79, 80, per aquells anys– em vaig trobar amb un judici de faltes d'un carreter que el seu carro, per la carretera de l'Arboç, va ser envestit per un cotxe, no?, i es va donar la paradoxa –i realment allò em va quedar, encara me'n recordo ara– que ningú del tribunal, ni el fiscal, ni el jutge, entenia aquell home, perquè no... I ell no sabia parlar altra llengua. No estem en aquella època, però, certament, és un record que em va quedar molt gravat i que jo no voldria que a cap persona nascuda en aquesta terra li pogués tornar a passar. També els vull dir que la meua àvia, que va néixer a la Masia de Solers, tampoc o molt poc sabia parlar castellà.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té la paraula en primer lloc el diputat senyor Vilardaga, i després la

prendrà el diputat senyor Dalmau, per fixar posició respecte a les dues mocions i a l'esmena. Té la paraula el diputat senyor Vilardaga.

El Sr. Vilardaga González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'ús normal del català en l'àmbit de l'Administració de justícia ha estat sens dubte un tema d'especial preocupació tant per a aquesta cambra com per al mateix Consell Executiu, per al mateix Consejo Superior General del Poder Judicial, i també per als tribunals i jutjats de tot Catalunya. Un exemple d'això són, precisament, les dues mocions que en aquest Ple s'estan debatent. Fóra injust ignorar els grans avenços que s'han produït en els últims temps i els esforços realitzats per la Conselleria de Justícia, la qual cosa ens ha conduït que l'ús del català als jutjats estigui entrant en una situació de normalitat. Cada dia són més les demandes, contestacions, escrits, resolucions judicials i actes de tots tipus que s'escriuen en català, i això ho saben sobretot els professionals del dret.

Naturalment sempre hi haurà un important percentatge d'ús del castellà, cosa que s'ha d'entendre com d'absoluta normalitat també, donat que, per una banda, ens trobem en un país on conviuen dues llengües oficials i donat que, per altra banda, l'Administració de justícia és una competència exclusiva de l'Estat, que ha de garantir que tots els ciutadans espanyols hi tinguin accés, amb independència que tinguin o no la seva residència a Catalunya. No ha d'estranyar, doncs, que determinats professionals, com advocats, procuradors, graduats socials, etcètera, i sobretot els mateixos justiciables, és a dir, les persones que justifiquen l'existència mateixa de l'Administració de justícia, utilitzin davant seu la llengua oficial que considerin oportuna, i és igualment normal que els operadors judicials estiguin en condicions o disposin dels mitjans necessaris per a impulsar el procés i comunicar-se amb les parts en la llengua que aquests hagin escollit.

Per tot això s'ha de donar continuïtat a les actuacions que fins ara s'han desenvolupat en diversos ordres, com la informatització dels jutjats amb programes informàtics i de processament de textos en català i castellà, la programació de cursos de català per a jutges, secretaris, fiscals, funcionaris de tot tipus, l'estímul també als joves llicenciats de les nostres facultats perquè s'incorporin a la judicatura... Tot això s'ha de promoure i tot això s'ha de propiciar. En aquesta matèria penso que és oportú parafrasejar Adolfo Suárez i recordar que l'única cosa que, en definitiva, s'ha de fer és elevar a la categoria de normal dins dels jutjats el que ja és normal a nivell de carrer.

I tots sabem que a nivell de carrer els ciutadans catalans utilitzem, segons s'escau, amb absoluta llibertat i normalitat qualsevol de les dues llengües oficials a Catalunya. Per tant, nosaltres donarem suport a totes aquelles mesures i actuacions tendents a obtenir a l'Administració de justícia la normalitat de què hem parlat, però serem molt prudents amb referència a aquelles altres que contradiguin l'esperit de les anteriors manifestacions.

I en aquest sentit considerem, respecte a les mocions, el següent: pel que fa a la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, votarem a favor de tots els punts amb les esmenes proposades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, amb la sola excepció dels punts desè i tretzè. Com és sabut, el nostre Grup no considera necessària la modificació de l'actual Llei de normalització lingüística i tampoc la Llei orgànica del poder judicial, llei aquesta que en el que fa referència a l'article 231 considerem que és summament respectuosa amb la llengua oficial de cada comunitat; més encara després de la modificació del punt quart produïda per la Llei orgànica 16/94, del 8 de novembre; modificació que impedeix que per mandat del jutge pugui procedir-se a la traducció d'aquelles actuacions que estiguessin redactades en català.

Ara bé, donat que la Moció limita l'eventual modificació de la Llei de normalització lingüística de 1983 a l'estricta àmbit de l'Administració de justícia i també per tal de mantenir l'esperit de concòrdia que ha de presidir tot allò que fa referència a la nostra personalitat cultural pròpia, no ens oposarem a aquest punt. Suposem que l'escola judicial, per altra banda, que s'ubicarà a Barcelona, l'escola de pràctica judicial, a la qual tindran accés aquells llicenciats de tot Espanya —no ens oblidem d'aquest punt— que hagin superat les seves oposicions, trobarà autèntiques dificultats per a incloure un curs obligatori de llengua i dret civil català, donat que les altres comunitats amb llengua i dret propis també podrien exigir la inclusió de cursos similars. No obstant això, dins la mateixa línia de concòrdia a què ens hem referit, no ens oposarem tampoc que es facin les gestions adequades prop del Consejo General del Poder Judicial en ordre a la inclusió sol·licitada.

Pel que fa a les oposicions i concursos notariais i registrals, de conformitat amb l'article 149.1.8a, de la Constitució, que fa referència als instruments públics, aquests hem de dir que són competència exclusiva de l'Estat, per la qual raó no podem donar suport al punt tretzè de la Moció.

I en el que fa referència a la Moció del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, votarem a favor dels punts 1, 2, 4 i 5, amb les esmenes proposades pel Grup Parlamentari, també, de Convergència i Unió. Tot això per les mateixes raons abans esmentades que ens obliguen a no donar suport al punt 3.

Senyor president, al mateix temps nosaltres demanarem que es votin separadament les diferents parts de les mocions. Amb això acabem la nostra intervenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té ara la paraula per fixar la posició del seu Grup el diputat senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president. El nostre Parlament s'ha ocupat en moltes ocasions del problema de la norma-

lització del català en l'Administració de justícia. És un tema en el qual hem anat avançant progressivament –s'havien acordat ja algunes resolucions relativament incipients–, però nosaltres pensem que ha estat extraordinàriament oportuna la presentació de les dues interpellacions del darrer Ple perquè avui sembla que ens hauran de permetre d'arribar a l'aprovació d'una moció molt desenvolupada, articulada en molts diversos punts, que estableixen realment tot un programa de normalització.

Com que ja se n'ha parlat molt en el Parlament i se'n va parlar en el darrer Ple i se n'ha parlat en el d'avui, no insistirem, nosaltres, en aquesta matèria; simplement ens adherirem a l'apreciació general de considerar que és obvi que un dels dèficits més evidents de la normalització del català i de l'extensió de l'ús social del català en el nostre país és sens dubte l'Administració de justícia. I, per tant, nosaltres considerem d'una extraordinària –ho repeteixo– oportunitat el fet que puguem desplegar aquest programa pel qual s'ha arribat, pel que nosaltres sabem i suposo que després els grups proposants ens ho explicaran, a una moció que podria ser única i el contingut de la qual nosaltres hem conegut prèviament i al qual ens adheriríem.

I ja que estem en l'ús de la paraula, fins i tot ens permetem de fer una aportació que potser permetria l'adhesió del Grup Popular en un dels punts que ha dit que tenia dificultats d'adherir-se amb el vot positiu a la Moció, que és el que fa referència a la revisió del marc legal vigent amb la menció que es feia en el text originari a l'actual Llei de normalització lingüística com de la Llei orgànica del poder judicial. Nosaltres pensem que una redacció que digués: «impulsar i revisar el marc legal perquè afavoreixi l'ús del català a l'Administració de justícia», fent al·lusió simplement d'una manera genèrica al marc legal, pot ser suficient perquè això obtingui l'acord de tota la cambra, i així ho hem proposat nosaltres als dos grups propietaris de la iniciativa d'avui.

En aquest context, doncs, repetir finalment que si és així, amb aquesta redacció i coneixent com coneixem el text de la transacció que ara se'ns deurà explicar, el nostre Grup votaria favorablement tots els punts de la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Sí, gràcies, senyor president. Atès que, com a titular, com a promotor de la Moció, la primera moció que s'ha presentat en relació amb aquest tema, hem rebut diverses esmenes a partir de les modificacions proposades pels diversos grups d'aquesta cambra, és per això que, en primer lloc, voldria significar el fet que ja hem arribat a una transacció global a partir del text proposat pel nostre Grup i també pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, i, per tant, en aquest moment li lliuro un exemplar del text definitiu amb totes les incorporacions aporta-

des pels diversos grups. I, per tant, entenc que en aquest text queden incorporades totes elles, les modificacions i, per tant, que en aquest sentit, doncs, puc referir-me a les diverses esmenes i, per tant, a una transacció –hi insisteixo, ho repeteixo– global a partir de les aportacions de tots els grups de la cambra.

Pel que fa al primer punt de la Moció, aquí hi ha una transacció a partir d'una esmena del Grup de Convergència i Unió; allà on nosaltres parlàvem exclusivament de promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en l'àmbit de la justícia, s'incorpora també el que era l'originari punt primer de la Moció d'Iniciativa per Catalunya en el sentit també d'incorporar una reclamació al Govern de l'Estat, en tant que corresponsable de la política de normalització lingüística, d'iniciatives, mesures tècniques, recursos específics i dotacions pressupostàries adequades per tal d'aconseguir que el català sigui la llengua pròpia de la justícia a Catalunya, tal com estableix l'Estatut i la Llei de normalització lingüística.

Quant al punt segon, que originàriament en la lletra de la proposta del Grup d'Esquerra Republicana parlava d'impulsar la modificació del marc legal perquè afavoreixi l'ús del català en l'Administració de justícia, promovent la modificació de l'actual Llei de normalització lingüística en aquest àmbit, com també la Llei orgànica del poder judicial, aquí el nostre Grup acceptaria una esmena, suggerida i proposada pel Grup Socialista, en el sentit que el text d'aquest punt número 2 acabés amb la paraula «justícia» i, per tant, suprimint aquell apartat que fa referència a la promoció d'una eventual modificació de l'actual Llei de normalització lingüística en aquest àmbit, com també de la Llei orgànica del poder judicial, afegint després d'«impulsar» la paraula «revisar». Per tant, el text definitiu quedaria de la següent manera: «impulsar i revisar el marc legal perquè afavoreixi l'ús del català en l'Administració de justícia». Al nostre entendre, a l'entendre del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, parlar de la modificació i de la revisió del marc legal òbviament contempla necessàriament, al nostre entendre, des del nostre punt de vista, parlar necessàriament de la Llei orgànica del poder judicial i també de la Llei de normalització lingüística. Però bo i acceptant les dificultats del Grup Socialista, que fins ara no havia defensat necessàriament la reforma de la Llei de normalització lingüística, i també tenint en compte que la paraula «revisar», el mot «revisar», en el diccionari Pompeu Fabra està definida com a «corregir els errors, si és que n'hi ha», i fins i tot parla de comprovar si els objectius han estat complerts, òbviament amb la incorporació del mot, del terme «revisar», no es desvirtua en cap cas l'esperit o el propòsit inicial que ens havíem marcat amb la redacció d'aquest text.

Pel que fa a la resta de punts, el punt tercer seria la incorporació literal d'una proposta feta també el Grup d'Iniciativa per Catalunya. El punt quart també. El punt cinquè es modifica, i acceptem la transacció que allà on es parla d'«accelerar», acceptaríem la proposta feta pel Grup de Convergència i Unió que es parli de «fomentar». I també de la mateixa manera, en el punt sisè, allà on es parlava inicialment de «potenciar», que s'hi in-

corporés la menció del terme «continuar». El punt setè restaria de la mateixa manera que en la Moció presentada inicialment pel Grup d'Esquerra Republicana. El punt vuitè queda substancialment modificat, i la redacció definitiva seria la següent: parlariem de «continuar el programa d'ajuts per tal d'aconseguir que el país generi els seus propis jutges, fiscals, secretaris i funcionaris», aquesta seria la redacció definitiva, en substitució de la inicial redacció, que parlava d'«intensificar el programa de beques i ajuts destinats a universitaris», bo i entenent, en aquest cas, que queden acceptats l'esperit i la lletra també de la proposta feta inicialment pel Grup d'Esquerra Republicana, i també en el mateix sentit pel Grup d'Iniciativa per Catalunya. I, finalment, el punt dotzè, que és el que oferia majors dificultats i reserves al nostre Grup per a acceptar les esmenes proposades i per a arribar a la transacció final i definitiva en aquest text, tenint en compte que la redacció inicial d'aquest punt deia: «promoure les iniciatives necessàries per tal que els requisits d'accés funcional i interí de domini del català oral i escrit exigint en la resta d'administracions públiques catalanes s'estengui a l'Administració de justícia en el termini de temps més breu possible», fins aquí reproduïm literalment el que havia estat la nostra proposta i que també ha estat acceptat per l'esmena de Convergència i Unió, i suprimiríem aquella part que parlava de, transitòriament i mentre això no fos possible, mentre no fos possible aquest primer apartat, promoure acords amb el Consell General del Poder Judicial per tal que el coneixement a tot nivell del català fos considerat un mèrit preferent sense límit de puntuació, amb el benentès que s'ofereixen dificultats d'interpretació legal sobre si és necessària una eventual reforma de la Llei orgànica del poder judicial i, de fet, com que en el punt segon de la Moció ja parlem d'impulsar i revisar el marc legal perquè s'afavoreixi l'ús del català, amb el benentès que dintre d'aquesta eventual modificació també es contempla la modificació de la Llei orgànica en aquest apartat, acceptem, lògicament, la supressió de la segona part d'aquest punt.

I res més, només dir que la resta de punts de la Moció, presentada inicialment tant pel Grup d'Esquerra Republicana com pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, han estat acceptats i, per tant, les eventuales esmenes fetes també han estat incorporades a aquest text definitiu; per tant, la transacció queda, per part del nostre Grup, acceptada en els termes que acabo d'exposar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre la intervenció que acaba de fer el senyor Ridao, el senyor Ignasi Riera té la paraula.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí. De l'escó estant, senyor president, per dir que estic essencialment d'acord amb el que acaba de dir el senyor Ridao, excepte que, quan parla del nostre Grup, diu «d'Iniciativa per Catalunya» i no hi afegeix «Els Verds», cosa que li demanaria que rectifiqués.

Aleshores, dir que ha estat ben bé una feina de puntairer, la que ha fet el senyor Esteve Orriols. Crec que té tota la raó el senyor Dalmau quan diu que aquesta Moció, que esperem que sigui votada majoritàriament, o per unanimitat de tots els grups, d'aquí a un quant temps es veurà que ha estat un pas endavant important; quan a finals d'any, per exemple, tractem de fer la revisió de l'acompliment d'aquesta Moció, veurem que hi ha hagut un seguit d'acords importantíssims que generaran, a més, o hauran de generar accions de govern.

I, aleshores, nosaltres estem també d'acord amb la proposta que es fa en el número 2, que és «impulsar la modificació del marc legal perquè afavoreixi l'ús del català en l'Administració de la justícia». Més precisions, atès que no comptarien amb la unanimitat de tots els grups, no cal fer-les; sempre és bo, en aquestes coses, arribar a acords més amplis. I, pel que fa al número 10, suprimir l'adjectiu «obligatori» aplicat a «curs», és a dir, «s'inclogui un curs de llengua i dret civil català la superació del qual haurà de tenir caràcter de requisit indispensable», ens sembla que és prou entenedor.

Per tant, dir que una vegada més s'escau un agraïment al senyor Joan Ridao, al senyor Esteve Orriols, al senyor Antoni Dalmau, al diputat senyor Vilardaga, perquè crec que han ajudat a preparar una moció final que pot ser important per al tema que ens ocupava i ens preocupava, el tema de l'Administració de justícia i el català.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat senyor Riera. Reglamentàriament haig de preguntar al senyor Orriols, al diputat senyor Orriols, presentant de l'esmena, si no s'oposa a la tramitació de l'esmena transaccional. *(Pausa.)* Moltes gràcies. Llavors, el secretari primer, per al coneixement de tots els diputats i diputades... Senyor Carod, em demana la paraula?

El Sr. Carod-Rovira

No, senyor president, retiro la paraula.

El president

Moltes gràcies. Demano al secretari primer que procedeixi, per al coneixement de totes les diputades i els diputats, a la lectura de l'esmena transaccional que posarem seguidament a votació.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. Moció: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a:

»1. Promoure les accions necessàries a fi de garantir l'efectiva normalització lingüística en l'àmbit de la justícia i reclamar al Govern de l'Estat, en tant que corresponsable de la política de normalització lingüística, iniciatives, mesures tècniques, recursos específics i dotacions pressupostàries adients per tal d'aconseguir

que el català sigui la llengua pròpia de la justícia a Catalunya, tal com estableix l'Estatut –article 3.3– i la Llei de normalització lingüística.

»2. Impulsar i revisar el marc legal perquè afavoreixi l'ús del català en l'Administració de justícia.

»3. Demanar al Consell del Poder Judicial que estableixi una política de personal estable en ordre de previsió de jutges i magistrats que, abans de la incorporació als destins, tinguin coneixements suficients de les llengües oficials del país, introduint les reformes necessàries en l'actual Llei orgànica del poder judicial per tal que sigui efectiva l'assumpció de la doble oficialitat del català per part de l'Administració de justícia.

»4. Informar cada sis mesos el Parlament de Catalunya pel que fa a l'aplicació i a l'avaluació del Pla de normalització lingüística del Departament de Justícia.

»5. Fomentar l'actual política d'informatització de les oficines judicials amb l'objectiu d'aconseguir que els jutjats i els tribunals de Catalunya disposin de programes informàtics i de processament de textos en català.

»6. Continuar la programació actual de cursos en català adreçada a jutges, secretaris, fiscals i personal administratiu de l'Administració de justícia, de tal manera que, en el termini de temps més breu possible, s'assoleixi el nivell de coneixement de la llengua exigida a les administracions públiques amb seu a Catalunya.

»7. Realitzar les accions pertinents per promoure les accions legislatives i reglamentàries necessàries perquè es garanteixi un mínim d'estabilitat de les plantilles, en cap cas inferior als tres anys de permanència en el mateix lloc de treball.

»8. Continuar el programa d'ajuts per tal d'aconseguir que el país generi els seus propis jutges, fiscals, secretaris i funcionaris administratius.

»9. Realitzar les accions necessàries per completar la generalització de l'ús del català en la documentació i actes de comunicació orals i escrits, tant els d'àmbit general i públic com l'utilitatge, comunicacions, capçaleres, oficis, informes i altres documents judicials.

»10. Promoure els acords necessaris amb el Consejo General del Poder Judicial per tal que, dins del programa d'estudis de la futura escola judicial ubicada a Catalunya, s'inclogui un curs de llengua i dret civil català la superació del qual haurà de tenir caràcter de requisit imprescindible per a poder optar a una plaça de jutge a Catalunya.

»11. Donar continuïtat al Programa de normalització lingüística i completar el desplegament de la xarxa de dinamitzadors - assessors lingüístics als jutjats on sigui necessari, alhora que dotar el Programa del pressupost adequat per a realitzar les seves tasques.

»12. Promoure les iniciatives necessàries per tal que els requisits d'accés funcional i interí de domini del català oral i escrit exigits a la resta d'administracions públiques catalanes s'estenguin a l'Administració de justícia en el termini de temps més breu possible.

»13. Adoptar les mesures necessàries, àdhuc de caràcter disciplinari, per tal que els funcionaris de l'Adminis-

tració de justícia s'adeqüin, en l'exercici de llurs funcions en llengua catalana, al compliment de la normativa vigent pel que fa als drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya.

»14. Promoure l'edició, difusió i distribució de textos legals i diccionaris jurídics, així com d'obres divulgatives i llibres de text, que permetin incrementar la formació en llengua catalana i especialment el llenguatge jurídic dels professionals del dret, personal docent de ciències jurídiques i estudiants.

»15. Impulsar els acords necessaris, d'acord amb les previsions estatutàries, per tal que les oposicions i els concursos notariais i registrals siguin competència de la Generalitat, territorialitzant els processos de selecció i, en conseqüència, aplicant-hi l'exigència del coneixement del català.

»16. Adoptar les mesures pertinents per tal que en tots els edificis judicials de Catalunya hi hagi, en llocs visibles i estratègics, cartells amb una exposició clara i concisa dels continguts dels drets lingüístics que es deriven de l'actual estatut legal del català com a llengua pròpia i oficial de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Seguidament passem a votació la Moció transaccional que ens acaba de ser llegida.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin a favor, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que hi estiguin en contra, que es posin dempeus.

Les senyores diputades i els senyors diputats que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La Moció ha estat aprovada per la unanimitat de les diputades i els diputats presents en aquest Ple.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó

Passem al novè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris de capteniment en relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Carod-Rovira.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Carod-Rovira

Senyor president, senyories, aquesta Moció és subsegüent a la interpellació que en el Ple anterior vam fer al voltant de l'Arxiu Reial de Barcelona o Arxiu de la Corona d'Aragó i, per tant, n'és ara la concreció pràctica en forma de propostes. És una moció que té dos

punts, l'un adreçat al Govern de la Generalitat perquè plantegi un seguit d'actuacions i negociacions davant el Govern de l'Estat i, en segon lloc, un punt específic que afecta només el Govern de la Generalitat.

El primer dels punts fa referència a la voluntat que el Govern català plantegi davant el Govern de l'Estat la conveniència d'aconseguir el traspàs a la Generalitat de dos aspectes clau: per una banda, la titularitat i la gestió de l'Arxiu Reial de Barcelona o Arxiu de la Corona d'Aragó.

En segon lloc, es tracta d'obtenir l'acord institucional que permeti la creació del patronat de l'Arxiu Reial de Barcelona. Es tractaria aquí, estrictament, de donar compliment a allò que ja l'any 79 contemplava l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que disset anys després no ha estat encara dut a la pràctica: un patronat on hi hauria d'haver la presència preeminent de la Generalitat, la participació del Govern espanyol i també dels antics estats de la confederació, a través de les seves institucions.

En tercer lloc, la necessitat, tenint en compte que en aquests moments hi ha, en el que és l'edifici de l'Arxiu de la Corona d'Aragó present, fons documentals i col·leccions més pròpies del que seria en la normalitat un arxiu històric provincial, en aquest cas l'inexistent arxiu històric provincial de Barcelona..., proposem nosaltres que, finalment, es procedeixi a la creació d'aquest arxiu, a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat, amb aquestes funcions d'arxiu provincial, com ja funcionen en la resta del territori del Principat, de manera que aquest arxiu integri directament aquells fons que són propis d'un arxiu històric provincial i que en principi no tenen res a veure amb la documentació de caràcter medieval que integra l'Arxiu Reial de Barcelona.

Seria un error, al nostre entendre, pensar que la problemàtica i tot allò que es refereix a l'Arxiu de la Corona d'Aragó gira estrictament només a l'entorn de la figura –pel que sembla, polèmica– del seu director actual; això no obstant, és evident que la persona del director no reuneix aquelles condicions de consens institucional ni d'acceptació per part dels sectors professionals –arxivers, investigadors i historiadors–, i, per tant, és evident que plantejem nosaltres un marc de consens institucional en el qual es pugui nomenar un director definitiu que ocupi aquesta plaça de director de l'Arxiu Reial de Barcelona, plaça que al nostre entendre hauria de tenir un seguit de requisits, no només una alta qualificació en la condició d'arxiver i historiador, un coneixement acreditat de la cultura, la història, les institucions catalanes i dels altres territoris de la Corona d'Aragó i, òbviament, allò que sembla absolutament de sentit comú, com és un coneixement precís de les llengües bàsiques amb què està escrita la documentació present en aquest Arxiu, com són el llatí i el català de manera primordial, però també –per allò que aprendre i saber idiomes mai no ve de més– de l'espanyol i de l'italià, amb què estan escrits altres dels textos que aquests fons contemplen i que s'integren allà.

Un cop la Generalitat hagi obtingut aquesta alta responsabilitat institucional que li atorguem a la nostra Moció,

seria el moment adequat, també, per a pensar a crear una comissió, nomenada estrictament per la Generalitat, integrada per persones expertes i d'una vàlua professional i competencial reconeguda, amb l'objectiu de vetllar de manera adequada per l'alta gestió d'aquests fons esmentats.

Ens agradaria que amb l'aprovació d'aquesta Moció poguéssim ja girar full a tot el que és una concepció unitarista de l'Estat espanyol i de la seva diversitat cultural, concepció que, com dèiem en el transcurs de la nostra interpellació, ha anat de manera permanent substituïnt, davant la impossibilitat de mantenir la *unidad de destino en lo universal*, ha substituït aquesta unitat per la unitat d'arxiu en l'universal i, sobretot, certes defenses, pretesament científiques, de la integritat del material, que poca cosa tenen a veure des d'un punt de vista històric, des d'un punt de vista estrictament científic, amb allò que conté.

Per tant, aquesta és la Moció que sotmetem a consideració dels distints grups de la cambra, amb l'esperança que puguem arribar a un acord d'aquest Parlament en el qual no sigui possible cap posicionament contrari al text que sotmetem a consideració o al text a què finalment puguem arribar de manera conjunta a partir de les esmenes que han presentat distints grups parlamentaris.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi han presentades tres esmenes a aquesta Moció. La primera, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. En els darrers dies, l'Arxiu de la Corona d'Aragó ha ocupat bastantes pàgines dels diaris, però no precisament per la vàlua dels seus fons ni per projectes interessants de compliment de la disposició addicional segona de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que encara està per executar, sinó per circumstàncies lligades a la personalitat polèmica del seu director.

Nosaltres celebrem que la primera oportunitat que tenim en el Parlament de parlar d'aquest tema en aquests moments vagi referida més globalment al conjunt de la problemàtica de l'Arxiu, i no tan vinculada a aquest incident personal, que no ens hauria de fer perdre més temps del compte, i, en canvi, sí que ens hauria de preocupar –almenys des del nostre punt de vista– allò que és el traspàs efectiu d'aquest fons sota la tutela de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres hem presentat algunes esmenes en relació amb la Moció que ha fet Esquerra Republicana, sobre la base d'un acord inicial amb els continguts del text originari, i que anaven en la línia de puntualitzar alguns aspectes de respectar la integritat de l'Arxiu, de remetre les característiques del patronat no tant al text originari de la Moció, sinó a allò que diu el mateix Esta-

tut d'autonomia de Catalunya, que és la norma fonamental a la qual ens hem d'atendre en aquest sentit, i discutíem l'oportunitat d'esmentar en el text de la Moció els requisits que ha de complir el nomenament d'algun futur i hipotètic director de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, perquè ens semblava que potser era daval·lar a un nivell de concreció excessiu –fins i tot s'esmentava en el text de la Moció originària el coneixement d'algunes llengües com el llatí i l'italià, etcètera, que era un grau de detall que ens semblava probablement abusiu per al que ha de ser una moció aprovada pel Parlament de Catalunya.

Després, un cop presentades les esmenes, hem parlat tots els diversos grups i hem arribat a l'acord d'una transacció que ens els seus termes, i partint sempre de la base que un text transaccional és el mínim comú denominador i que tothom renuncia, d'alguna manera, a punts de vista particulars, i per bé que encara s'hi mantingui la menció d'alguns requisits que continuem pensant que potser no caldria –però, tant se val, en benefici del consens entre tots, també ens hi podríem adherir–..., amb la suma d'aquest esforç comú –ho repetixo– hem arribat a un text que nosaltres podem votar en la seva integritat, i, per tant, anuncio el suport del Grup Socialista al text de la Moció transaccional.

(El president reprèn la direcció del debat.)

El president

Moltes gràcies. La segona esmena és d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per presentar-la, el diputat senyor Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. I, una mica en la línia del senyor Dalmau –tot i que jo he sortit de l'escó per efectes concrets de l'aigua–, dir que el debat s'ha produït aquests dies a l'entorn d'un director i del perfil i de les actuacions d'un director; tots els portaveus i tots els responsables de cultura d'aquest Parlament hem rebut quantitat de telegrams, de cartes, de tota mena de pressions, parlant-nos de la figura del director, quan crec que, realment, aquest tema ens preocupava relativament poc, i sí que ens preocupa, ja des de fa molt temps, el tema d'on ha de quedar el patrimoni de cada lloc i el tema del retorn progressiu del patrimoni que, per la raó que sigui, ha quedat escampat o ha quedat gestionat d'una manera ineficaç.

En aquest cas concret, és evident que hi ha una realitat històrica que es podria haver dit l'«antiga Corona d'Aragó», de la qual formen part tant el País Valencià, les Illes, com el Principat de Catalunya, i també una part d'Aragó, i també poden haver-hi altres realitats, perquè, en tot cas, l'acció política i cultural de l'antiga Corona d'Aragó va ser molt extensa i molt complexa, i en aquest sentit era important aclarir què passa amb aquest Arxiu, fonamental –fonamental–, i que recordo que va ser un dels primers punts que després de l'ocupació a Barcelona de les tropes franquistes es va tractar de salvar, precisament perquè es temia que en aquells moments pogués haver-hi una destrucció dels fons de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i, com va dir

l'altre dia el senyor Carod-Rovira, va haver-hi... (*se sent una alarma*) –crec, president, que encara no havia entrat en la zona de risc (*el president diu: «res, res»*)–, doncs, va ser gestionat per personalitats, evidentment, de sensibilitat franquista, però sensibles també a certes qüestions culturals.

Vam seguir amb molta atenció la interpellació, ens va interessar molt, i, quan vam llegir la Moció subsegüent, senzillament, vam tenir un problema, un dubte..., anava a dir de tipus legal o jurídic, que és que no acabàvem d'entendre que es pogués parlar d'aconseguir el traspàs a la Generalitat de la titularitat i gestió de l'Arxiu Reial de Barcelona o Arxiu de la Corona d'Aragó sense més ni més, perquè em semblava que podíem entrar en guerra amb moltes comunitats autònomes i que pogués ser demanar, en tot cas, el retorn d'allò que no totalment era teu, sinó que només ho era en part. A partir de l'esmena transaccional, queda molt més ben aclarit tot això.

Ara, jo sí que també em voldria referir a un punt que va plantejar l'altre dia l'illustre diputat senyor Carod-Rovira i al qual ara ha alludit també el senyor Antoni Dalmau: és la qüestió de l'arxiu històric provincial, com també parlarem de la biblioteca provincial. Curiosament..., mentre hi hagi províncies, Barcelona té dret a tenir biblioteca provincial i arxiu provincial; curiosament, només Barcelona i Bilbao –o en aquest cas Biscaia– no tenen biblioteca provincial, per exemple, a tot l'Estat espanyol, i se n'estan creant de noves: fa pocs dies es va inaugurar, amb onze mil metres quadrats i unes instal·lacions, per cert, modèliques, la Biblioteca Provincial de Múrcia, cosa que em sembla molt bé, però em penso que hi ha aquí un greuge comparatiu que sí que és interessant recordar. L'existència d'aquest arxiu històric provincial segurament hauria impedit molts dels problemes que en aquests moments s'estan plantejant a l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

Una vegada dit això, dir que estem absolutament d'acord amb l'esmena transaccional que ens ha presentat el senyor Carod-Rovira i a la qual ha alludit també el diputat senyor Dalmau, i que, per tant, hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Ha acabat?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, senyor president.

El president

Perdoni, eh? Pel Grup de Convergència i Unió, per presentar la seva esmena, té la paraula la senyora Vinyet Panyella, la diputada.

La Sra. Panyella i Balcells

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Anava a dir que els arxius estan d'enhorabona, perquè des de fa un cert temps ocupen una part con-

siderable d'atenció parlamentària, dins i fora de la cambra, però per aquesta vegada m'estalviaré la ironia, perquè el tema que hem de tractar no és per expressar precisament grans alegries, sinó, em sembla, una molt considerable preocupació per un dels arxius més importants de Catalunya –diria que potser l'històricament més important–, com és l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que compta amb una riquesa documental única i que, a més a més, reflecteix el transcurs de dos segles d'història d'aquest país, passant, precisament, per la història de la confederació catalanoaragonesa, i és una de les institucions que, pel seu abast i per la seva importància, hauria de formar part des de fa temps de la política cultural i de recerca de Catalunya, i es troba justament avui en el pol oposat i en perill imminent de desastre.

La situació de l'Arxiu de la Corona d'Aragó i el conflicte derivat del control exclusiu de què fins aquest moment ha estat objecte per part del Ministeri de Cultura és objecte, com ja he dit, de la nostra preocupació. I val a dir que és una preocupació, afortunadament, compartida, no solament pels grups d'aquesta cambra, sinó també per altres sectors d'una reputació i d'una professionalitat inqüestionables, com són els arxivers, representats pel col·lectiu de l'Associació d'Arxivers de Catalunya, i també el dels historiadors i dels investigadors, agrupats o bé a les universitats, o bé en altres institucions. L'opinió de tots plegats, vostès l'hauran poguda observar amb insistència als mitjans de comunicació i també en la premsa especialitzada, que té menys abast, però no per això deixa de tenir més importància.

I és des d'aquesta òptica i des de la problemàtica global que l'Arxiu presenta que el nostre Grup Parlamentari ha pres en consideració la Moció subsegüent a la interpellació que va presentar Esquerra Republicana, Grup amb el qual compartim l'esperit general del contingut de la Moció, i hi hem presentat un seguit d'esmenes, focalitzades en cinc punts, en cinc objectius que ara esmentaré, però que ja avanço que en qualsevol cas donarem suport al text transaccional que serà presentat més endavant en aquesta cambra.

Els objectius són bàsicament els següents. D'una banda, aconseguir la identificació de fons i de col·leccions de l'Arxiu de la Corona d'Aragó per tal de delimitar l'abast del que correspondria a l'arxiu històric provincial de Barcelona, mai constituït, però amb l'ingrés dels fons que n'haurien format part a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i per tal de delimitar també la identitat d'aquells fons d'interès comú de les actuals comunitats autònomes successores dels antics estats confederats. El segon objectiu –clarament compartit amb altres forces polítiques de la cambra– és aconseguir el traspàs de la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, en la seva integritat, a la Generalitat de Catalunya. El tercer punt és aconseguir el traspàs de la titularitat d'aquelles sèries corresponents a la Diputació del General –és a dir, a l'antiga Generalitat– a la Generalitat dels nostres dies. El quart és el compliment estatutari, amb la constitució del patronat que preveu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però només per a aquells fons i aquelles col·leccions documentals pertinents. I, en darrer lloc –i no menys important–, la necessitat de nomenament d'un

director amb el necessari consens institucional i amb un perfil professional i intel·lectual adequat a l'Arxiu.

Respecte aquest punt, del qual també s'ha parlat en aquesta cambra, amb diferents punts de vista, vull recordar a les senyores i senyors diputats que, arran de la conflictivitat manifestada per la irrupció del nou director a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va emprendre una iniciativa parlamentària, actualment en curs, en què manifestava la necessitat de la seva substitució, ja que les seves actuacions han provocat un malestar generalitzat, dins i fora de la institució, que dificulta el seu bon funcionament, al qual em referiré una mica més endavant.

Expressat el sentit de les esmenes que presenta el nostre Grup, aquesta diputada voldria fer algunes consideracions sobre l'Arxiu de la Corona d'Aragó en relació amb el tema que ens ocupa. I la primera és una qüestió de noms. Un dels nostres més importants clàssics contemporanis va definir, en un títol d'un dels seus més brillants assaigs, l'arrel de la problemàtica que fa que a hores d'ara en aquesta cambra parlem de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Ho va dir Joan Fuster: «qüestió de noms». El canvi de denominació que va proposar un funcionari divuitesc per emprendre un projecte que mai no es va portar a terme i que consistia en la concentració a Barcelona dels arxius reials de Saragossa, València i Mallorca, va consolidar, per contra, una denominació que ha comportat que avui dia l'Arxiu que conté la riquesa documental emblemàtica del Principat de Catalunya, en relació amb els estats que formaven part de la confederació catalanoaragonesa, es trobi encara sota el control del fins ara Ministeri de Cultura i a través de la seva, fins ara, Subdirecció General de Bellas Artes y Archivos, que ha volgut articular en els darrers deu anys una estructura supraarxivística a nivell d'Estat obviant els traspàsos de competència en matèria de cultura a les comunitats autònomes, i en el cas de Catalunya actuant, a més, de manera, diguem-ne, prepotent i centralista i amb greuge comparatiu respecte a València i Mallorca, pel que fa als arxius generals històrics d'aquells antics estats.

Qüestió de noms. L'Arxiu de la Corona d'Aragó és una entitat formada a través dels segles per una gran diversitat de fons i de col·leccions documentals. Hi trobem el bloc que correspon a l'Arxiu Reial de Barcelona i a l'antiga confederació catalanoaragonesa. Hi trobem, també, el dels fons i col·leccions que correspondrien, si fa no fa, al mai no creat arxiu històric de protocols de Barcelona, que bàsicament estaria format per les col·leccions..., perdó, arxiu històric provincial de Barcelona, bàsicament format per col·leccions de protocols, per les col·leccions de l'Audiència i dels jutjats i de les delegacions d'Hisenda; i recordem que, entre elles, hi ha els fons procedents de la desamortització que conformen un conjunt molt ric i molt singular. S'hi troba, també, aquell bloc de documentació que correspon a institucions polítiques i administratives de Catalunya; es tracta d'institucions genuïnament catalanes, com la Diputació del General –que ja hem esmentat–, o de l'Administració de l'Estat de Catalunya, que també n'hi ha força. I s'hi distingeix encara la inevitable secció generalista o vària, que abasta els fons i les

col·leccions que per qualsevol raó han anat a engruixir el vast contingut d'aquest Arxiu.

La denominació de la voluntat, més que de la realitat, i el regust historicista dels erudits del segle passat en una època de recuperació i de revisió de la història medieval catalana, per a la qual els documents de l'Arxiu de la Corona d'Aragó eren primordials, varen triomfar per damunt de la denominació antiga, la de l'Arxiu Reial de Barcelona, que, malgrat ser més reduccionista respecte al contingut, era tant o més pertinent que la nova denominació. I per tant, senyores i senyors diputats, no s'hi val, no s'hi val a fer prevaler per sobre del contingut de l'Arxiu la vinculació que deriva d'una denominació establerta per formar un gran arxiu que mai no es va constituir, no s'hi val a fer prevaler una qüestió de noms per negar a la Generalitat de Catalunya la titularitat dels fons de què és llegítima hereva, com són els de la Diputació del General, i no s'hi val a negar per la via de la pràctica el traspàs de la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó només en base a l'existència en aquest Arxiu d'un tant per cent reduït, respecte a la totalitat, de fons i de col·leccions documentals d'interès comú, que no de procedència, als antics estats de la Corona d'Aragó.

I aquí topem amb un altre problema, com és el de la constitució del patronat. Voldria que les senyores i senyors diputats observessin que la disposició de l'Estatut deixa obertes totes aquelles possibilitats que el desitjable mutu acord i la políticament i culturalment correcta manera d'actuar dels representants de l'Estat i de la Generalitat vulguin establir. Amb el traspàs de la gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó a la Generalitat que l'esmena del Grup de Convergència i Unió proposa, es posarà fi a l'evident injustificat greuge comparatiu de Catalunya respecte al País Valencià i les Illes. Els respectius governs de totes dues comunitats autònomes gestionen des dels acords dels traspassos de competències els arxius equivalents al de la Corona d'Aragó, que són el del Regne de València i el del Regne de Mallorca, mentre que a la Generalitat li va ser traspasada únicament la gestió dels arxius històrics provincials de Lleida, Girona i Tarragona.

No hi ha res que justifiqui, llevat d'una expressa voluntat política, la constant negativa, per activa i per passiva, de resoldre el problema de la vinculació de l'Arxiu de la Corona d'Aragó a la política arxivística i cultural de la Generalitat, amb totes les prerrogatives i salvaguardes que s'hagin d'establir a partir de la formació del patronat que preveu l'Estatut. No hi ha res que justifiqui, tampoc, el nomenament unilateral, per part del Ministeri de Cultura, d'un director que ha d'intervenir en una de les institucions culturals més importants i més emblemàtiques de Catalunya. No hi ha res que justifiqui la continuïtat d'un director que, al cap de vint dies escassos d'haver pres possessió del càrrec, vulgui implantar una classificació que obvia la periodificació de deu segles d'història de Catalunya, suprimeixi tot esment de l'origen institucional de les col·leccions i, per tant, els criteris de procedència universalment acceptats pels professionals dels arxius i instauri una cerimònia de la confusió documental que afecta no solament la totalitat dels documents de l'Arxiu, sinó que, espe-

cialment i sobretot, destrueix el sistema de referències per mitjà del qual els investigadors d'arreu del món es veuran mancats de les vies d'accés a les col·leccions documentals.

I això, senyors i senyores diputats, significa, com a mínim, un intent d'agressió vers la història i evolució de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. No es tracta, doncs, d'un seguit de desavinences o de discussions o de baralles, si ho volen, del medi professional. I és també —penso— un intent d'agressió de més abast amb l'intent d'esborrar el rastre del que ha estat la història del país en base a un pretès criteri de classificació. I sobre aquest tema no m'hi allargaré, perquè *L'Avenç* d'aquest mes de maig porta un article molt interessant del director de l'Arxiu del Regne de València, precisament sobre classificacions arxivístiques, en què dóna l'opinió de com ha de funcionar un quadre de classificació d'accés al fons de manera correcta per a un arxiu com el que tractem. Aquest tipus, d'opinió l'ha corroborada també tot l'àmbit dels investigadors i dels historiadors, que han fet arribar a l'opinió pública de Catalunya i a les institucions la veu d'alarma pel que ells també han considerat una agressió intolerable.

És per tots aquests motius, que aquesta diputada ha mirat de sintetitzar al millor que ha estat capaç, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat les esmenes esmentades amb el desig que, finalment, es pugui aprovar aquest text, al qual Convergència i Unió donarem suport, amb el màxim consens per part d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per tal de pronunciar-se, per fixar la posició del seu Grup, té la paraula la diputada senyora Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em referiré, encara que sigui amb molta brevetat i, precisament, perquè motiva el sentit del vot del Grup Popular, a la naturalesa de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que ve determinada pel seu origen, evolució històrica i tractament que se li dóna al llarg de l'esmentada evolució, ja que conforma el que és a hores d'ara. I em referiré també, i per la mateixa raó, a la consideració específica que en fa l'Estatut d'autonomia de Catalunya, en la seva disposició addicional segona, i els estatuts de les comunitats autònomes de les Illes Balears, d'Aragó i de València.

Cal tenir present que l'Arxiu anomenat de la Corona d'Aragó, a partir de la reestructuració que en fa el senyor De Garma i Duran, neix amb la finalitat de custodiar a Barcelona els fons documentals reunits en l'Arxiu Reial, tot i que el seu origen es remunta a l'antic Arxiu Comtal de Barcelona. El procés de concentració que porta al que és actualment l'Arxiu no va ser, però, immediat; per una banda, perquè es varen mantenir diferents centres arxivístics de la Corona a València i a Aragó, i per una altra, per la creació de l'Arxiu de

Simancas, que fa que la major part de la documentació del Consell d'Aragó deixi d'arxivar-se a Barcelona i s'hi dipositi la relativa al patrimoni reial i de l'Administració virregnal.

La configuració de l'Arxiu com a Arxiu de la Corona d'Aragó, lluny de representar una pèrdua d'importància, va representar la seva revitalització i la recuperació el segle XIX dels documents del Consell d'Aragó que estaven a Simancas. Amb posterioritat es varen incorporar a l'Arxiu, com ha estat repetidament esmentat, fons de la Diputació del General, així com també dels convents i monestirs catalans desamortitzats, els de la Junta Suprema de Catalunya durant la Guerra del Francès i documentació notarial i gremial, entre d'altres, així com la que deriva de les seves funcions de suplència com a arxiu provincial, que, certament, tenen una naturalesa i una procedència ben diferenciada de la que he esmentat anteriorment.

Pel que fa al seu tractament administratiu, pel que fa a la seva forma de gestió, el Reglament dels arxius de l'Estat, de 22 de novembre de 1901, organitza els arxius estatals en tres grups: els generals, entre els quals s'inclouen l'Històric Nacional, el Central d'Alcalà de Henares i el d'Índies; un grup separat d'arxius especials, i els regionals, entre els quals s'inclou, a més a més dels de València, Galícia i Mallorca, el de la Corona d'Aragó. Pel que fa al seu tractament estatutari, l'article 7 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de l'any 1932 va excloure l'atribució a la Generalitat de l'Arxiu, en considerar-se que els seus fons contenien documents que no només afectaven o pertocaven Catalunya, tot i que, mitjançant decrets de la Presidència del Govern de 1934, es delimiten els seus fons, i passa, en reordenar-se el tresor històric documental i bibliogràfic, a considerar-se Arxiu Històric General.

En els treballs d'elaboració de l'Estatut d'autonomia de Catalunya de 1979, es va prendre en consideració el criteri que l'Arxiu de la Corona d'Aragó és, en el seu origen i en la major part de la seva història, l'arxiu d'una entitat política desapareguda i no restaurada, integrada per territoris avui corresponents a diverses comunitats autònomes. Es va considerar que la relació arxiu-territori és similar a la dels altres arxius supraterritorials com els de les reials cancelleries de Valladolid i Granada, el d'Índies de Sevilla o el General de Simancas, i va donar lloc a la redacció definitiva del que és ara la disposició addicional segona de l'Estatut, que estableix la previsió que una norma estatal reguli la constitució d'un patronat sota la tutela de l'Estat en el qual tingui participació preeminent la Generalitat de Catalunya però també les altres comunitats autònomes.

L'Arxiu rep un tractament similar no només al nostre Estatut, sinó també al de les Illes Balears, al de València i al d'Aragó, pel que fa a la participació preeminent en el patronat. Està, però, recollit només en aquests dos darrers la seva intervenció per la via d'informar l'avantprojecte de norma reguladora. Per tant, el model de titularitat i de gestió de l'Arxiu de la Corona d'Aragó no és només —com reconeixia el mateix conseller de Cultura en la resposta que va donar al senyor Carod-Rovira— una qüestió bilateral entre Generalitat de Catalunya i Estat exclusivament. Cal tenir en comp-

te aquest i els altres aspectes que he esmentat, abans de començar a definir propostes de reforma que afecten l'Arxiu de la Corona d'Aragó, per evitar una confrontació gratuïta entre diferents comunitats autònomes.

El Grup Popular entén que el desenvolupament de la disposició addicional segona s'ha d'afrontar definitivament després de disset anys, però s'ha de fer per la via del diàleg i del consens i amb la participació de la comunitat científica, evitant posicions maximalistes que només perjudicarien l'Arxiu, per la qual cosa, per aquesta raó de principi, anuncio l'abstenció del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat proposant de la Moció, el diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Des de l'escó estant, senyor president. Efectivament, com ja anunciava, amb la sagacitat i l'antelació als fets històrics que s'esdevindran, el diputat senyor Antoni Dalmau, i després han continuat d'altres, els distints grups que tenien esmenes a la Moció presentada pel nostre, hem arribat a un text transaccional del qual pasarem ara còpia a la Mesa perquè sigui llegit, com segurament deu correspondre, en el sentit que, per una banda, hi hagi unes negociacions que s'iniciïn ja en aquest període de sessions en el sentit que el Govern de la Generalitat plantegi al Govern de l'Estat la necessitat que aquest procedeixi a identificar de manera formal els fons i les col·leccions avui dipositades a l'Arxiu; que de manera particular aquesta identificació compregui també aquells fons i col·leccions que en condicions normals haurien de pertànyer a l'arxiu històric provincial de Barcelona, ara i tant inexistent; que es continuï, doncs, en la línia de sol·licitar el traspàs a la Generalitat de la gestió d'aquests fons; que la titularitat, a més a més de la gestió, la titularitat correspongui a la Generalitat en els fons provinents relatius a l'antiga Generalitat o Diputació del General; que, d'acord amb allò que preveu l'Estatut d'autonomia, es promogui la creació del patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i finalment —el punt que aquests dies probablement ha estat de més presència en els mitjans de comunicació—, que, mentre no es formalitzi el traspàs de la gestió a la Generalitat, a partir del consens institucional, es nomeni la persona que hagi d'ocupar la direcció d'acord amb un seguit de requisits.

Passaríem, doncs, ara còpia d'aquesta esmena transaccional, signada per Esquerra Republicana, Convergència i Unió, el Grup Socialista i Iniciativa per Catalunya - Els Verds, a la Mesa, per tal que la llegeixi com s'escau.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Reglamentàriament haig de preguntar als grups esmenants si no s'oposen a

la tramitació d'aquesta esmena transaccional. No hi ha oposició per part de ningú? *(Pausa.)* Doncs, admesa l'esmena, el secretari tercer donarà lectura a l'esmena.

El secretari tercer

Gràcies, senyor president. «Esmena transaccional. El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a reprendre les negociacions en aquest període de sessions i davant el Govern de l'Estat, per tal que:

»Primer. D'acord amb la Generalitat de Catalunya, procedeixi a la identificació formal dels fons i col·leccions documentals avui dipositats a l'Arxiu de la Corona d'Aragó que corresponen a institucions, organismes o persones de Catalunya i que, per tant, no justifica que intervinguin altres governs en la seva gestió; mitjançant aquesta identificació de fons i col·leccions, s'estableixi formalment quins corresponen a l'arxiu històric provincial de Barcelona, d'acord amb la normativa encara vigent de creació d'aquests arxius.

»Segon. Traspassi a la Generalitat de Catalunya la gestió dels fons documentals en la seva integritat.

»Tercer. Retorni a la Generalitat de Catalunya la titularitat del fons documental de l'antiga Generalitat o Diputació del General que es troba a l'Arxiu de la Corona d'Aragó i estudiï també el traspàs de la titularitat pel que fa a la resta de fons relatius a Catalunya.

»Quart. Promogui la creació del patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, en els termes previstos a la disposició addicional segona de l'EAC, només per als fons documentals que són d'interès comú a diferents comunitats autònomes, per llur pertinença a l'antiga Corona d'Aragó, i que, així mateix, procedeixi al traspàs de la gestió de l'esmentat Arxiu de la Corona d'Aragó a la Generalitat de Catalunya.

»Cinquè. Mentre no es formalitzi el traspàs de la gestió a la Generalitat, nomeni, mitjançant el consens institucional, la persona que hagi d'ocupar la direcció de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, que, a més d'una alta qualificació com a arxiver i historiador, hauria de complir els requisits següents: coneixement acreditat de la llengua, la cultura, la història i les institucions catalanes i dels altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó.

»Palau del Parlament, 9 de maig de 1996.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari. Seguidament, passarem a votació la Moció transaccional que ens acaba de ser llegida pel senyor secretari.

Els senyors diputats que estiguin d'acord amb la Moció transaccional, que es posin dempeus.

Els senyors diputats o les senyores diputades que hi estiguin en contra?

Els senyors diputats o les senyores diputades que s'abstinguin, que es posin dempeus.

La Moció ha quedat aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 7 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política associativa

Passem al punt desè de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política associativa, presentada pel Grup Socialista. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Des de l'escó, per anunciar-ne la retirada, i no per cansament i no per caprici, sinó perquè considerem que aquest matí, amb tot el que ha estat el debat i la presentació de la Llei que ens ha presentat el Govern, considerem que aquests temes, els temes que es plantejaven a la Moció i els temes que es van discutir al seu dia en la interpellació, tindran un marc idoni de discussió, d'esmenes i de reflexió d'aquesta cambra en tot el que sigui el procés de discussió de la Llei que se'ns ha presentat aquest matí.

Nosaltres, en aquesta Moció, tractàvem temes del registre, temes del consell assessor de l'associacionisme, i em penso que aquests dos temes i tota la seva complexitat i tota la seva discussió es podran discutir amb molta tranquil·litat i amb un abast molt més profund en el que serà el debat de la Llei.

És per aquesta qüestió i per aquestes raons que anunciem la seva retirada.

Gràcies, senyor president.

El president

Queda retirada aquesta Moció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de foment a les indústries culturals, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. I, sense cansament, plantejo... —no ho sé, però de cansament, cap, eh?, senyor diputat—, plantejo la Moció subsegüent a la interpellació sobre política de foment de les indústries culturals. Els confesso que és un tema que m'interessa molt i que, per això, una vegada i una altra el torno a plantejar, perquè tinc la sensació que si no som capaços de fer aquesta distinció entre el que significa en aquests moments una exposició, un bé cultural, la capacitat de gaudi, etcètera, o de plantejar el que és la difusió cultural, principi bàsic constitucional, fonamental, que recull també l'Estatut i que fins i tot diu que, atesa la peculiar vocació cultural catalana, l'Estat i la Generalitat ho consideraran un deure essencial, i un no acaba de saber com es tradueix aquesta consideració de deure essencial.

al de la cultura... Doncs, bé, si tot això és veritat, també és veritat que en aquests moments l'entorn de la cultura és generador d'un seguit d'indústries. Això ho podríem dir d'altres camps, per a entendre-ho més clar: algú podria parlar de la pràctica de l'esport i algú podria parlar de la quantitat d'indústries que l'esport genera, des del material esportiu fins a tot el que són els grans muntatges esportius i els rendiments o els diners que acaben mobilitzant. Això, que s'entén en el tema de l'esport, que s'entén fins i tot en el tema de la salut, sembla que molt sovint no ens ho acabem de creure en el terreny de la cultura, i aleshores diem a l'Estatut que considerem la cultura com un bé essencial, definitori del que és la manera de ser catalana, dels catalans, el que és el nostre tarannà, el nostre perfil en tant que poble en aquesta història, i, en canvi, després, a la pràctica, no acabem de distingir això.

Per tant, en la nostra interpellació vam plantejar bàsicament aquesta qüestió. És a dir, el sector de la cultura està generant un sector econòmic fonamental. N'hi ha prou de posar uns exemples: què signifiquen en el conjunt de l'economia el sector de l'audiovisual, el sector del llibre, el sector de la música, el sector del disseny, per exemple? Ningú no discuteix que aquests són sectors fonamentals i que, quan hi ha hagut –i en algun cas n'hi ha hagut– crisi en algun d'aquests sectors, evidentment això s'ha notat en el conjunt de l'economia catalana. Per exemple, la traducció de la pèrdua de Barcelona, en aquest cas –Barcelona i els seus entorns, i Esplugues de Llobregat–, com a capital cinematogràfica de l'Estat espanyol ha comportat una pèrdua importantíssima de recursos econòmics. Aleshores, estem insistint en aquest paper fonamental de les indústries culturals. En això, i per explicar-ho, demanàvem el suport de les resolucions múltiples del Parlament Europeu, i demanàvem el suport d'uns materials que poden semblar alhora del món del comerç, però que també tenen un element sobre o contra el colonialisme cultural: en el tractat signat a Marràqueix l'abril de 1994, sobre el Tractat internacional de lliure comerç, hi havia una excepció cultural, anomenada també «l'excepció Barzanti», que deia que compte!, Europa, en aquests moments, s'ha de blindar o s'ha de defensar contra la invasió de productes culturals, sobretot arribats del Japó i d'Amèrica, i en aquest cas concret hi ha una excepció cultural, que, per tant, allibera o permet que hi hagi un tractament específic d'aquests productes culturals europeus. L'explicació del Tractat –i repeteixo que és un tractat de lliure comerç– és apassionant. Es diu: «...perquè Europa, sense aquest sector cultural, al cap de poc temps deixaria de ser Europa». I això, repeteixo, es diu en un tractat de lliure comerç. I crec que no sempre som prou conscients d'això.

I és precisament per aquesta raó que nosaltres vam plantejar, una vegada més, una interpellació sobre les indústries culturals. A partir d'una evidència: quan es van fer els deu anys de balanç de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, els estudis ens deien que en aquest sector, excepte amb alguna excepció, com podia ser el sector del teatre, no havíem incrementat, havíem perdut força absoluta en algun cas i força relativa gairebé sempre; que, en tot cas, hi havia sectors cada vegada més

febles i cada vegada en situació econòmica més greu. Fins i tot plantejàvem qüestions com aquestes: en el tema del llibre, és molt important el suport al llibre en català –no cal ni dir-ho, i ho hem expressat sempre així–; ara, és absolutament indispensable el suport al llibre en tant que indústria, perquè, si aquí no hi hagués indústria editorial, tampoc no hi hauria llibre en català, en la mesura que ara hi ha llibre en català. I posàvem un exemple ben clar: en el moment que es va obrir una petita esletxa i es va poder començar a editar llibre en català, començant pels tipògrafs i continuant pels directors literaris, que podien ser en Marià Manent, el doctor Rubió o en Joan Oliver –Pere Quart– o en Joan Vinyoli, en aquells moments, evidentment, aquests autors estaven preparats per a fer llibre en català, però, compte!, estaven preparats perquè treballaven al món editorial.

Em penso que els arguments es van donar l'altre dia, i per tant no els repeteixo. I dic només que a partir d'això hem presentat una moció en la qual hi ha segurament dues parts diferenciades. La primera part és que ens sembla que hi ha, al damunt de les taules de diferents administracions catalanes, informes, anàlisis, estudis sobre indústries culturals. M'ha tocat participar en uns quants d'aquests estudis, i amb una gran desesperació veig que després no se'n fa cap ús polític posterior. Aleshores, la proposta era que hi hagués un informe sobre la situació de les indústries culturals de Catalunya, amb una referència especial a la seva importància econòmica i a la seva incidència en el mercat laboral. Un segon punt era estimular l'oferta de mòduls de formació professional relacionats amb indústries culturals; l'exemple era clar: en aquests moments hi ha sectors que requereixen la generació permanent de nous treballadors especialitzats, no universitaris d'alta graduació, no tècnics ni amb màsters que vinguin de fora, sinó, senzillament..., en alguns teatres, per exemple, de la capital de l'Estat, sents que més enllà del prosceni es parla en català. Per què? Perquè els experts en lumino-tècnia i en moltes altres coses vénen d'on s'ha fet teatre d'una manera permanent: a Olesa - Esparreguera i Esparreguera - Olesa, i, justament perquè allà s'ha fet, allò ha generat tècnics que en aquests moments són tècnics que són allà.

En la segona part, parlàvem, en concret, de la qüestió de l'audiovisual català. Era, segurament, per una qüestió conjuntural: van tenir lloc, del 19 al 22 de març de 1996, convocades per l'Associació Catalana de Productors Cinematogràfics i Audiovisuals, iniciatives per a un nou sector audiovisual català. Les resolucions són importants. Hi ha una proposició no de llei conjunta –que, per l'absència d'algun diputat, no es va poder aprovar una compareixença, ja al seu dia, en la Comissió de Política Cultural– que ens permet explicar que aquest és un sector fonamental que, en contra del que diuen molts mirant-se'l des de fora, no s'ha resignat a desaparèixer, ni s'ha resignat a la sucursalitat permanent: molts d'aquests treballadors de l'audiovisual català tenen feina garantida fora de Catalunya, però han dit que no, que volen fer un sector de l'audiovisual català. Em sembla que són dignes de ser tinguts en compte, aquest esforç i aquesta voluntat, quan molts creuen que en el país tothom ho ha venut tot i ho ha venut, a

més, per un plat de lleties mal cuinades, perquè si fossin ben cuinades la cosa seria una altra qüestió.

Justament, per tant, hi havia també punts..., estimular l'oferta de mòduls, accelerar la creació d'un organisme autònom de l'audiovisual català, donar suport a la creació d'un consell audiovisual català i crear un registre públic d'obres audiovisuals.

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentada una esmena, pel Grup de Convergència i Unió. Pel Grup esmenant, té la paraula el diputat senyor Salvatella.

El Sr. Salvatella i Suñer

Gràcies, senyor president. La Moció presentada per l'illustre diputat senyor Ignasi Riera contempla cinc punts diferenciats, tots ells realment suggerents, encara que no del tot digeribles per al nostre Grup; per això els hem amanit, tot farcint-los amb cinc esmenes –valgui el símil culinari, en atenció al diputat proponent, autor d'escrits ben reeixits de caire gastronòmic, fins i tot al seu màxim nivell, que és el canibalisme.

El primer punt de la Moció que ens ocupa demana un informe sobre la situació de les indústries culturals a Catalunya, i el demana per a aquest any, és clar. L'esmena que presenta Convergència i Unió accepta aquest punt, tot canviant-ne –és clar, també– el termini pel de la present legislatura. El 1994, per encàrrec del Departament de Cultura, el Centre d'Estudis de Planificació va elaborar un estudi sobre el sector del llibre a casa nostra. En aquests moments considerem interessant poder disposar d'un altre estudi sobre la resta d'indústries culturals –cinematogràfica, fonogràfica, premsa–, en la mateixa línia de l'anterior. Hauria de ser aquesta una prioritat per al Departament; ara bé, tal vegada no serà possible, per raons pressupostàries, durant el 1996. Si es confirmessin els nostres temors, podem assegurar que s'aniria elaborant al llarg de la present legislatura, i és que, senyor Riera, com vostè sap que deien els nostres avis, la processó és llarga, però el ciri és curt.

El segon punt de la Moció incideix en l'oferta de mòduls de formació professional relacionats amb les indústries culturals. No tindríem cap inconvenient a acceptar-ho sempre que suposés la implantació d'aquests ensenyaments en els termes previstos al Mapa escolar de Catalunya. Qualsevol increment de l'oferta de cicles formatius hauria d'anar precedit d'una recomanació en aquest sentit, derivada de l'estudi de la situació de les indústries culturals a Catalunya, la qual cosa ja demana el senyor Riera en el punt inicial. És per això que en la nostra esmena deixem clar que preferim disposar dels resultats de l'esmentat estudi abans d'assumir cap compromís. Hem procedit, per altra banda, en aquesta esmena, a uns lleus retocs per tal d'ajustar la terminologia emprada a la del nou sistema educatiu –qüestió de detalls, ja se sap.

Quant als punts 3 i 4, proposem la seva total supressió. M'explicaré. El punt tercer demana accelerar la creació d'un organisme autònom de l'audiovisual català. Aquesta petició, com les altres dues que segueixen, s'ajusta a les conclusions de les Jornades sobre Iniciatives per a un Nou Sector Audiovisual Català, organitzades per l'Associació Catalana de Productors Cinematogràfics i Audiovisuals el passat mes de març. En aquest sentit, el conseller de Cultura ha demanat compareixer davant la Comissió de Política Cultural per tal de presentar el capteniment del seu Departament pel que fa a la indústria audiovisual. Ens sembla més oportú, doncs, que sigui amb posterioritat a la compareixença del conseller que es vegi la conveniència de crear aquest organisme autònom.

La supressió que proposem per al punt quart ve motivada pel fet de considerar-lo innecessari. En el Projecte de llei de regulació de la programació audiovisual distribuïda per cable es recull la creació del Consell Audiovisual de Catalunya, que demana la Moció, com a òrgan assessor del Govern en funcions relatives a matèria legislativa, vigilància i control, comunicació amb la societat i suport al procés de normalització lingüística.

Pel que fa al punt número 5, que proposa crear un registre públic d'obres audiovisuals, creiem que es basa en el sistema vigent a França, on hi ha un registre com aquest, en el qual es poden inscriure els crèdits que obté un productor, amb la garantia dels drets d'explotació de la pel·lícula. A Catalunya no ens sembla necessària la creació d'un registre específic d'audiovisuals ja que, aquesta funció, la pot assumir el Registre de la Propietat Intel·lectual, el qual, a partir de la madrilenyíssima data del 2 de maig, i per aplicació dels traspassos pertinents, és gestionat pel Departament de Cultura de la Generalitat. Actualment s'està estudiant si cal fer alguna modificació legislativa per adaptar-ne les funcions.

Resumint, en el punt primer de la Moció proposem canviar l'expressió «al llarg de l'any 1996» per «durant la present legislatura». En el punt segon presentem una esmena de substitució que diu: «en funció dels resultats d'aquest informe, estimular l'oferta de cicles formatius de la família professional de comunicació, imatge i so.» Els punts tercer i quart, com he dit, proposem suprimir-los íntegrament. Quant al punt cinquè, una altra esmena de substitució el deixaria així: «adoptar les mesures necessàries per tal de facilitar noves vies de finançament de la producció audiovisual mitjançant la constitució de garanties inscrivibles en el Registre de la Propietat Intel·lectual».

I res més. Espero que el diputat i el Grup autors de la Moció acceptin les nostres esmenes. Ens agradaria que així fos, perquè creiem que s'ho mereixen les indústries culturals, tan bescantades al nostre país irredempt, i el mateix senyor Riera. En paraules d'un autor que el senyor Riera coneix bé, perquè suposo que és del seu gust, jo ja m'acontento de tenir una mica de raó de tant en tant; aspirar a més em sembla una procacitat.

Gràcies, altra vegada, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per intervenir per fixar la posició dels seus grups, aquells grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà favorablement els cinc punts de la Moció presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa, cinc punts que en part es corresponen, com ja apuntava el senyor Salvatella..., d'Iniciativa - *Els Verds* –ja em perdonaran la meua limitació de denominació–, en el sentit que tres d'aquests punts formen part, com s'apuntava fa uns instants, de les conclusions de les Jornades sobre Iniciatives per a un Nou Sector Audiovisual Català, que van tenir lloc a la Universitat Pompeu Fabra.

En realitat, aquestes jornades haurien estat un prelude magnífic d'allò que s'hauria hagut de produir en condicions normals si tot hagués passat en la normalitat en la Comissió de Política Cultural. I ens explicarem. Pràcticament la primera de les iniciatives parlamentàries en l'àmbit de la cultura que va presentar el nostre Grup va ser una sol·licitud de compareixença de l'Associació de Productors Cinematogràfics i Audiovisuals de Catalunya. Aquesta sol·licitud de compareixença no va prosperar des del punt de vista parlamentari, i aleshores se'ns va dir en el seu moment que el conseller de Cultura faria ell mateix la sol·licitud de compareixença per voluntat pròpia i que ens vindria a explicar quin era l'estat de la qüestió en l'àmbit del sector audiovisual a Catalunya, com ara ens apuntava fa uns instants el senyor Salvatella. Setmanes després, novament, en aquest cas ja no des del Grup d'Esquerra Republicana tan sols, sinó acompanyats del Grup Socialista i del grup titular de la Moció que ara debatem, vam formular novament aquesta sol·licitud de compareixença, i aleshores vam ser novament pregats, en aquest cas, ja, de retirar la nostra proposta, amb l'afirmació que aquesta vegada, ara sí que definitivament, serien claus, el grup de la majoria, a l'hora d'aconseguir que vingués definitivament el conseller de Cultura a explicar l'actitud del Departament, l'actitud del Govern, davant del sector audiovisual.

Sembla que aquesta vegada, doncs, va de bo, que l'endemà mateix de la Comissió de Política Cultural el conseller de Cultura va sol·licitar de comparèixer; el que passa és que realment no veiem que el contingut de la Moció que presenta el Grup en qüestió estigui en discrepància amb la possibilitat pugui comparèixer el conseller de Cultura. Si fos així, pràcticament, doncs, podríem anar paralitzant bona part de les iniciatives parlamentàries que presentem tots els grups. Em sembla molt bé que vingui el conseller de Cultura, que ens expliqui el que cregui oportú d'explicar, però, mentrestant, avançar en la línia d'allò que són les conclusions formalment adoptades pels professionals del sector a Catalunya, i a més a més d'una manera unànime, ens sembla perfecte.

Per tant, nosaltres votarem favorablement la integritat de la Moció presentada per IC-EV, i, a més a més, ens

doldria que el Grup titular de la Moció acceptés algunes de les esmenes que ha proposat el Grup de la majoria, entre altres coses aquelles esmenes que són d'estricta supressió. Perquè, és clar, una cosa són aspectes de matís i l'altra ja, diguem-ne, sobrepassa totes les dimensions, o –per dir-ho en termes..., ara que està de moda «l'olivera»– ja passa de taca d'oli, de presentar una moció on demanes de crear un òrgan, que justament l'esmena sigui de suprimir l'òrgan que es demana de crear.

Per tant, com que tothom m'ha entès, i particularment qui més m'interessava que m'entengués, que és el senyor Riera, el nostre Grup votarà favorablement la integritat dels punts de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyories.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Bé, gràcies, senyor president. Per nosaltres també la indústria cultural és cultura i és indústria, i ens il·lusiona molt impulsar i fomentar la participació de la iniciativa privada en la cultura; per tant, de generar activitat empresarial i industrial capaç de produir benefici, tant econòmic com social.

Entenem també que les indústries culturals no han d'estar alimentades pel contribuent, sinó per la competitivitat pròpia del món industrial, i de fet pensem que, quan la indústria cultural s'ha de mantenir insuflant artificialment diner públic, d'ordinari vol dir dues possibles opcions: o que no està en la línia del que la gent demana –la qual cosa és possible–, o que està massa en la línia política del qui la vol implantar. És per això que nosaltres, i penso que també molts, entenem que una cosa són els valors culturals d'un país, que s'han de fomentar i s'han d'impulsar des d'un govern, i l'altra cosa diferent és l'activitat industrial de la cultura, que com a sector econòmic s'ha de regir amb els universals criteris empresarials.

Ens il·lusiona també conèixer la realitat, cosa que demana la Moció, i que com a mínim pensem que és sempre prudent. La nostra posició de vot serà positiva quant a la Moció, acceptant les esmenes de Convergència, sobretot perquè sí que no ens agrada gens crear més organismes ni consells.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el senyor Antoni Dalmau.

El Sr. Dalmau i Ribalta

Gràcies, senyor president; de l'escó estant. Bé, el concepte d'indústries culturals, que és una expressió que ben pocs de nosaltres utilitzàvem temps enrere, s'ha convertit ara en una expressió en voga per a referir-se

a una concepció més integral de la cultura que no sigui referida exclusivament a aquells aspectes tradicionals: molta gent sol identificar efectivament la cultura només en termes de biblioteques, d'arxius, de patrimoni cultural, etcètera, i en canvi tendeix a oblidar les noves tècniques audiovisuals, i sobretot el potencial industrial que la mateixa cultura ofereix. S'ha transformat, radicalment, sens dubte, la visió de la cultura en una societat com la nostra.

És per això que ens semblava interessant, ens sembla interessant, la interpellació que va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, però també hem de confessar que ens va sorprendre una mica, després, el text de la Moció. Perquè, si bé els dos primers punts de la Moció sí que s'ajustaven estrictament al desenvolupament d'una explicació sobre el que ha de ser una política de foment de les indústries culturals, els altres punts –referits ja, més específicament, a la problemàtica audiovisual–, tal com el mateix senyor Riera ha reconegut, anaven molt més lligats a una conjuntura concreta, que és que s'acabaven de celebrar unes jornades del sector sobre això i, per tant, semblaven voler recollir molt ràpidament –potser d'una forma fins i tot un pèl precipitada– les conclusions de les jornades. En aquest sentit, és clar que, dels cinc punts, n'hi ha dos directament referits al paquet conjunt de les indústries culturals i, en canvi, els altres tres punts estan referits a un aspecte molt parcial d'aquestes indústries culturals.

Valgui, de tota manera, la confessió que nosaltres, malgrat aquesta..., no sé com dir-ho, aquesta... separació en dos aspectes completament diferents de la Moció, malgrat tot, votarem a favor de tots els punts, perquè nosaltres, a diferència del que acaba de dir el representant del Grup Popular, sí que estem a favor de la creació d'organismes... quan aquests organismes tenen sentit. És a dir, per augmentar la burocràcia o la ineficàcia de l'Administració, no; per donar resposta a les necessitats dels sectors del país, sens dubte. Per exemple, Convergència i Unió s'oposa, per exemple –ho ha dit–, a un registre públic d'obres audiovisuals dient que això ja ho recull el Registre de la Propietat Intel·lectual: ens sembla a nosaltres que no és la mateixa circumstància els drets d'autor, per exemple, dels escriptors o dels artistes que la problemàtica específica del món audiovisual. Per tant, nosaltres sí que veuríem bé la creació d'aquests organismes.

I, finalment, voldríem dir un parell de coses. La primera, adherir-nos completament al que acaba de dir fa uns moments el senyor Carod-Rovira, quan d'alguna manera s'escandalitzava una mica d'unes esmenes de Convergència i Unió que el que demanaven és suprimir el text de l'esmena. En la vida parlamentària normal, quan un grup no està d'acord amb una proposta d'un altre grup, el que fa és votar-hi en contra, no fer-hi una esmena per la qual suprimeixi el seu text íntegrament. És possible que Convergència faci ús d'aquest dret i, naturalment, voti en contra d'això, però a nosaltres ens sembla que la via normal no és demanar que el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds retiri la seva esmena i la suprimeixi del tot, sinó, en tot cas, votar-hi en contra.

I la segona cosa que volíem dir és que Iniciativa per Catalunya - Els Verds proposa presentar, al llarg del 96, un informe sobre la situació de les indústries culturals a Catalunya, i l'esmena de Convergència proposa fer-ho durant la present legislatura. Potser sí que la proposta inicial del senyor Riera era un pèl precipitada, esperar que aquest informe es pogués fer en el termini del 96; nosaltres pensem que probablement és massa enllà donar com a termini d'execució d'un simple informe d'aquestes característiques la legislatura sencera, considerant que acabem de constituir-la. Per tant –nosaltres potser ja no hi som a temps–, ens hauria agradat algun tipus de transacció entre els dos grups que permetés ni tan aviat com el 96 ni tan lluny com el 1999; si, això, encara hi hagués alguna possibilitat de poder-ho fer, ens sembla que salvaríem, d'una banda, l'interès de l'informe i, d'altra banda, la urgència de fer-lo una mica abans que no pas al final d'aquesta legislatura.

Res més.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera. (*Remor de veus.*) Per favor, guardin silenci!

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Gràcies als diputats que han intervingut, i gràcies, també, perquè una de les funcions parlamentàries és la de discutir, escoltar i, per tant, si s'escau, poder rectificar.

De les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la primera sí que l'accepto, entre altres coses perquè no tots potser són tan optimistes com el senyor Dalmau dient que la legislatura s'acabarà el 99; per tant, és bo que ja es comenci a treballar en aquest informe sobre les indústries culturals, que, en tot cas, el text de l'esmena diu que s'ha de presentar durant la present legislatura; per tant, per la prudència que exigeix preveure que la duració de les legislatures sempre és una qüestió gairebé teològica, em sembla que, encara que és segurament massa tard si fem un càlcul aritmètic, començar-hi a treballar des d'ara ja significaria una actitud enormement positiva.

Pel que fa al segon punt, he de dir que la intenció en l'explicació de la substanciació de la interpellació l'altre dia..., parlàvem en general dels mòduls de formació professional. És curiós que la tria de mòduls de formació professional ja ha estat un dels temes debatuts entre els que es dediquen a la formació professional: no sempre ha semblat adequat ni a les exigències culturals ni a la zona ni a les propostes, sinó que molt sovint ha estat al revés; és a dir, aquí es poden oferir aquests mòduls i, per tant, s'ofereixen aquests mòduls una mica al marge de les circumstàncies de temps i d'espai. Hi ha altres mòduls de formació professional relacionats amb les indústries culturals, però, en canvi, també ens sembla important que es faci, que se subratllin els de comunicació, imatge i so. Per tant, aquest segon punt també l'acceptem.

De moment, deixo un moment en suspensió el tercer punt i dir què farem amb el tercer punt.

El quart punt, donar suport a la creació d'un consell audiovisual català, acceptant les consideracions que m'han fet el senyor Carod –guió– Rovira i el senyor Dalmau, he de dir que, de tota manera, aquí hi ha un problema fins i tot terminològic en el marc d'una llei que ara s'està aprovant sobre una altra qüestió. Em penso que l'expressió «consell audiovisual català» no sabem si es consolidarà com a tal o hi haurà una expressió alternativa; per tant, per raons de prudència, evidentment, accepto la supressió, i retiraria aquest punt.

I acceptaria l'esmena del cinquè punt, que té poc a veure amb la proposta de la Moció perquè planteja un altre tipus de via, paral·lel al que proposàvem, però he dir també que la formulació «crear un registre públic d'obres audiovisuals» era massa esquemàtica, exigia una presentació més clara. Per tant, prefereixo, en tot cas, que hi pugui haver una certa majoria a favor d'aquest cinquè punt.

I, en canvi –i bo i rectificant el que havia dit; ja he dit que és propi de savis i d'ases, rectificar–, sí que mantindria el fet de sotmetre a votació el punt número 3, per la raó dita, perquè no es pot subordinar a la compareixença del conseller o consellera de Cultura, si algun dia es produeix a la Comissió de Política Cultural –cosa que tots desitgem–, i, després, perquè en aquest cas sí que es fa urgent que els responsables o que els professionals del món de l'audiovisual sàpiguen que hi ha un intent de suport des del Parlament de Catalunya al que va ser una proposta central d'aquestes jornades a les quals vaig poder assistir: la creació d'un organisme autònom de l'audiovisual català.

Per tant, resumint, senyor president, acceptaria les esmenes del Grup de Convergència i Unió, que, per tant, substituirien el text de la meua Moció, al punt número 1, al punt número 2, decauria el punt número 4 i el punt número 5 també seria el text de Convergència i Unió, però alhora mantindríem la votació del número 3. Per tant, crec, senyor president, que hauríem de demanar votació separada del punt número 3, i crec que –no sé si altres grups ho demanen– per part nostra podem demanar votació conjunta dels altres punts.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Hi ha alguna proposta més que la que acaba de fer el diputat senyor Riera sobre el procediment de votació d'aquesta Moció? (*Pausa.*) Per tant, votariem conjuntament els punts 1, 2 i 5, i separatament el punt número 3, donat que el quart ha decaigut.

Passem, doncs, a la votació.

Les senyores diputades i diputats que estiguin a favor dels punts 1, 2 i 5 de la present Moció, que es posin dempeus.

Diputats que hi estiguin en contra?

Diputats que s'abstinguin?

Votarem separatament ara el punt número 3 de la Moció.

Els diputats que estiguin a favor del punt número 3 de la Moció, que es posin dempeus.

Diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

Resultat de la votació: els punts primer, segon i cinquè de la Moció han estat aprovats per unanimitat. El punt tercer ha sigut refusat per 53 vots en contra, 34 vots a favor i sense cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'autogovern de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per presentar la Moció, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, Iniciativa per Catalunya - Els Verds, ha presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre l'increment de l'autogovern a Catalunya, perquè, certament, encara és imprescindible que hàgim d'instar el Govern a accelerar les seves actuacions, a fi i efecte que es produeixi aquest increment.

Aquesta Moció parteix de la necessitat, per una part –com s'ha dit– que aquest Parlament continuï debatent la situació actual de l'autogovern a Catalunya, també del seu finançament i, en definitiva, que vagi cercant punts d'acord amb el consens més ampli possible per avançar en aquesta direcció, però alhora, a més a més del debat, cal, des del nostre punt de vista, que s'emprenguin actuacions concretes, que es continuïn les actuacions del Govern, que s'accelerïn, que s'accentuin, perquè al cap de més de setze anys de l'aprovació de l'Estatut encara ens trobem avui que no s'han complert les previsions de l'Estatut. I, certament, el nostre Grup, i altres grups, hem hagut de plantejar-ho moltes vegades: encara hi ha molts traspassos pendents; traspassos imprescindibles per fer efectives aquestes competències que estan reconegudes en l'Estatut.

Per això, la nostra Moció té dos punts: un punt que és d'impuls a l'acció del Govern, i que, alhora, aquest primer punt també està dividit en cinc apartats, i un segon punt molt més específicament d'actuacions pròpies d'aquest Parlament, en ús de les seves competències exclusives, en determinades matèries, a les quals després em referiré.

Com deia, el primer apartat de la Moció fa referència a la imprescindible necessitat d'accelerar la negociació del traspàs de l'Estat a la Generalitat d'aquells serveis i organismes que encara estan pendents, i, per tant, nosaltres no fem aquí referència a un o a l'altre. És que realment tots són competència nostra i tots han de ser traspassats per donar compliment a aquestes previsions mínimes de l'Estatut i per poder exercir adequadament aquestes competències assumides. Alhora nosaltres pensem que és absolutament imprescindible avançar cap a la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat a Catalunya, potenciant la Generalitat com a admi-

nistració ordinària. Naturalment, aquest no és l'objecte de la Moció, però potenciant també l'Administració local com la més propera, la més immediata al ciutadà, i procedir amb caràcter prioritari a la supressió de la figura dels governadors civils.

Tots som conscients que s'han produït acords que poden comportar avenços en alguna d'aquestes matèries. Però jo voldria insistir i posar l'accent en la necessitat de donar compliment, amb la màxima urgència possible, a tot això que nosaltres plantegem. I, realment, els acords, millors o pitjors, nosaltres valorem aquells aspectes positius que sens dubte hi ha, però no deixen de ser parcials, no deixen de ser encara molt incomplets i no van en aquesta direcció que nosaltres apuntem, com a mínim en la globalitat que nosaltres estem plantejant aquí.

Hi ha un altre aspecte que és absolutament imprescindible d'abordar i que fa referència no únicament –encara que sí– a la Llei de costes, a la Llei del sòl, però també a la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, a la Llei d'hisendes locals, també a la Llei orgànica del poder judicial, a totes aquelles lleis que han retallat l'autonomia de Catalunya, que han interpretat la Constitució i l'Estatut de tal manera que, per la via de les lleis bàsiques, ens han impedit exercir competències pròpies. Avui mateix es feia referència a les limitacions, als problemes que comporta encara l'actual redactat de la Llei orgànica del poder judicial, almenys amb la interpretació que s'havia vingut fent, de cara a la normalització lingüística. Per tant, és absolutament imprescindible impulsar la modificació de totes aquestes lleis bàsiques, de totes les que han retallat l'Estatut, com ho és també..., i això crec que no s'ha tractat prou vegades, almenys amb resolucions d'aquest Parlament, i que és absolutament imprescindible que ho fem nosaltres avui, perquè l'autogovern no únicament s'augmenta, es millora, pels traspassos –que és fonamental–, per la modificació de les lleis bàsiques –que també ho és–, per la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat –que és imprescindible–, però també els organismes centrals de l'Estat, i d'una manera molt clara i evident el Senat ha de ser reformat, i aquest no pot ser-ho més que per la via de la reforma constitucional, perquè sigui efectivament una cambra territorial, però perquè sigui, alhora, una cambra que reconegui explícitament, amb totes les conseqüències polítiques que això comporta, la personalitat nacional de Catalunya, que vol dir, ni més ni menys, que Catalunya ha de tenir facultats per vetar determinades actuacions del Senat, determinades resolucions, en funció de les prerrogatives pròpies d'aquesta personalitat nacional, d'elements que per nosaltres són absolutament innegociables com a propis de la personalitat de Catalunya. Per tant, això és imprescindible que també ho incloguem aquí. Nosaltres no fixem ni podem fixar una data. Això no podem dir que ho hem de fer demà, però sí que el Parlament ha d'expressar aquesta voluntat i ha d'impulsar el Govern en aquesta direcció, en aquesta línia, en aquest sentit.

Hi ha un altre aspecte que nosaltres pensem que també és absolutament imprescindible per a incrementar l'autogovern, que és el procés de construcció europea. I és cert –l'altre dia ho comentàvem en unes iniciatives que

va presentar el nostre Grup, una proposició de llei en una comissió–, és cert que està ja reconeguda aquesta possibilitat de participació de la Generalitat de Catalunya en la formació de la voluntat estatal, en el procés de construcció europea i també en l'aplicació de les normes i de les directives comunitàries, però nosaltres volem més. Nosaltres volem més perquè pensem que és de justícia que sigui més. Nosaltres volem la presència també de Catalunya i, hi insisteixo, que aquesta participació s'estengui totalment –totalment– en l'execució de les directives comunitàries. Sabem –i això ho hem viscut, aquest procés, en els últims anys, jo recordo que ho havíem debatut més d'una vegada, fins i tot en el Senat– que per la via de la cessió de competències a la Unió Europea, després, a l'hora d'executar aquestes competències per part de l'Estat espanyol, es recuperen matèries que poden ser, i han de ser, de les comunitats autònomes, en concret de Catalunya.

Per tant, posar l'accent, intensificar aquests mecanismes, ens sembla que és absolutament imprescindible. Per això aquesta Moció nostra té aquests punts, aquest contingut, que no és únicament en relació amb les nostres pròpies competències, és també amb un organisme que ha de ser essencial a l'Estat espanyol, com és aquest Senat, cambra de representació territorial, i com és també el procés de construcció europea.

Però hi ha un segon punt, hi ha un segon punt a la Moció, que per a nosaltres és fonamental. Ho hem assenyalat moltes vegades i ho volem reiterar: per assolir competències que estan previstes en l'article 28 de l'Estatut d'autonomia i que estan previstes també en la Constitució, però que no són competències assumides, reconegudes avui en l'Estatut, és a dir, per anar més enllà –per posar un exemple, els ports i els aeroports d'interès estatal–, és evident que hi ha una via, que és l'article 150.2 de la Constitució, com ho seria per a totes les carreteres..., és a dir, per aquelles competències que en principi poden ser estatals, però que es poden perfectament traspasar a la Generalitat de Catalunya, però que és competència del Parlament decidir aquestes matèries, decidir aquestes competències, sol·licitar aquestes competències.

I també, sens dubte, pensem nosaltres que el Parlament de Catalunya, dotant-se de l'instrument adient, que pot ser una ponència d'acord amb les previsions de l'article 110 del Reglament..., aquesta ponència ha d'estudiar aquestes possibilitats, ha de formular en el seu moment aquestes propostes, i alhora –i també ho diem nosaltres en la nostra Proposició– pot plantejar-se altres iniciatives legislatives per augmentar l'autogovern. Nosaltres no defugim –al contrari: ho plantegem i està inclòs aquí– la possibilitat d'estudiar i, si s'escau, impulsar la modificació de l'Estatut. Però hem de ser plenament conscients que encara tenim moltes possibilitats que no han estat ni molt menys exhaurides en l'aplicació de l'Estatut, i pensem, per tant, que avui per avui encara és imprescindible que nosaltres aprofitem aquestes dues línies d'actuació: per una part, l'impuls al Govern, per una part, instar el Govern que actuï en aquesta direcció, i per altra part, que el mateix Parlament es comprometi a dotar-se d'aquests instruments, que estan previstos estatutàriament i reglamentària-

ment, per a impulsar –hi insisteixo– aquest increment de les nostres competències i, en definitiva, del nostre autogovern. Per això els demano, senyores diputades i senyors diputats, la seva votació favorable.

Moltes gràcies; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha una esmena del Grup d'Esquerra Republicana. Té la paraula, pel Grup esmenant, el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Des de l'escó, senyor president. L'esmena d'Esquerra Republicana va en la mateixa direcció que la que abans havíem presentat en la Moció del Grup Socialista en relació amb el tema d'autogovern. De fet, el text i el contingut i l'esperit de la Moció presentada pel diputat senyor Roc Fuentes recull plenament una moció presentada per aquest mateix diputat que ara els parla a mitjan febrer en aquesta cambra i que posteriorment va ser transaccionada pel conjunt de la cambra. Llavors era simplement per homogeneïtzar les mocions, perquè no variessin l'horitzó que havien marcat, en què l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana afegia a la part final del punt 2 un petit text que deia, en l'apartat que diu: «d'acord amb les previsions de l'article 150.2 de la Constitució, 28 de l'Estatut d'autonomia, així com altres iniciatives legislatives per augmentar l'autogovern», afegir «com ara la millora i reforma de l'abast competencial del marc estatutari actual», que era exactament el text d'un dels punts aprovats en aquella Moció.

Val a dir, doncs, que nosaltres estem completament d'acord amb el contingut d'aquesta Moció, i ens congratulariem que en aquesta ocasió, a diferència d'aquella on hi va haver una..., la transacció va significar una supressió d'una bona part de les propostes que contenia el nostre text inicial, en aquest cas fos adoptat en la seva totalitat, perquè marcava efectivament, doncs, els elements importants, com és la supressió de l'Administració perifèrica de l'Estat, un element important com és la modificació de la lleis bàsiques que comporten restriccions en l'autonomia de Catalunya, el tema del Senat de les nacionalitats i el tema de la presència europea.

I val a dir també que seria important el segon punt, perquè ho hem reclamat ja en repetides ocasions en aquesta cambra, fruit d'un compromís del president Pujol en el debat d'investidura, en el qual es va comprometre amb el Grup d'Esquerra Republicana a crear una comissió d'estudi –que encara esperem que es llençi– sobre la millora i reforma de l'Estatut d'autonomia. Per tant, estaríem d'acord plenament que caldria que aquest Parlament, ja sigui en forma de comissió d'estudi, ja sigui en forma de ponència, engegés d'una vegada aquests treballs que ens han de significar posar uns horitzons a una situació que, des del nostre punt de vista, està ja en un cert atzucac, tenint en compte que, de les seixanta competències quasi pendents, la majoria no es traspassen per diferents interpretacions que es fan dels textos estatutaris i constitucionals, i, per tant,

és molt probable –per no dir quasi segur– que o enfoquem d'una vegada l'estudi per la via del 150.2 o per la via de la reforma de l'Estatut, o quedarem bloquejats definitivament a la possibilitat de millorar l'autogovern de Catalunya.

Per tant, demanaria..., si el diputat senyor Roc Fuentes accepta la nostra esmena, estem totalment a favor de votar-li positivament la seva Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, el Grup Popular: la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Tan sols per anunciar el vot favorable del Grup Popular en el primer punt de la Moció. En el segon punt no sé si el senyor Roc Fuentes ha dit que el retirava o accepta l'esmena, no sé exactament què és el que pensa fer. Per tant, esperaré a sentir la sustentació, doncs, de si accepta o no l'esmena d'Esquerra Republicana. En tot cas, nosaltres hi votàrem en contra en el punt número 2.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, el diputat senyor Higin Clotas.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. El senyor Fuentes ens demanava, en acabar la seva intervenció, que donéssim suport a la Moció que ell mateix acabava de presentar, i puc començar per dir-li que tindrà el nostre suport, senyor Fuentes. Tindrà el nostre suport perquè estem d'acord amb la Moció, òbviament, a part que l'ha presentada ell brillantment, estem d'acord amb cadascun dels punts que formula la Moció.

En relació amb el primer punt i en l'apartat a, jo sóc membre de la Comissió Mixta de Transferències, de la part catalana, i li haig de dir que, efectivament, està fet tot el llistat de prioritats... Estan fets dos llistats: el llistat de totes les competències que falten per concloure el sòstre estatutari i el llistat d'aquelles que ja estan en tràmit de negociació i tenen un caràcter, per tant, prioritari. Però com ell mateix, el senyor Fuentes, em deia en el seu posicionament en la Moció que jo he presentat en nom del Grup Socialista, és bo justament fer aquest vincle entre el Parlament i la part catalana de les comissions mixtes de transferències i de valoracions. Per tant, em sembla molt oportú aquest punt.

Estem d'acord també amb tots els altres punts; amb el següent, en l'apartat b, amb la reforma necessària de l'Administració de l'Estat perquè s'adeqüi..., amb la reforma de l'Administració perifèrica perquè s'adeqüi justament al que és l'Administració autonòmica i local, estem d'acord; ha sigut també un impuls del Grup Socialista en aquesta direcció fer-ho. Estem d'acord tam-

bé amb els altres punts. Vull destacar el punt d: impulsar la reforma constitucional del Senat perquè esdevingui una cambra de representació territorial; a tots els textos del PSC congressuals, de fa llargs anys apareix com un objectiu dels socialistes també aquest mateix punt; per tant, hi coincidim plenament, senyor Fuentes. Estem també d'acord, naturalment, amb el punt e i amb el punt 2.

És cert que el punt 2 té una similitud —com deia el portaveu del Grup d'Esquerra Republicana— amb la Moció aprovada el dia 13 de març en aquest Ple, però en tot cas, com em deia el senyor Fuentes, també en ocasió de la Moció del Grup Socialista, aquesta no és una moció sobrerera; és una moció complementària amb la que hem aprovat fa una estona, amb la que vam aprovar el 13 de març, i, efectivament, aquest és un debat permanent en el si del Parlament. El Parlament ha debatut en relació amb totes les funcions que li atribueix l'Estatut i el Reglament i ha d'impulsar el Govern, ha de legislar, ha d'aprovar pressupostos, però una de les funcions bàsiques del Parlament, lògicament, és debatre entorn de l'autogovern i de la millora i l'aprofundiment de l'autogovern.

Per tant, per totes aquestes consideracions, senyor Fuentes i senyores i senyors diputats, el Grup Socialista donarà suport a tota aquesta Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Gràcies, molt honorable senyor president. El Grup de Convergència i Unió anuncia el seu vot favorable al punt primer d'aquesta Moció. El nostre Grup està d'acord que cal accelerar la negociació dels traspassos de l'Estat a la Generalitat; està també d'acord que cal promoure la Generalitat com l'Administració única ordinària en el territori de Catalunya; també està d'acord que hi han lleis bàsiques elaborades a nivell d'Estat que laminen les competències de Catalunya i que, per tant, cal modificar-les. En la qüestió del Senat, també fa anys que des del nostre Grup es defensa la necessitat de donar contingut territorial al Senat. I, quant als mecanismes de presència i participació de la Generalitat de Catalunya en el procés de la unió europea, també el nostre Grup s'hi ha manifestat reiteradament a favor. Per tant, tota la nostra conformitat al punt primer de la moció presentada pel senyor Roc Fuentes.

Quant al punt segon, també la nostra conformitat en la idea que expressa aquest punt segon. Aquest punt segon ens proposa estudiar i preparar el reconeixement de noves competències per a la Generalitat de Catalunya a l'empara de l'article 28 de l'Estatut d'autonomia que concorda amb el 150.2 de la Constitució; la nostra voluntat també és aquesta. Hi han competències no reconegudes en l'Estatut que nosaltres hem d'anar per aquest camí per aconseguir-les per a la Generalitat de Catalunya. El que succeeix és que, a parer del nostre Grup, voler-ho afrontar tot de cop potser podria ser un

xic perillós; volent-ho abastar tot, que no ens quedéssim amb alguna cosa pel camí.

El nostre Grup entén que aquí hi han dues fases ben clares. La primera, la del punt primer, aquests cinc punts que hem anunciat, que em sembla que són de contingut molt important per al nostre país, endavant de seguida. Quant al punt 2, en aquesta aplicació de l'article 28, proposem una segona fase per al proper període de sessions. Aleshores, en aquest proper període de sessions, el nostre Grup es compromet, com sempre ha fet en aquests temes, a buscar el consens màxim entre totes les forces polítiques, a buscar totes les possibilitats que doni el Reglament del Parlament de Catalunya per trobar posicions comunes per a poder avançar en aquest sentit. Ara —ho repeteixo—, en aquest moment, com una tasca immediata, voler-ho abastar tot, al nostre Grup ens fa una mica d'angúnia.

Per tant, i conseqüentment amb el que he dit, el nostre Grup en el primer punt votarà afirmativament i en el segon, i en ares del consens que en aquests temes hi ha hagut sempre a la cambra, voldria demanar un darrer esforç al diputat senyor Roc Fuentes perquè el retirés de votació, ben entès el compromís que he anunciat del nostre Grup que en el proper període de sessions busquem totes aquelles fórmules que ens permetin treballar plegats en aquest Parlament per aconseguir més competències per a la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades i els altres suggeriments que li han fet els diputats, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, jo vull començar dient que hauria acceptat l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, entre altres coses perquè crec que és un aclariment, una redacció diferent, però que en tot cas coincideix amb el que nosaltres plantejgem. Quan nosaltres plantejgem aquí, així com altres iniciatives legislatives per augmentar l'autogovern..., és indubtable que una iniciativa legislativa per excel·lència pot ser, si s'escau, la reforma del mateix Estatut d'autonomia de Catalunya. Per tant, en el nostre text, això, entenem que el que vostès ens plantegen ja està inclòs. Però, en tot cas, el redactat que ens presenten potser encara ho aclareix més, i, naturalment, jo hauria acceptat la seva esmena.

De tota manera, no l'acceptaré, per la raó que retirarem el segon punt de la Moció. I retirarem el segon punt de la Moció perquè el nostre objectiu no és sotmetre mocions a votació, sinó que el nostre objectiu és avançar amb el màxim de consens possible per aprofundir l'autogovern de Catalunya. I si realment, en retirar nosaltres el punt segon, comporta que a partir del mes de setembre, en el segon període de sessions d'aquest any, conjuntament tots plegats puguem constituir una ponència per treballar en la millora de l'autogovern per la via de l'article 150.2 de la Constitució en relació amb

el 28 de l'Estatut, és a dir, per anar a buscar competències que avui no estan contemplades en l'Estatut i la Constitució, això donarà compliment al nostre objectiu. Nosaltres no pretenem en absolut tenir el protagonisme de la lluita per l'autogovern de Catalunya; nosaltres pretenem participar amb el conjunt de forces polítiques d'aquest Parlament. I per tant, com que el pretenem és això, i no pretenem pas el protagonisme de la votació d'un punt, naturalment, nosaltres retirarem el segon punt tot i prenent nota, naturalment, d'aquest compromís, que nosaltres no dubtem que es complirà, perquè també fou ja un compromís que, a part del mateix debat d'investidura, el president de la Generalitat, en donar resposta a una pregunta que jo mateix li vaig formular, va expressar en aquest Parlament la seva predisposició que això es constituís, que això es fes i que això es tirés endavant.

En conseqüència, per tant, agrairé la votació favorable del primer punt de la Moció, que a partir d'aquest moment quedarà subsistent.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats.

El president

Senyores i senyors diputats, la intervenció final del senyor Roc Fuentes és molt clara: de la Moció queda només el punt primer primer, que és el que posem a votació.

Les senyores diputades i senyors diputats que estiguin a favor del punt primer de la Moció, que es posin dempeus.

Vots en contra?

Abstencions?

La Moció ha quedat aprovada per unanimitat de les diputades i els diputats presents en el Ple de la cambra.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la millora del sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Per presentar la Moció, té la paraula el senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats. Certament, dèiem, en substanciar la interpellació que després ha donat lloc a aquesta Moció, que difícilment podríem nosaltres incrementar el nostre autogovern si, correlativament a l'exercici de les nostres competències, als traspassos d'organismes i de serveis, no teníem també els recursos corresponents per a fer-ho possible.

Vàrem coincidir –i jo crec que aquesta és una afirmació que podem subscriure tots– que el sistema de finan-

çament de la Generalitat de Catalunya que tenim actualment és un sistema insuficient, que no aplica els principis d'igualtat, ni d'autonomia, ni de correspondència fiscal, ni tampoc de solidaritat. I jo vull insistir en aquest aspecte, perquè moltes vegades s'intenta contraposar el finançament de Catalunya a la solidaritat. El sistema de finançament que tenim *no és* solidari. No és solidari, i no ho és, per començar, amb totes aquelles persones que a casa nostra han d'utilitzar, han de gaudir, han de fer servir els serveis públics. Per tant, certament, hem de buscar un sistema de finançament d'acord amb aquests principis; d'acord amb aquests principis que, encara que poques vegades això es recorda, estan recollits a l'article 45 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Perquè és veritat que l'Estatut de Catalunya possiblement té insuficiències en molts apartats, però, curiosament, l'article 45 de l'Estatut diu que per al nostre finançament –i hi vull insistir, perquè l'Estatut forma part del bloc constitucional– s'hauran de tenir en compte tres criteris. El primer és la mitjana dels coeficients de població i esforç fiscal de Catalunya; és a dir, aquests són elements essencials, elements determinants que la LOFCA, precisament, no contempla amb aquesta intensitat. Per tant, des del nostre punt de vista no es compleix; no es compleix ni el que marca l'Estatut quant al sistema de finançament. Però, aleshores, el mateix article 45 assenyala també que s'ha de tenir en compte la quantitat equivalent a l'aportació proporcional que correspongui a Catalunya pels serveis que l'Estat continuï assumint com a propis; és a dir que l'article 45 de l'Estatut possibilita, possibilitaria un sistema de finançament en funció del qual Catalunya essencialment rebí el finançament en funció dels coeficients de població i esforç fiscal, que l'aportació a l'Estat sigui precisament en funció dels serveis que l'Estat continua prestant, i en un procés en què l'Estat cada vegada en presta menys, per tant, el finançament de l'Estat hauria de ser progressivament reduït, i, naturalment, també assenyala l'Estatut el principi de solidaritat, que nosaltres, efectivament, defensem, si s'apliquen, sobretot, aquests altres dos principis, per tant aquests tres principis, a l'hora del finançament.

Per això nosaltres volem insistir en la necessitat d'aquest nou sistema de finançament per a Catalunya, que va més enllà –com hi van els punts que nosaltres assenyallem aquí– dels acords als quals s'ha arribat entre el Partit Popular i Convergència i Unió, i que, sens dubte, apunten aspectes que poden ser positius, perquè, com he dit abans, nosaltres, el que considerem positiu ho valorem positivament. I aquí hi ha aspectes que són positius i que pensem que poden anar en la bona direcció; però –no ens enganyem– encara cal aprofundir molt més, cal establir efectivament aquest nou sistema de finançament d'acord amb aquests principis.

Vull assenyalar que nosaltres assenyallem que aquest nou sistema de finançament, d'acord amb aquests criteris, ha de ser..., pot ser aplicable també a les altres comunitats autònomes, perquè jo crec que ens enganyaríem nosaltres si ens plantejàssim un sistema de finançament que no fos aplicable al conjunt de l'Estat, que no fos viable per a l'Estat, perquè, realment, això

sí que ens portaria per una via que no condueix enlloc. Això no vol dir que s'hagi d'aplicar a les altres comunitats, però ha de ser possible, ha de ser un sistema que sigui possible, també, per a altres comunitats autònomes.

Hi ha un segon punt, en la nostra Moció, que parla que cal corregir immediatament i inicialment les quantitats que percep Catalunya. Per què? Doncs, ni més ni menys, per equiparar-la, en pessetes per habitant, per cada servei que es presta, a les altres comunitats autònomes del sistema comú i apropar-nos –que no ens hi apropem– a les del sistema del concert, a les del sistema de règim foral. Aquesta correcció, cal fer-la immediatament, i aquí sí que els acords als quals s'ha arribat, ni molt menys, això ho contemplen, ni molt menys, això ho plantegen. I aquesta equiparació en pessetes per habitant és absolutament imprescindible.

Nosaltres plantegem l'augment de la cessió de l'IRPF fins a arribar, com a mínim, al 40% en la propera anualitat, perquè pensem que això s'ha de complir sense limitacions màximes per increment d'ingressos, perquè aquest és un dels aspectes més negatius de la cessió del 15% de l'IRPF. Des d'aquesta mateixa tribuna jo havia debatut amb el senyor Alavedra, moltes vegades, sobre el caràcter de la cessió del 15% de l'IRPF que s'havia fet anteriorment, i nosaltres assenyalàvem que això no apuntava elements efectius de corresponsabilitat fiscal: en primer lloc, perquè no tenia capacitat normativa i capacitat de gestió suficient i, alhora, perquè hi havia aquestes limitacions a les seves percepcions. Per tant, aquesta cessió ha de ser sense les limitacions, i hem d'avançar també en la cessió d'altres impostos, de percentatges significatius de l'IVA i d'altres impostos estatals.

Com deia, el punt quart és el reconeixement de facultats normatives en els trams impositius cedits i també en els impostos que ja teníem. És a dir, la capacitat normativa, la capacitat de gestió, la participació de la Generalitat en la gestió dels impostos mitjançant l'Agència Tributària són elements imprescindibles de la corresponsabilitat fiscal.

Hi ha un aspecte que per nosaltres és fonamental; i se'm pot dir que això no és exactament una qüestió de finançament autonòmic. Home, la Generalitat de Catalunya –s'ha dit aquesta tarda, em sembla, més d'una vegada– ha d'entendre de totes les qüestions que afecten Catalunya. I es pot desentendre de quelcom tan important com és el finançament dels ajuntaments de Catalunya? En aquests acords a què s'ha arribat, els grans absents són els ajuntaments, és el finançament local; i nosaltres pensem que és absolutament imprescindible abordar, amb dos tipus de mesures, el problema del finançament local. Per una part, mesures urgents, immediates, de suport, de recolzament; clar i català: de més diners per als ajuntaments per a atendre els greus problemes de finançament que tenen actualment. Però nosaltres pensem que cal anar molt més enllà: cal anar a establir un nou sistema de finançament municipal que s'inspiri també en els principis de suficiència, de simplificació, de corresponsabilitat fiscal, de responsabilitat en la gestió econòmica, i això vol dir, ni més ni menys, que els ajuntaments han de ser res-

ponsables de la seva actuació, que no pot ser, que no pot ser tampoc que els ajuntaments tinguin aquesta facultat d'endeutament que, després, altres administracions públiques han d'anar a atendre. Demanem un sistema de finançament suficient, però alhora demanem la corresponsabilitat dels ajuntaments i la responsabilitat en la seva gestió.

També pensem que el millor sistema de finançament dels ajuntaments, en línia amb el que s'està fent als països més avançats d'Europa, és la participació dels ajuntaments en els ingressos de l'Estat. Aquesta ha de ser la via, i per això nosaltres ho plantegem com un punt important en la nostra Moció.

I, naturalment, per acabar, nosaltres el que demanem, el que plantegem és que el Govern de la Generalitat, abans d'acabar l'any, ens informi dels resultats d'aquests acords a què s'ha arribat entre Convergència i Unió i el Partit Popular, del resultat de totes les gestions per a millorar el finançament de Catalunya, i, en definitiva, que també en aquest àmbit, en aquest camp, el nostre Parlament jugui el paper que li correspon.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha presentades dues esmenes; la primera, pel Grup de Convergència i Unió. Per defensar l'esmena, té la paraula el diputat senyor Ferran Pont.

El Sr. Pont i Puntigam

Moltes gràcies, molt honorable senyor president. El nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, està d'acord amb la globalitat d'aquesta Moció que acaba de presentar el senyor Roc Fuentes. Amb tot, hi hem fet dues esmenes, que a continuació detallo.

La primera esmena fa referència al punt tercer, i proposa de canviar aquesta participació mínima, el primer any, del 40% de l'IRPF, passar-la a un 30%. Ho fem en ares del realisme de l'acord que s'acaba d'establir entre el Partit Popular i Convergència i Unió, que situa en aquesta xifra la participació en l'IRPF. Nosaltres creiem que la millora d'aquests acords que s'han acabat d'establir és important, que aquesta participació real del 30% sense topalls, doncs, pot aportar xifres importants al finançament de la Generalitat; la introducció de la capacitat normativa sobre aquest tram de l'IRPF i també sobre els impostos cedits són qüestions importants que representen per primera vegada, doncs, una certa sobirania d'aquest Parlament de Catalunya en relació amb els impostos –nosaltres ho celebrem–; també participació de la Generalitat de Catalunya en l'Agència Tributària, etcètera. Pensem que els acords són bons, però, és clar, estableixen aquest 30%. Aleshores, per una certa coherència amb el conjunt de la Moció, nosaltres demanem, via l'esmena que hem presentat, al senyor Roc Fuentes que volgués canviar aquest 40% pel 30%, més realista.

Quant a la segona esmena que hem presentat, afecta l'apartat cinquè, que parla del finançament municipal.

Nosaltres estem d'acord amb la gran importància que té el tema del finançament del món local, i sobretot d'aquells ens locals bàsics per a Catalunya, segons l'Estatut, que són els municipis o les comarques. Aquesta és, d'alguna manera, una assignatura pendent i que cal trobar-hi solucions. Per tant, nosaltres estem d'acord amb el contingut que diu la Moció del senyor Roc Fuentes: d'iniciar els treballs, d'establir un nou sistema de finançament, etcètera, etcètera, i les condicions. El que passa és que el nostre Grup no pot acceptar en aquest moment incloure mesures urgents per a afrontar aquests greus problemes. La situació financera de la Generalitat de Catalunya és la que és, i, voler adquirir compromisos de mesures urgents en aquest moment i donar unes certes esperances als municipis o les comarques que després no es poguessin complir, nosaltres no ens veiem amb cor de fer-ho. Som en uns temps de retallades i no en uns temps d'incrementar recursos, per més necessaris que aquests puguin ser per als ens locals –i reconeixem que ho són.

I, finalment, molt honorable senyor president, voldria fer un comentari sobre aquest tema del finançament. El nostre Grup està convençut que el tema del finançament de les diferents autonomies s'ha de resoldre, en el cas de Catalunya, concretament, tal com preveu l'Estatut i com preveu la mateixa LOFCA, per via d'un acord entre l'Estat i la comunitat autònoma. Els acords han de ser entre l'Estat i Catalunya, en el cas nostre; que el paper que correspon al Consejo de Política Fiscal y Financiera és exactament el que diu la LOFCA en el seu article 3.2, quan diu que aquest Consejo és un òrgan «de consulta i de deliberació», que no és un òrgan de decisió. Això està completament entès en el sentit de la Moció, però em sembla que en aquest moment que hi han negociacions val la pena de deixar-ho clar. És Catalunya qui s'ha d'entendre amb l'Estat pel tema del finançament, com ho fan les altres autonomies, i com ho fan clarament, també, en un altre sentit, el País Basc i Navarra.

Per tot el que he dit, senyor president, senyores i senyors diputats, si s'accepten les nostres dues esmenes, nosaltres votarem la pràctica totalitat de la Moció que ha presentat el senyor Roc Fuentes.

Moltes gràcies, molt honorable senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. La segona esmena, pel Grup d'Esquerra Republicana..., té la paraula el diputat senyor Huguet.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup d'Esquerra Republicana ha presentat una esmena de supressió al començament d'aquesta Moció, quan es fa referència al nou sistema de finançament de Catalunya, diu, «aplicable a la resta de comunitats autònomes». Nosaltres demanem que es supprimeixi aquest apartat, per una raó molt simple: la permanència d'aquest apartat significaria la consagració en aquesta cambra de la via de la generalització del finançament unilateral com a única via per superar el sostre de fi-

nançament actual. Això seria contradictori totalment amb una comissió creada per aquesta cambra fa poc més d'un mes, en què s'estudia el concert econòmic com a via, com a instrument per a la viabilitat del finançament autònom de Catalunya. Per tant, doncs, té una raó de fons, la nostra oposició clara a aquest paràgraf, que significaria condemnar Catalunya a continuar per una via que entenem que està a bastament esgotada, que és la de la generalització. En tot cas, si no hi hagués aquest apartat, per possibilisme, o per hiperpossibilisme, votàriem favorablement.

En tot cas, el que també és cert és que, com ha expressat aquí algun representant també d'altres grups, sembla que hi ha un cert entusiasme –entusiasme limitat– pel pacte, que suposo que demà tindrà ocasió l'honorable president d'explicar-nos, en relació amb l'apartat econòmic. Nosaltres som bastant crítics sobre la importància, des d'un punt de vista del finançament, d'aquest pacte. És un pacte que a la pràctica, a part de la concessió de la capacitat normativa en els trams traspassats, diners en efectiu encara s'han de veure –demà esperarem a sentir els números reals. En els casos òptims es parla de 50.000 milions, és a dir, estem parlant del 5% de l'espoli fiscal anual de Catalunya, exactament el 5%; per tant, ha costat barat el pacte, un 5% del que ens deuen. I per altra banda, realment, per la via aquesta d'anar agafant trams successius de l'IRPF, de fet, encara, amb un 30% a la mà, ni tan sols arribem a un dels objectius que els federalistes reclamen..., els federalistes, reclamen com a necessari en qualsevol model de finançament, que és la transparència. És a dir, amb el 30% d'IRPF, la Generalitat encara ni tan sols cobreix el 40% dels seus recursos habituals: vol dir que la resta encara li continuarà venint per subvenció, i per tant no quedarà als ulls del contribuent clar qui paga i qui rep en aquest sistema de finançament generalitzat.

Per tant, doncs, entenc que grups de..., diguem-ne, amb ramificacions estatals estiguin entusiàstics davant d'aquest tipus de pacte acordat entre Convergència i PP, perquè de fet és una renúncia –sembla que definitiva– a la via de la bilateralitat, que entenem que és l'única via que ens pot treure de l'atzucac que, de fet, el finançament ha arribat a portar al país. I la prova s'ha demostrat quan bascos, en aquesta ocasió, també, del pacte, han tret per la via de la bilateralitat tres vegades més que l'honorable senyor Pujol per la via de la generalització. I, curiosament, no només bascos i navarresos, per la via del concert econòmic aprovat en la Constitució, sinó també, progressivament, la comunitat autònoma canària està entrant en vies de bilateralitat. I, per tant, difícilment podem defensar que allò que es va aprovar el 79, o el 78, sigui intocable: la prova és que canaris, que no estaven situats en el marc de la concertació econòmica, estan obtenint una sèrie d'avantatges propis, i per tant particulars, en el marc d'un finançament autònom generalitzat.

Per tant, nosaltres ens neguem a tancar definitivament la via de la bilateralitat en el cas de Catalunya; si algú hi aposta, que en prengui la responsabilitat, que no serà la nostra. Per tant, doncs, és per aquesta raó, de fons, que nosaltres no podem de cap manera acceptar aquesta ja admissió de l'element de la generalització, que ens

faria presoners del pacte constitucional, un pacte que el mateix Iñaki Anasagasti ha considerat, doncs, que es va fer considerant el concert econòmic una antigalla, quan després s'ha vist la seva importància de cara al finançament de la comunitat basca.

En uns moments en què Catalunya, que segons les darreres dades està en la desena posició com a regió industrial europea, però en canvi està més enllà de la setantena posició en infraestructures, en renda familiar disponible, en índex d'atur..., amb una comunitat autònoma com la catalana, que rep de les inversions de l'Estat..., està pràcticament en última o penúltima posició –16% de població, 12% d'inversió pública–, els passos aquests de formiga, crec que l'únic que fan és, simplement, minorar el ritme d'empitjorament relatiu del nostre finançament, no pas millorar-lo.

Per tant, no podem de cap manera admetre aquesta limitació, perquè seria..., la bona voluntat de la Moció és compresa i compartida per part del Grup d'Esquerra Republicana, però jo entenc que el senyor Roc Fuentes vol aconseguir..., vol arribar al cim de la glòria amb un modest tamboret, i aquí sí que nosaltres no hi juguem.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició, els grups que no han presentat esmenes. En primer lloc, pel Grup Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Illustre senyor diputat, en nom del Grup Parlamentari Popular, després d'haver escoltat el contingut de la seva Moció, i evidentment, l'altre dia, la seva interpellació en nom d'Iniciativa -Els Verds, nosaltres coincidim plenament amb el contingut d'aquesta Moció. Fins i tot, senyor Roc Fuentes, si vostè m'ho permet –i per la familiaritat del moment i l'hora que estem–, em donava la impressió, quan l'estava escoltant a vostè que parlava dels acords –i que demà ben segur que sentirem, a través del debat amb l'honorable senyor Pujol, explicar aquests acords–, em recordava el dilluns –l'endemà d'haver segellat el pacte el Partit Popular amb Convergència i Unió, o Convergència i Unió amb el Partit Popular–, em semblava que escoltava el meu president, en Josep Maria Aznar, ara president del Govern, quan ens explicava certs apartats d'aquests acords, que coincideixen en part amb el tema del finançament per a Catalunya i, evidentment, per a la resta de les comunitats autònomes.

Per tant, nosaltres hi coincidim plenament, llevat del punt número 3, en què vostè demana el 40%, i, com vostè sap, la realitat ha estat en el pacte d'un 30%. Per tant, jo crec que, davant d'aquesta realitat, vostè segurament acceptarà l'esmena de Convergència i Unió, i en tot cas nosaltres també podríem donar suport a aquest punt número 3.

Evidentment que també coincidim i estem d'acord amb vostè en el tema d'incloure mesures urgents per a afrontar els greus problemes més immediats de les fi-

nances municipals. Jo no sé què farà vostè en aquest tema, amb les esmenes: nosaltres, tant si l'accepta com si no, nosaltres li donarem també suport, al número 5.

I en el número primer, o en el primer punt de la seva Moció, nosaltres estem d'acord amb tot el contingut del punt. En cas que vostè acceptés l'esmena d'Esquerra Republicana, llavors nosaltres ens veuríem amb la necessitat de tenir una abstenció en el punt número 1.

Res més, i moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el senyor diputat... (*Remor de veus.*) Perdó. Té la paraula, per fixar la posició del Grup Socialista, el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. Carnicer i Vidal

Gràcies, senyor president. Bé, en llegir aquesta Moció, o preparar-la, jo suposo que el senyor Roc Fuentes i el seu Grup devien tindre un problema de la dualitat que ens estem movent en aquest moment, no? Perquè hi ha, per una banda, un pacte entre el Partit Popular i la col·lició de Convergència i Unió sobre un finançament i, per l'altra banda, ens trobem amb la vessant institucional –si vol dir-ho així– de com s'ha d'articular aquest finançament. Per tant, segurament demà –com deia també la senyora Dolors Montserrat–, demà podrem entrar més segurament en aquest tema; avui el que ens proposa aquí el Grup Popular..., ai, perdó, el Grup d'Iniciativa per Catalunya -Els Verds, és donar..., o començar a donar un caire institucional, si no a tota, a una part de la negociació que s'ha produït.

Bé, nosaltres hi estem d'acord, hi estem d'acord, perquè els principis que han inspirat aquesta Moció són uns principis que el nostre Grup ha compartit: un nou sistema de finançament, uns principis d'igualtat, de suficiència, autonomia, corresponsabilitat fiscal, solidaritat, el camí cap a la correcció entre les desigualtats entre les diferents comunitats autònomes, l'increment de la participació amb l'IRPF, el reconeixement de la capacitat normativa, la resolució dels problemes del finançament municipal i, evidentment, la informació a aquest Parlament del que això significa.

Deia que nosaltres hi estem d'acord, i també deixi'm, sobretot..., a tall no de la seva intervenció, però sí potser de la d'algun altre grup, fer una reflexió, que és que el nostre Grup, el Grup Parlamentari dels Socialistes de Catalunya –i també, d'alguna manera, lligats amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, el partit federal–, vam fer ja un primer inici, l'any 93, sobre el que era un canvi important en el finançament autonòmic, sobre aquest 15% de l'IRPF que el senyor Roc Fuentes ens ha dit que segurament significava poc. Jo podria estar d'acord amb ell, que significava relativament poc, però segurament també caldria fer al mateix temps una altra reflexió: si l'any 93 no s'hagués fet aquell pas, avui podríem fer aquest segon pas? Segurament –segurament–, la resposta, jo crec que seria negativa.

Per tant, saludar la Moció. És una moció que constata l'avenç en el sistema de finançament i és un camí que tots plegats hem d'anar fent, i que segurament no serà –i tots desitgem que no ho sigui– el darrer dels passos que s'han de fer: haurem de continuar treballant, haurem de continuar treballant en un sistema que aprofundeixi en aquests principis que diu el senyor Roc Fuentes.

Deixi'm plantejar-li, finalment, un dubte merament formal, senyor Fuentes. A l'encapçalament diu: «El Parlament insta el Govern de la Generalitat a negociar...» La veritat és que no hem presentat cap esmena, però en realitat tenim el dubte de si aquesta és la formulació correcta: no sé si ha de negociar el Govern de la Generalitat, no sé si aquí no estarem menystenint el paper de la Comissió Mixta de Valoracions, d'algun manera, on tots els grups polítics hi estem presents i on tots podem fer les nostres aportacions i on, per tant, si hi ha acord, la unitat política del país té la manera d'expressar-se més correctament. Repeteixo que no hem presentat cap esmena: accepti o no accepti les mocions que li han presentat els altres grups, nosaltres la hi votarem, però teníem, evidentment, aquest dubte, ho repeteixo, merament formal.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Roc Fuentes.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, efectivament em pronunciaré sobre les esmenes, i també sobre el suggeriment que em feia ara el senyor Carnicer.

Jo crec que el Parlament pot instar el Govern de la Generalitat, i ha d'instar el Govern de la Generalitat, que en les seves negociacions amb relació al finançament actuï d'aquesta manera, sens perjudici que també el Parlament pugui interessar-se, treballar, impulsar les funcions i les activitats d'altres institucions, d'altres organismes, com és en aquest cas la Comissió Mixta. Però la Comissió Mixta no establirà un sistema de finançament; la Comissió Mixta, en tot cas, el que pot fer és a l'hora de les valoracions..., però, les qüestions de caire polític que nosaltres plantejem aquí, pensem que qui les ha d'impulsar en la seva negociació és el Govern. I, naturalment, el Parlament hi té un paper a jugar.

Jo vull, entrant ja a les esmenes que s'han presentat, assenyalar que nosaltres plantejem aquí un sistema de finançament per a Catalunya d'acord amb aquests principis: d'igualtat, de suficiència, d'autonomia, corresponsabilitat fiscal i solidaritat. Per nosaltres, el sistema de finançament per a Catalunya, el que planteja Iniciativa per Catalunya - Els Verds, és el concert econòmic solidari, un concert econòmic que té la diferència amb el concert econòmic basc i navarrès que és possible estendre'l a les altres comunitats autònomes. El concert econòmic tal com està plantejat a Euskadi i a Navarra no es pot estendre al conjunt dels pobles de l'Estat es-

panyol, al conjunt de les comunitats autònomes, no s'hi pot estendre, i, per tant, nosaltres sí que no entrarem en aquesta via –naturalment, cadascú pot defensar i defensar el que creu convenient–; entrem i defensem un concert econòmic que té els mecanismes de responsabilitat fiscal total, perquè, la recaptació, la faria Catalunya, Catalunya tindria un concert amb l'Estat, i per tant pagaria una part a l'Estat, i Catalunya tindria també un fons, entenem nosaltres, per a la solidaritat amb altres comunitats autònomes. Però, naturalment, és un concert econòmic, no és el basc ni és el navarrès, i això vull que quedi clar. Per tant, el que nosaltres proposem aquí no és el que proposa Esquerra Republicana de Catalunya, sense entrar en la discussió de tamborets més alts o més baixos amb el representant d'Esquerra Republicana de Catalunya, entre altres coses perquè crec que jo sempre tindria les de guanyar. (*Remor de veus.*)

Però, dit això –dit això–, insisteixo que no admetré la seva esmena perquè, efectivament, nosaltres no neguem que aquest sistema que volem per a Catalunya es pugui estendre a altres comunitats. No «s'ha d'estendre», però que es pugui estendre, sigui aplicable a altres comunitats (*veus de fons*), sí, sí, que es pugui fer. Per tant, la seva esmena, jo no l'acceptaré. Home, és evident que quan nosaltres varem plantejar aquesta Moció no hi havia cap mena de pacte: nosaltres vam plantejar la Moció quan vam fer la interpellació, com és obvi, i vam plantejar qüestions que estan molt lluny del que s'ha pactat –que estan molt lluny del que s'ha pactat. Que el que s'ha pactat és una petita part del que nosaltres plantejem aquí; ara, el que no podem dir és que el que s'ha pactat no millora, és a dir, que el 30% no millora el 15%. Ens enganyaríem. Millora el 15, i, entre altres coses, si es compleix tal com està previst, sense topalls; que és minso, que és insuficient, que no és el que nosaltres volem i demanem, i no és el que nosaltres volem i demanem fins i tot en aquesta Moció, perquè ja demanem la correcció inicial immediata, perquè aquesta sí que és imprescindible, perquè la millora per a la cessió de l'IRPF ens vindrà en funció del nostre esforç, de la capacitat d'esforç fiscal, però hi ha d'haver una correcció inicial que no hi és.

Per tant, el que nosaltres estem plantejant aquí, com és avançar cap a la cessió de part de l'IVA i d'altres impostos, no està, per descomptat, en l'acord; va molt més enllà, però crec que hem d'anar cap a aquest sistema, hem d'avançar cap aquí, i per això nosaltres proposem, com deia, aquesta Moció. Evidentment, no tinc inconvenient a modificar el 40 pel 30, no perquè m'agradi el 30; voldria el 40, i voldria la cessió de tots els impostos, el que nosaltres voldríem és la cessió de tots els impostos, però no es tracta aquí tampoc de fer una moció que sigui exclusivament el que nosaltres voldríem, perquè sé que estaria condemnada al fracàs. Per tant, es tracta d'avançar, i per avançar jo acceptaria, com és natural, aquest canvi al 30.

En relació amb el finançament municipal, miri, jo presentaré una interpellació i les corresponents mocions..., no presentaré: les substanciaré al seu moment, estan presentades ja, i jo els asseguro que plantejarem amb tota rotunditat tots els elements que nosaltres considerem essencials en relació amb el finançament municipi-

pal. Per què l'hem posat aquí? Perquè pensem que és el gran absent avui, quan es parla tant de finançament, i per nosaltres és absolutament imprescindible abordar-lo, és absolutament imprescindible estudiar un nou sistema de finançament per als ajuntaments i millorar radicalment les finances dels ajuntaments. És clar, què hem de fer? Doncs, evidentment, per iniciar això, perquè la Moció prosperi, jo no tinc més remei, malgrat tot, que acceptar l'esmena que em presenta el Grup de Convergència i Unió, però, hi insisteixo, perquè en el proper Ple jo plantejaré una interpellació, ja plantejarem les mocions corresponents en relació, exclusivament, amb el finançament municipal, tindrem ocasió de debatre-ho, tindrem ocasió de votar-ho al seu moment, i ara crec que el que és important, en tot cas, és que anem avançant amb aquests elements essencials per al nostre autogovern, per als quals nosaltres sempre volem buscar el màxim consens possible, encara que això ens comporti haver de reduir algunes de les nostres aspiracions o dels nostres plantejaments.

Per això, en aquests termes, nosaltres acceptem aquestes dues esmenes i els demano la seva votació favorable.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem, per tant, a passar a votació la Moció. Pregunta si algun dels grups demana votació separada d'alguns dels punts de la Moció. *(Pausa.)* Es pot votar conjuntament el conjunt de la Moció, integrant en aquesta les dues esmenes de Convergència i Unió que han sigut assumides pel Grup presentant de la Moció.

Els diputats i diputades que estiguin d'acord amb la Moció, tal com ha quedat definitivament feta, que es posin dempeus.

Els senyors diputats que s'abstinguin?

Els senyors diputats que votin en contra?

La Moció ha quedat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de regs

Acabat el punt de l'ordre del dia de mocions, entrem al darrer punt de l'ordre del dia, que és una interpellació —el setzè punt de l'ordre del dia—: interpellació al Consell Executiu sobre la política de regs, presentada pel diputat senyor Benet Tugues, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar la interpellació, té un temps de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Senyor president, senyores i senyors diputats, estem perdent terra cultivada molt ràpidament, ja que els darrers anys la superfície cultivada ha passat d'1,4 milions d'hectàrees a 933.000, és a dir, una reducció de quasi una tercera part. Per evitar aquest abandonament de les

terres de cultiu, la clau està a assegurar les dotacions d'aigua i aconseguir un sistema d'assegurances adequat. La frase no és meua; la frase, la va pronunciar el conseller Marimon a Algerri, a primers d'octubre de 1994. Era durant la mateixa reunió en la qual va presentar als futurs regants els costos del canal Algerri - Balaguer, que en aquells moments xifrava en 18.000 milions, i la seva repercussió en els futurs regants 600.000 pessetes/hectàrea, en funció de l'aplicació de l'article 26, apartat 1, de la Llei d'infraestructures hidràuliques i del seu famós 30%.

He començat amb una cita extreta de la premsa perquè en aquest cas, com en d'altres, del que ha anat succeint, la premsa n'ha anat donant compte amb un cert detall, amb el resultat final, fent el seguiment des del començament fins ara, que l'Administració no sap on va, no sap com fer-ho, i dóna la sensació de buscar excusa rere excusa per no fer o, si més no, per retardar tant com sigui possible la construcció del canal. I al canal Algerri - Balaguer em vull referir en aquesta intervenció, comptant que altres ocasions hi haurà de parlar de manera extensa d'altres obres d'infraestructura hidràulica, com ara el Segarra - Garrigues, etcètera.

Quina diferència, l'actual, de la situació que hi havia l'any 83! —tampoc fa massa—, quan el DARP editava el Pla de regatges de Catalunya i en el qual, en parlar del finançament de l'Algerri - Balaguer, deia: «Així, doncs, per al 96% dels propietaris de la zona, totes les obres, les portaria a terme l'Estat, essent completament gratuïtes les xarxes de camins i havent-se de fer càrrec els regants del 50% de les inversions executades pel Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, que es reintegrarien en vint-i-cinc anys, amb un interès de l'1,5%.» I continuava el mateix Pla: «Quant a les obres executades per l'Iryda, la subvenció puja al 40% per a les obres que afecten més d'un propietari, és a dir, desguàs, xarxes de regs i embassaments, principalment, havent de reintegrar el 60% en vint anys, sense cap tipus d'interès. Quant a les obres d'interès agrícola privat, la subvenció és del 30% de la inversió, havent de reintegrar el 70% restant en vint anys i sense interès.» I acabava l'esmentat Pla: «Aquest sistema de finançament suposa que no s'efectuarà cap reintegrament per obres executades per l'Iryda fins al cap de cinc anys des que arriba l'aigua a les finques; transcorreguts cinc anys, comença el període de reintegrament, l'import del qual puja a 149.000 pessetes/hectàrea, a retornar en vint-i-cinc anys.» Per tant, es tracta de xifres de l'ordre de les 3.500 pessetes/hectàrea durant els primers cinc anys per obres del MOPU, i de 6.100 a 6.500 pessetes/hectàrea durant els vint anys següents, entre l'Iryda i el MOPU.

Després d'això va venir el Reial decret de traspàs, el 25 d'abril del 86, i després va venir tot el que vostès vulguin: la Llei d'infraestructures hidràuliques —després en parlarem—, de 9 de març del 90; el projecte de presa d'aigua de la Ribagorçana en territori aragonès, tret a licitació el setembre del 90, sense un acord previ amb les autoritats aragoneses; paralització del tràmit i reconsideració de la zona d'on s'havia de prendre l'aigua... Després d'aquesta improvisació, es va fer de la necessitat virtut, manifestant que el nou projecte era

millor i més barat que l'anterior. Després encara va venir la Sentència de la sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 30 de maig del 94, que donava raó a una demanda interposada per la companyia Enher per un defecte de procediment i declarava nul de ple dret el projecte de traçat i dimensionat del canal Algerri - Balaguer. Mentrestant, i després que el president Pujol posi la primera pedra del canal, l'11 de setembre del 91, i de prometre que l'aigua arribaria abans del 96, l'any 92, any olímpic, i en una demostració de força i eficàcia, comença la construcció del canal, que, de tota manera, després de set quilòmetres construïts, queda paralitzat sense saber ben bé per què, com aquell atleta que, havent de córrer una cursa de mig fons –i el canal Algerri - Balaguer no és massa més que una cursa de mig fons–, surt esprintant i, evidentment, al cap de poc s'ha d'aturar, completament estressat.

Posteriorment comencen a arribar els números. El projecte global costa uns 18.000 milions de pessetes, dels quals, per aplicació de la Llei d'infraestructures hidràuliques, els pagesos n'han de pagar el 30%, això és, 600.000 pessetes/hectàrea, més 200.000 incloent-hi la instal·lació del sistema de reg, i s'ofereix, això sí, als regants la possibilitat d'acollir-se a generosos préstecs, concretament de la Caixa, a un termini màxim de quinze anys i a un interès del 9,82%. La Conselleria demana, a més, que un mínim del 50% dels pagesos afectats es comprometin a signar un compromís d'aportació del 30%, posant les seves terres com a garantia hipotecària del crèdit. Els pagesos, que troben extraordinàriament gravós el projecte, no signen i demanen la revisió a la baixa d'aquest projecte.

El conseller Marimon, en un to paternal, escrivia el següent a la premsa de Lleida, el juny del 95, respecte al cost del canal: «Davant d'aquesta afirmació» –l'afirmació que el projecte era car–, «varem fer que diferents *consultings* –Andersen Consulting, Proser, Inarsa i Consulting Sergi Mothe– examinessin el projecte i el seu valor. Les opinions d'aquests *consultings* varen ser que el projecte era adequat, i les modificacions en les valoracions no arribaren a l'1%.» Malgrat tot, el conseller, paternal, ofereix als futurs regants, més que res per a la seva tranquil·litat, la possibilitat que facin la seva valoració, i vet aquí que a partir de la iniciativa dels futurs regants s'aconsegueix rebaixar el projecte de pràcticament un 30%, passant dels 18.000 milions a 12.000 milions, una mica més de l'1% de què parlaven els *consultings*, als quals santa Llúcia els conservi la vista i la conservi, de pas, a la Conselleria a l'hora de triar *consultings*. Malgrat que la rebaixa en el cost del projecte global és del 30%, resulta que la repercussió al pagès només és d'un 15%. Què ha passat? Doncs, que, com que el procés no havia tingut encara emocions prou fortes, el Departament de Medi Ambient decideix, el 25 d'octubre del 95, per minorar els efectes de l'impacte ambiental en la construcció del canal, sostreure unes mil sis-cents hectàrees de reg, naturalment a pagar els pagesos.

Finalment, el conseller Marimon es decideix a fer el *pressing* definitiu sobre els pagesos, exigint –visca la coherència!– el cent per cent de signants. Feia escassos

mesos que demanava el cinquanta per cent. I, aquests pagesos, agafats entre les seves ganes de regar i, per tant, les ganes que el canal es construeixi i la seva convicció que malgrat la rebaixa aconseguida el sistema de finançament és molt gravós, tenint en compte les perspectives de rendibilitat i que tindran reals problemes per a tornar els crèdits i alliberar les hipoteques. Probablement més d'un pensa que hi ha el perill que tingui molta aigua però que es quedi sense terra per regar.

Però sembla que no hi hagi res més a fer. L'article 26 de la Llei d'infraestructures hidràuliques és esgripit de manera implacable cada vegada que els futurs regants reclamen un tracte més just, atenent les seves butxaques i les potencialitats de les rendes futures, a partir que els camps puguin ser regats. Ens ho impedeix l'article 26, com si aquest article fos una mena de tòtem, una revelació divina que condicioni inexorablement tots els mortals. Doncs bé, l'article 26, apartat 1, diu el que diu, i certament, en cas de regs de nova implantació, fixa la contribució econòmica dels beneficiaris en un 30%. D'acord. Però, senyor conseller, què me'n diu, de l'article 25? Concretament, de l'apartat 2.b de l'article 25: «La contribució econòmica dels beneficiaris en el cost de les obres pot consistir, alternativament, en...»? I l'alternativa a l'apartat a, que suposa una aportació percentual del 30% sobre el pressupost total a satisfer en el decurs de l'obra, és l'apartat b, que permet el pagament d'una tarifa d'utilització de l'aigua, a satisfer des del moment que l'obra pugui entrar en servei. O què me'n diu, senyor conseller, de l'article 26, en l'apartat primer del qual vostè es parapeta, però del seu apartat 3?, perquè dels articles valen tant els primers apartats, com els segons, com els tercers. I l'apartat 3 diu: «Es poden autoritzar, en relació amb les obres compreses en els apartats a i b del punt 1, modificacions del percentatge d'aportació a càrrec dels beneficiaris. Les modificacions per a cada cas concret requereixen un acord de la Comissió de Govern de la Junta d'Aigües.»

Analitzem, doncs, senyor conseller, la situació. Constatem les necessitats dels pagesos de la zona, siguem realistes i fem una interpretació generosa de la Llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta, té la paraula el senyor conseller d'Agricultura, honorable senyor Marimon, per un temps límit de deu minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats, sense entrar en el to de la intervenció, sí que li he de dir que, algunes coses, les toca d'oïda. Ha fet molta història, que alguna correspon a la realitat i una altra no. No crec que sigui el cas de fer-ne una anàlisi ara. Jo començaré des del moment que ostento la responsabilitat.

Aquí hi ha un projecte que, com vostè ha dit, s'atansa als 18.000 milions de pessetes, que està redactat i que, com vostè ha dit, se sotmet a la consideració de tres

consultings en el moment que es diu que aquest projecte és elevat. Aquests *consultings*, com vostè ha dit, fan el seu informe. Vostè ha dit que santa Llúcia els conservi la vista; en tot cas, crec que no es mereixen aquesta afirmació tan lleugera, davant de tres empreses d'alta qualificació professional, vostè mateix les ha citat, però el que sí que és molt clar és que queda ben palès que el projecte està correctament redactat i té l'import que té.

En el moment que es planteja la possibilitat de rebaixar costos, conjuntament els regants, pagat pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –cal especificar-ho–, busquen una altra empresa redactora de projecte, i es canvia el projecte, i per això es rebaixa –i per això es rebaixa, senyor diputat–, no perquè l'altre fos car, sinó que, amb un criteri que pot ser acceptat o no acceptat, però sí que en aquest cas he de manifestar que sempre s'ha fet conjuntament amb els responsables, amb la plataforma i amb la comunitat de regants de l'Algerri - Balaguer, ells ho han valorat, i es redueixen les dimensions de les canonades notablement, cosa que no afecta la capacitat de reg però sí el temps i la pressió que tindran els hidrants en finca. Se suprimeix, per exemple, la lectura electrònica del consum d'aigua, de tal manera que ara hi haurà d'haver una persona que vagi a mirar els comptadors quan s'hagi de cobrar l'aigua, mentre que en l'altre estava centralitzat. Se suprimeixen, per exemple, totes les vàlvules de control excepte en el canal principal. N'hi cito tres o quatre de memòria; les variacions són d'una certa importància. He de dir que davant d'aquest fet sí que es planteja en els regants si és aquest projecte el que volen; se'ls fa veure els pros i els contres; es garanteix, a través tant dels serveis tècnics del mateix Departament com de Regsa, que és l'empresa que porta aquest tema, que el reg, tal com queda, és viable, que no és un reg que per haver reduït, per dir-ho d'alguna manera, elements substancials no sigui viable. El reg és viable, evidentment, amb uns condicionants com els que li poden significar només aquestes tres coses que jo li he dit. Pel mateix, jo li asseguro a vostè que ha comès una lleugeresa atacant el primer projecte i atacant les empreses de *consulting* que van manifestar que aquest projecte estava correcte, perquè aquest projecte estava correcte i ha quedat així demostrat. Que posteriorment s'assumeixi un altre projecte..., molt bé.

Hi ha un altre aspecte; vostè diu: «És que el projecte va baixar de preu, i la rebaixa de cara als regants no ha estat la que vostès deien.» És obvi. Miri, el projecte que es va sotmetre a revisió només afecta el que és la superfície de reg; no afecta ni l'estació de bombeig, no afecta ni preses d'aigua, no afecta el canal principal, pel mateix... No, no, senyor Benet, amb tota sinceritat, afecta..., o sigui, s'ha rebaixat el que el projecte va rebaixar; el que no pot rebaixar el projecte són elements que continuen amb el seu cost original i que ningú, en absolut, ha qüestionat.

Primer aclariment: en aquest moment jo crec que el reg té el preu dimensionat en funció dels elements tècnics que hi hem aportat –i que quedi clara la raó, i explícita–, i, en tot cas, si té interès per veure el que va significar la modificació de tots aquests elements i quina rebaixa significava cadascun d'ells i les conseqüències,

diguéssim, agronòmiques en l'aspecte de reg que això comportava, estan a la seva disposició.

Quan vostè diu que jo vaig dir que, en el moment que hi hagués més del cinquanta per cent, nosaltres faríem el reg, està dient una mitja veritat. La Llei, la Llei –si no, llegeixi-la– diu que s'ha de tenir més del cinquanta per cent de les firmes per treure a contracte el reg, i això és el que vaig dir, i això sí que és cert, que la Generalitat de Catalunya necessitava tenir el cinquanta per cent de la superfície firmada per treure l'obra a contracte, i això es va fer; no recordo la data, però si no..., fa uns dos mesos que es va donar aquest requisit i es va complir. En el moment que això es va complir, la voluntat d'aquest conseller –aquí, del conseller d'Obres Públiques– va ser veure si aquesta obra es podia adjudicar –i aquí sí que he de dir que hi ha un informe jurídic del gabinet central en el qual diu que, si no hi ha el compromís d'aportació de la totalitat dels regants, aquesta obra no es pot contractar–, i aquest és l'*impasse* que tenim en aquest moment de la superfície que s'ha de regar. En aquest moment hi ha una quantitat important de regants que han signat, però no li puc negar que no hem arribat al cent per cent, ni tampoc puc negar davant d'aquesta cambra que hi haurà greus dificultats per arribar al cent per cent. He de dir-li que això passa pràcticament en tots els regs, i també vull recordar-li una altra cosa, perquè ve a fil amb quelcom que m'ha mencionat vostè.

L'any passat, aquest any 95, s'han fet els següents regs: la millora de regadiu de la primera fase al reg El Progreso, de Vinebre d'Ebre, amb un cost de 62 milions i 300 hectàrees; el reg de recolzament del Garrigues sud, 2.200 hectàrees, amb 1.800 milions de pessetes de pressupost; l'embassament regulador de la sèquia del cap del canal de Pinyana, amb 217 milions de pessetes; l'embassament per a reg a Alcarràs, de 74 milions; la xarxa de reg a pressió d'Alcarràs, la fase primera, sector 5, de 276 hectàrees, amb 86 milions de pessetes; el revestiment de la sèquia de Torres de Segre, de 1.587 hectàrees, amb un pressupost de 293 milions; la millora de regadiu de Móra la Nova, de 419 hectàrees, amb 295 milions de pessetes; l'embassament de Margalef, de segona fase, superfície de 1.100 hectàrees, 463,5 milions; l'embassament de Sant Martí de Tous, que afectarà 450 hectàrees –aquí el reg encara no s'ha començat–, amb un import de 988 milions de pessetes; la interconnexió del riu Montsant amb la Palma d'Ebre, de 400 hectàrees, amb 508 milions de pessetes, i la canonada d'enllaç de la sèquia de Sant Jaume d'Alguaire, que afecta 500 hectàrees, és solament una millora de canonada i són 40 milions de pessetes. Vol dir que l'any passat s'ha actuat sobre 7.232 hectàrees i un pressupost aproximat de 5.000 milions de pessetes.

Per què li explico això? Li ho explico per l'apartat següent que deia vostè..., ah, bé, i també li ho explico per una altra cosa: en algun d'aquests regs hi ha obres en execució, obres que no estan acabades i que em serveixen d'exemple; doncs, tenim la del Baix Ter, el marge esquerre; la transformació en regadiu de la zona de la Muga, sectors 6 i 7, l'ampliació i millora del canal auxiliar Urgell, el revestiment i subtros de la sèquia del canal de Pinyana, etcètera. Algunes d'aquestes obres,

algunes d'elles, no han aconseguit el cent per cent de les signatures, perquè és complex, perquè sempre hi ha la persona que per diferents qüestions decideix que el reg no li interessa. El que sí que hi ha hagut, en tots els altres casos, és bé el compromís de la comunitat de regants d'assumir aquests costos com a propietària que té la concessió de l'aigua, bé el compromís, en alguns casos, de l'ajuntament.

Probablement –i el Govern he de dir que s'ho ha plantejat– caldria pensar en una modificació d'aquesta Llei en el sentit que fos més tolerant, perquè, la totalitat de les signatures, veiem complex d'aconseguir-la, i quan s'amplia la superfície regable –i penso en futurs canals com pot ser el Segarra - Garrigues– en això es veu un obstacle força important, i en aquest sentit sí que he de dir-li que nosaltres estem disposats a estudiar la possibilitat, en un futur, de modificació; però fins ara s'ha complert en tots els casos aquest compromís, i és el que en aquest moment la Llei ens obliga en el cas de l'Algerri, en el cas de l'Algerri - Balaguer.

Quan parlava de les diferents formes de pagament..., conec perfectament la Llei i les dues possibilitats de pagament. He de dir-li que el Govern de la Generalitat de Catalunya, en tots els casos, en tots els regs i en els que hem iniciat aquest any, que li podria llegir la llista, però ja és una altra, en tots els casos s'ha optat pel 40 - 60 –o sigui, 60 la Generalitat, 40 el regant quan és modernització de reg–, i el 70 - 30 quan és reg nou. Som coneixedors que hi podia haver la fórmula d'utilització a través de cànon d'aigua. Per què no la proposem, o per què no l'hem utilitzat? Per una raó, i vostè l'ha explicat. Abans ha donat unes xifres que ha tergiversat: no és tan exagerada la pèrdua de sòl, estàvem a 1.040.000 hectàrees, i en aquest moment –no 400.000, sinó 1.040.000 hectàrees– estem una mica sobre les 960.000, però li reconec que s'han perdut hectàrees i que seria desitjable que a Catalunya, de sòl agrícola, no en perdéssim.

Pel mateix, el Govern de la Generalitat de Catalunya –i he procurat ser-ne un màxim impulsor– hem procurat promoure al màxim possible de regs arreu de Catalunya, i tots vostès coneixen les dificultats pressupostàries que existeixen. Pel mateix, la fórmula del 70 - 30, amb compromís previ, significa una gran agilitat dels regs, perquè significa que el Govern té una disponibilitat pressupostària per aplicar. En definitiva, aplicar una fórmula que fos per tarifa d'aigua, jo no li dic que no sigui possible a través de la Llei, però si decidim fer-ho així hem de dir a la gent dels futurs regs que els seus regs es retardaran un bon munt d'anys, i, fins ara, en tots els regs que s'han executat a Catalunya –i li he llegit l'exemple de l'any passat, dels acabats, no li he llegit tots els que s'estan portant a terme en aquest moment ni li he llegit els que comencem, els que s'estan portant a terme ara–, en tots els casos s'ha seguit estrictament aquesta Llei. En tot cas, en la darrera pregunta, jo crec que sí que puc especificar que les condicions que s'han ofert permeten als regants assolir aquest compromís. I li faré sense cap mena d'ironia, com vostè ha fet servir, sinó amb voluntat, i afegint-me a les seves últimes paraules, d'arribar a un cert consens en aquest tema, perquè aquest tema d'aquests regs és

prou important com perquè el trobem i es realitzin amb la màxima promptitud i eficàcia possible.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Tugues, per un espai límit de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, senyores i senyors, senyor conseller. Jo he començat la meua intervenció anomenant les hectàrees, les hectàrees que s'havien perdut de superfície cultivada. Diu que he exagerat; doncs, miri, devia exagerar vostè: això ho va escriure vostè, jo m'he limitat a llegir un paràgraf seu i, per tant, no m'acusi a mi d'exagerar allò que vostè escriu. Bé, en tot cas, no va ser pas desmentit.

Per què els surt..., és a dir, per què la reducció del 30% no es trasllada d'una manera mimètica als futurs regants? Doncs perquè després, després de fer aquestes valoracions, surten aquelles mil sis-centes hectàrees a partir de la declaració d'impacte ambiental i, per tant, hi ha menys hectàrees per regar i, per tant, surt més car per hectàrea. I aquesta és la raó per la qual aquesta repercussió no és instantània.

Vostè, senyor Marimon, va dir –era abans de les eleccions, poc abans, i, per tant, devia tenir alguna cosa a veure–, vostè va dir a Algerri que a primers d'octubre es licitaven les obres, que es licitaven les obres a primers d'octubre de l'any passat, i, per tant, doncs, en fi, amb el cinquanta per cent –amb el cinquanta per cent–, amb la gent que ja havia firmat, sortien les obres a licitació. Ara els demana el cent per cent; per tant, aquí cal ser coherents.

Vostè em relata tota una sèrie, una perdigonada d'obres que han fet: han fet això, això i això, vint-i-cinc... Però, escolti, el senyor Pujol, quan va anar a posar la primera pedra, va dir que l'any 96 a regar tothom, i l'any 96 no regarà ningú, i, per tant, escolti, si es fan promeses, es compleixen; si no, no es fan. Si les promeses no es poden complir, no s'han de fer promeses, i, per tant, no es pot dir alegrement que el 96 tots a regar, i el 96, doncs, no rega ningú i hi ha un estat de crispació notable en aquella zona.

Miri, l'article 5 de la Llei d'infraestructures hidràuliques, en el seu apartat 2, diu: «Les obres d'infraestructura general que afecten una conca hidrogràfica o un àmbit territorial d'aquesta amb resultat d'un benefici general i que tenen un interès global per a l'àrea afectada, i les de conservació d'infraestructures hidràuliques, s'han de projectar i s'han d'executar íntegrament a càrrec dels pressupostos d'inversions de la Junta d'Aigües.»

És a dir, portant al límit aquella generositat de què jo li parlava al final de la meua intervenció, vostè, senyor conseller, fent una interpretació extensiva i generosa de la Llei, podria fer el canal sense cap càrrega per als futurs regants. Jo no li demano tant, i els futurs regants tampoc; el que sí que li demano, el que sí que li dema-

nem és que es tracti igualment els regants de l'Algerri - Balaguer com els altres regants d'altres zones de l'Estat. Li demano, per exemple, que els regants de l'Algerri - Balaguer no hagin de pagar més que els regants de Las Bardenas.

Els aragonesos paguen una quota que va de les 63.000 a les 68.000 pessetes/hectàrea, si ho paguen en cinc anys, i de 24.000 a 26.000, si ho paguen en vint-i-cinc anys. Li demano que els regants de l'Algerri - Balaguer no hagin de pagar més que els regants navarresos, que, pràcticament, tenen els regs regalats. Li demano que desempolsi el Pla de regatges del 83. Vostè ara diu: «Oh, jo parlaré a partir que jo era conseller.» Escolti, vostè no hi era, però el DARP hi era. I el DARP va fer el Pla de regatges l'any 83, amb un cost determinat. Doncs bé, agafi el Pla de regatges, agafi el cost determinat, i sobre aquell cost de l'obra prevista en aquells moments i la seva repercussió que es feia als regants, faci-ho amb el mateix percentatge, faci la mateixa repercussió que es feia en aquell Pla de regatges. Sigui conseqüent, per tant, amb el que deia i feia el DARP. Tan forassenyat és demanar això? O és que cal acceptar de manera estoica que, traspassades les competències –i això era abans del traspàs–, la Generalitat ho ha de fer més car?, que l'autonomia surt més cara? Aquesta és la conclusió a la qual han d'arribar els futurs regants?, que després de tota l'acumulació de despropòsits: construcció del canal, començament, aturada, set quilòmetres fets ja mig esquerdatos..., damunt de tot això, ara han de pagar més que els regants d'altres zones de l'Estat?

I, miri, no maregem més la perdiu amb l'article 26: si a vostè li agrada l'article 26, ho diu: li agrada i ja està. Si no li agrada l'article 26, ho diu i el canviem, i tindrà els vots d'Esquerra Republicana i tinc la sensació que d'altres grups d'aquesta cambra. Canviem la Llei. El que no pot fer és esgrimir l'article 26 com si fos una mena de plaga d'Egipte. No ho és. Els articles són per a ser canviats. I el que volen, senyor conseller, els regants, no són ni discursos, ni discussions bizantines, ni promeses, ni primeres pedres, ni tampoc volen enganys. El que volen és que la seva Administració, l'Administració de la Generalitat els resolgui el problema, els faci el canal, si més no, en les mateixes condicions que els fan a altres zones de l'Estat. I ja li avanço que la Moció que presentarem anirà en aquesta direcció.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula el conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Benet, de demagògia, en fa una estona. Anem a la pràctica. Miri, vostè confon licitació amb contractació –primera cosa que vull dir-li–: en el moment que jo vaig dir que es licitaria quan es tinguessin les firmes es va licitar. Que quedi clar. I vostè s'ha repassat la Llei, però sembla que no s'ha repassat aquest apartat. Repas-

si-la; diu, textualment, que hi ha d'haver, per començar, als efectes de licitació, el compromís de més del cinquanta per cent dels regants. Molt bé, en el moment que es va tenir aquest compromís, l'obra s'ha licitat. Per a la contractació, l'actual Llei ens exigeix el cent per cent, i li he de dir que nosaltres vam fer al Govern una proposta de contractar l'obra, ateses les característiques que es donaven i l'interès que revesteix, que el valorem tant o més o igual que vostè, per no fer-hi comparacions. En aquest moment, els Serveis Jurídics centrals diuen: «No, miri, si no hi ha el compromís, no podem realitzar l'obra.» I això, jo ja li ho he explicat, i li he explicat fins i tot les fórmules que es fan servir en altres llocs. No és just ni lícit que s'utilitzin els paràmetres d'altres regs, que estan fets fa molts anys, o que s'utilitzin dades de l'any 83 per conduir –i li ho dic així de clar– al desconcert els mateixos regants. Perquè, vostè sap, sense..., bé, el que li costava un cotxe l'any 83 i el que costa el mateix vehicle ara. O, si vostè fa una anàlisi de l'augment del cost de la vida de llavors en ara, veurà que tan real era el pressupost de l'any 83, del reg, com ho és l'actual. I llavors, quan es fan comparacions amb altres regs, primer, no s'ajusta a la veritat, perquè les quotes que paga la gent de Las Bardenas són superiors a les que diu vostè –ja li ho demostraré; ara no les porto i, per tant, m'he de limitar a la mera expressió, perquè es fan córrer moltes dades, però aquí sí que ens vam prendre la molèstia de personar-nos-hi i demanar exactament la fórmula de pagament–, però jo sí que he de dir una cosa molt clara als regants de l'Algerri - Balaguer: que mai els costarà el que el canal de Las Bardenas, mai. El que els puc dir, miri: el cost que costa l'Algerri - Balaguer és aquest. I els ho puc dir, a més, amb molta autoritat, perquè ells hi han participat, a dir quan valdrà aquest canal. I aquest canal, en aquest moment, té aquest valor. Per què ha repercutit el tant per cent a sobre els regants, i no el 30% directament, també li ho he explicat. I ells ho coneixen amb profunditat. El que no podem abaratir és ni l'estació de bombeig ni el canal principal. Senzillament, hem abaratit la part de projecte sobre el que s'ha afectat.

En aquest moment la realitat és que l'obra costa als futurs regants... Ah, i quan deia de les hectàrees, miri, jo li he de reconèixer que en aquest moment hi ha un contenciós, per dir-ho d'alguna manera, en les reserves que s'han de fer d'espais per a les aus estepàries. En el càlcul, en els càlculs que s'han fet del reg, no s'han tret aquestes hectàrees, sinó que les hectàrees que es van treure i que s'han calculat són unes hectàrees que corresponen al municipi d'Albesa, que van manifestar que no volen regar, i unes hectàrees que corresponen al municipi de Castelló de Farfanya, que no volen regar. En cap cas s'han suprimit aquestes hectàrees, perquè, entre altres coses, esperem del bon criteri de grups ecologistes de la mateixa zona que es pugui arribar a un acord. Primer, perquè dintre aquest reg queden illes on les aus poden desenvolupar-se, per dir-ho d'alguna manera, però sobretot a la zona fronterera del canal queden milers i milers d'hectàrees exactament amb les mateixes condicions. Pel mateix, no incloguin aquestes hectàrees, perquè el tema de cost de les hectàrees és absolutament transparent i està a la seva disposició a Regsa, i li pregaria que ho consultés, perquè se li esvairia algun d'aquests dubtes.

En aquest moment el reg és de 504.000 pessetes, el cost per al regant, a pagar en quinze anys, bé a través d'una entitat bancària, bé a través de l'Institut Català de Crèdit Agrari, amb uns interessos que, evidentment, es modifiquen en funció del mercat. Vostè ha dit «amb un generós interès». No, no: ni generós ni no generós; miri, el que toca. En aquest moment segurament es mou al voltant del 8 i poc per cent; en aquell moment era el 9,95, vull dir l'interès de mercat. Per què s'agafa aquesta fórmula? Li ho he dit molt clar: perquè és una fórmula que ens permet avançar els regs. Si hem d'anar cap a una fórmula de cobrament a través del cànon d'aigua, a part que al regant li costarà més diners –probablement li pot ser més atractiu, perquè ho pagarà més a poc a poc–, primer, no garantim la posada en marxa de tota la superfície, amb la qual cosa generem un perill de crear àmplies illes a dintre una zona de reg que no siguin utilitzades, i segon, ralentim els regs a Catalunya. La meva responsabilitat em penso que no em permet fer-ho, això. Ara, en aquest moment desenvolupem una política de regs molt àmplia i molt ambiciosa. I ho fem amb el ple convenciment que si no ho fem ràpid no ens ho deixaran fer. I llavors li contesto amb aquesta sinceritat: podem estudiar el que calgui,

però crec que seria un error canviar el sistema de finançament per aquesta raó. En el moment que el Govern hagi d'aportar molts més diners als regs dels que hi aporta ara, que no pugui gaudir del compromís de pagament dels futurs regants d'aquesta part –i la segona part no ho permet, de la Llei d'infraestructures hidràuliques–, nosaltres ralentirem extraordinàriament el procés de redacció de regs, amb els...

El president

Senyor conseller, se li ha esgotat el temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyor president. Només volia dir «amb els condicionants que això pugui tenir».

El president

Moltes gràcies.

Es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a les nou del vespre i deu minuts.